

OCENA

startu reprezentacji Polski
w Mistrzostwach Świata Seniorów w Sarasocie (USA)
24.09-1.10.2017

Polski Związek Towarzystw Wioślarskich

OCENA

**startu reprezentacji Polski
w wioślarstwie
w Mistrzostwach Świata Seniorów**

24 września - 1 października 2017 roku

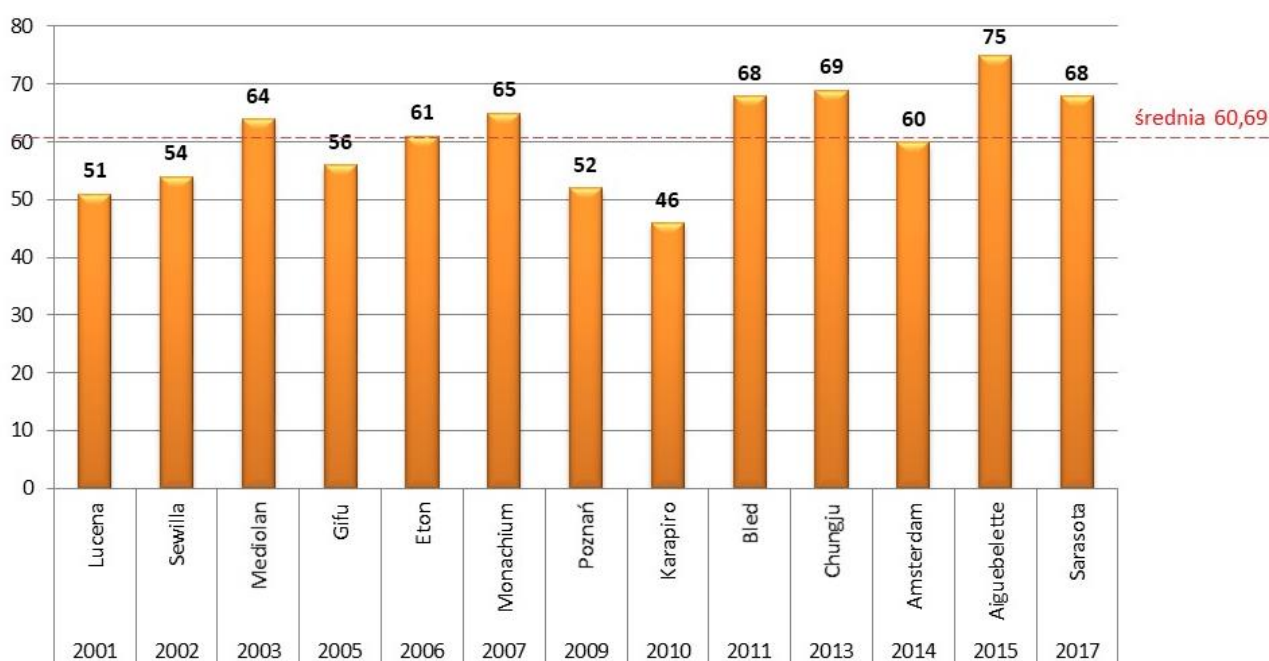
Sarasota (USA)

I. WSTĘP

Tegoroczne Mistrzostwa Świata Seniorów były XXXVI z kolei, a włączając do tego Mistrzostwa Świata Seniorów w konkurencjach nieolimpijskich jakie rozgrywane są w latach Igrzysk Olimpijskich, były to już XXXVII Mistrzostwa Świata Seniorów w wioślarstwie. Mistrzostwa Świata Seniorów w wioślarstwie rozgrywane są od 1962 roku. Pierwsze pięć edycji rozegrano co cztery lata, a od 1974 roku odbywają każdego roku. Z tym, że konkurencje kobiece rozgrywane były od 1974 roku. W całej 55-letniej historii Mistrzostw Świata Seniorów dopiero po raz drugi rozegrano je w USA. Pierwsze odbyły się w 1994 roku w Indianapolis.

W tegorocznych Mistrzostwach Świata w Sarasocie wzięło udział 68 narodowych federacji, ze 151 zrzeszonych obecnie w Międzynarodowej Federacji Wioślarskiej FISA. Dla przypomnienia należy dodać, że w ubiegłorocznych Igrzyskach Olimpijskich w Rio de Janeiro uczestniczyło 69 państw. Nie była to rekordowa liczba uczestniczących federacji w Mistrzostwach Świata, gdyż najwięcej ich było dwa lata temu we francuskim Aiguebelette, które były zarazem olimpijskimi kwalifikacjami i gdzie startowało 75 narodowych federacji wioślarskich.

**ILOŚĆ STARTUJĄCYCH REPREZENTACJI W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW
W LATACH 2001-2017**

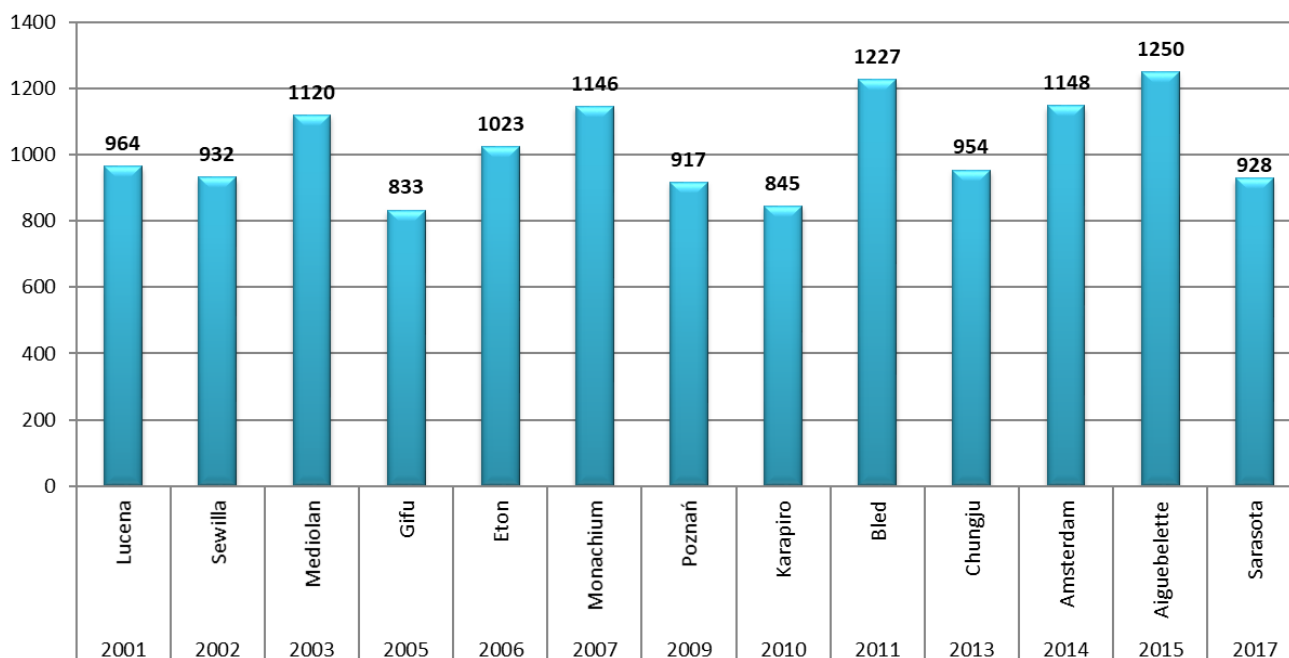

W okresie od 2000 roku co widać na powyższym diagramie były to trzecie mistrzostwa pod względem ilości państw biorących udział w rywalizacji.

W Sarasocie wystartowało łącznie 852 zawodniczki i zawodników. Była to jedna z mniejszych ilości startujących w porównywanym ostatnim siedemnastu latach. Należy zauważyć z kolei na poniższym diagramie, że najmniejsze ilości państw są zawsze w roku poolimpijskim, a już szczególnie jeżeli rozgrywane są na innym kontynencie, bo najmniejsze ilości startujących w tym okresie były w japońskim Gifu, nowozelandzkim Karapiro i właśnie w amerykańskiej Sarasocie.

Wśród 1250 zawodniczek i zawodników wystartowało 130 osób w 67 osadach niepełnosprawnych. Jednak w niniejszym materiale oceny startu tych osad nie będziemy dokonywać, gdyż obecnie przygotowanie tej reprezentacji jest domeną innych stowarzyszeń sportowych.

IŁOŚĆ ZAWODNIKÓW STARTUJĄCYCH W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW W LATACH 2001-2017

Rozegrano 26 konkurencji, w tym pięć dla osób niepełnosprawnych. Wśród tych 21 konkurencji jest 14 objętych programem Igrzysk Olimpijskich, 7 tzw. „nieolimpijskich”. Wśród konkurencji nieolimpijskich dotychczas rozgrywano jeszcze ósemkę wagi lekkiej mężczyzn, lecz wycofano ją zgodnie z zasadą przyjętą przez władze międzynarodowej federacji, że jeżeli w trzech kolejnych latach w którejś konkurencji zgłoszonych zostanie do Mistrzostw Świata mniej niż siedem osad, to ta konkurencja zostaje wycofana z ich programu. Tak też się stało z ósemką wagi lekkiej po Mistrzostwach Świata w 2015 roku.

Wśród czternastu objętych programem Igrzysk Olimpijskich jest obecnie po 7 konkurencji kobiecych i męskich, w tym po jednej wagi lekkiej.

KONKURENCJE OLIMPIJSKIE

Konkurencje żeńskie:

- W1x - jedynka
- W2x - dwójka podwójna
- W2- - dwójka bez sterniczki
- W4- - czwórka bez sterniczki
- W4x - czwórka podwójna
- W8+ - ósemka
- LW2x - dwójka podwójna wagi lekkiej

Konkurencje męskie:

- M1x - jedynka
- M2x - dwójka podwójna
- M2- - dwójka bez sternika
- M4- - czwórka bez sternika
- M4x - czwórka podwójna
- M8+ - ósemka
- LM2x - dwójka podwójna wagi lekkiej

W ramach konkurencji tzw. nieolimpijskich rozegrano dwie konkurencje żeńskie wagi lekkiej i pięć męskich w tym cztery wagi lekkiej.

KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE

Konkurencje żeńskie:

- LW1x - jedynka wagi lekkiej
- LW4x - czwórka podwójna wagi lekkiej

Konkurencje męskie:

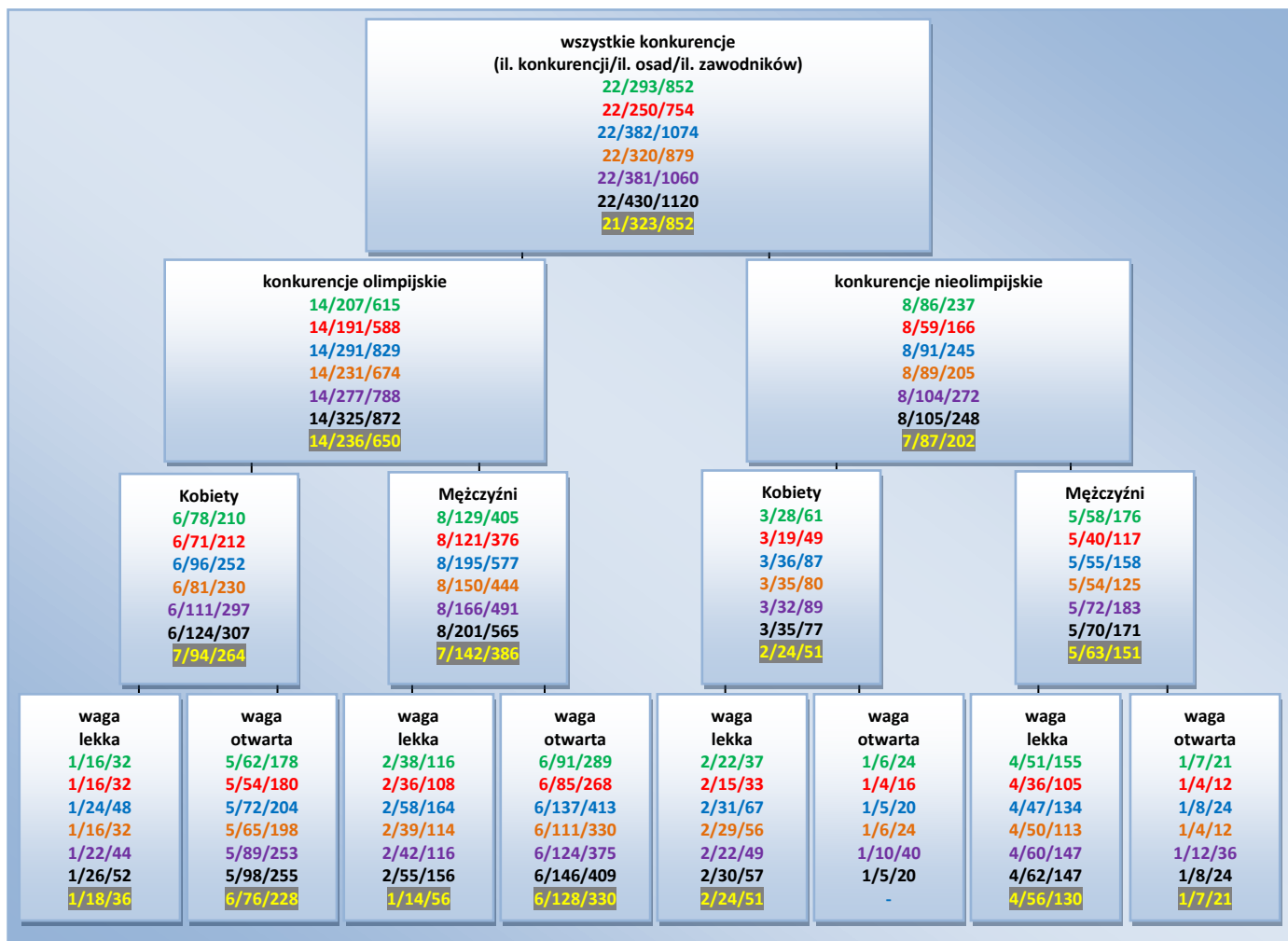
- LM1x - jedynka wagi lekkiej
- LM2- - dwójka bez sternika wagi lekkiej
- LM4x - czwórka podwójna wagi lekkiej
- LM4- - czwórka bez sternika wagi lekkiej
- M2+ - dwójka ze sternikiem

W Mistrzostwach Świata w Sarasocie najwięcej osad wystartowało w konkurencjach:

Lp.	Konkurencja	Ilość osad
1	Jedynkach mężczyzn	40
2	Jedynkach wagi lekkiej mężczyzn	26
3	Dwójkach podwójnych wagi lekkiej mężczyzn	23
4	Jedynkach kobiet	22
5	Dwójkach podwójnych mężczyzn	20
6-7	Dwójkach podwójnych wagi lekkiej kobiet Dwójkach bez sternika mężczyzn	18
8	Czwórkach podwójnych wagi lekkiej mężczyzn	16
9-10	Jedynkach wagi lekkiej kobiet Czwórkach bez sternika mężczyzn	15
11-12	Dwójkach podwójnych kobiet Czwórkach podwójnych mężczyzn	14
13-14	Czwórkach bez sterniczki kobiet Ósemkach mężczyzn	12
15	Dwójkach bez sterniczki kobiet	11
16-17	Czwórkach podwójnych kobiet Czwórkach podwójnych wagi lekkiej kobiet	9
18-19	Dwójkach bez sternika wagi lekkiej mężczyzn Ósemkach kobiet	8
20	Dwójkach ze sternikiem mężczyzn	7
21	Czwórkach bez sternika wagi lekkiej mężczyzn	6

Kolorem czerwonym zaznaczono konkurencje „nieolimpijskie”. Tym razem zdecydowanie najwięcej było skifistów i to zarówno w wadze otwartej jak i w wadze lekkiej. Natomiast najmniej osad zgłoszono w czwórkach bez sternika wagi lekkiej, czyli w konkurencji, która rozgrywana była jeszcze w programie Igrzysk Olimpijskich w Rio de Janeiro. Po Igrzyskach została zamieniona z czwórką kobiet i mała ilość zgłoszeń w tej konkurencji jest tego efektem.

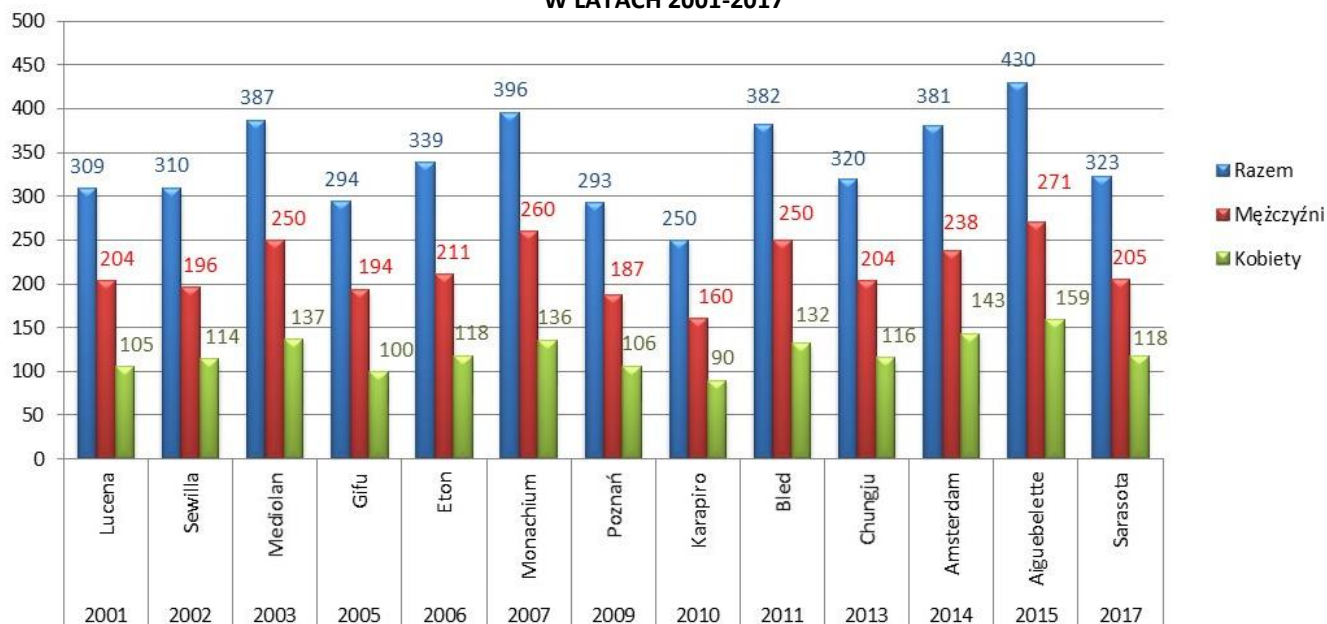
Podział wszystkich startujących osad i zawodników ze względu na płeć i wagę (lekką i otwartą) oraz porównanie ich do tych samych wartości w ostatnich dwóch cyklach olimpijskich przedstawia poniższy diagram:

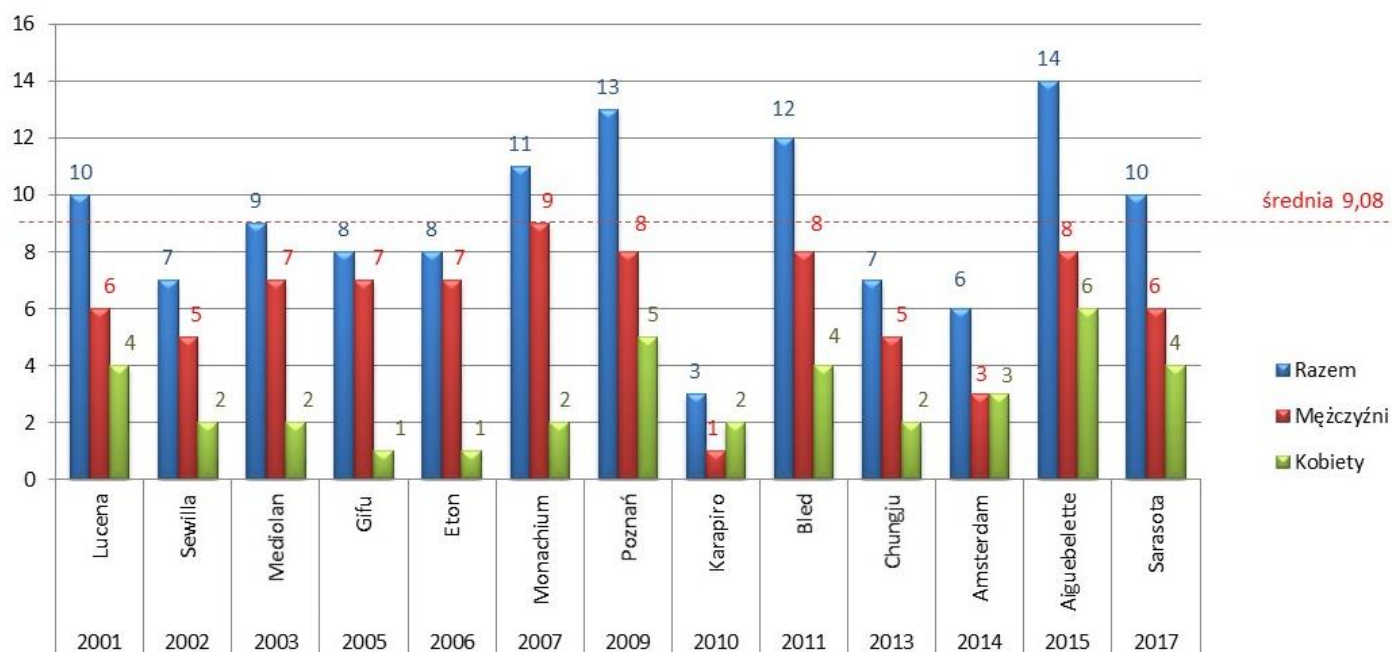
- KOLOR ZIELONY – ROK 2009 – Poznań
- KOLOR CZERWONY – ROK 2010 – Karapiro, Nowa Zelandia
- KOLOR NIEBIESKI – ROK 2011 – Bled, Słowenia
- KOLOR POMARAŃCZOWY – ROK 2013 – Chungju, Korea Płd.
- KOLOR FIOLETOWY – ROK 2014 – Amsterdam, Holandia
- KOLOR CZARNY – ROK 2015 – Aiguebelette, Francja
- KOLOR ŻÓŁTY – ROK 2017 – Sarasota, USA

Ilość startujących osad w Mistrzostwach Świata Seniorów z podziałem na osady kobiece i męskie w ostatnich 17 latach zestawiono w poniższym diagramie.

ILOŚĆ OSAD STARTUJĄCYCH W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW
W LATACH 2001-2017

**ILOŚĆ POLSKICH OSAD BIORĄCYCH UDZIAŁ W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW
W LATACH 2001-2017**

W porównywanym okresie siedemnastu lat dla polskiej reprezentacji liczba dziesięciu osad startujących w Sarasocie mieściła się w statystycznej średniej. Tylko trzy razy, kiedy Mistrzostwa Świata były zarazem głównymi kwalifikacjami olimpijskimi oraz w Mistrzostwach Świata u siebie w Poznaniu mieliśmy ponad dziesięć osad.

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI STARTUJĄCYCH OSAD - OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość
1	USA	20
2	Włochy	18
3	Wielka Brytania	17
4	Niemcy	16
5	Chiny	15
6	Nowa Zelandia	13
7-8	Francja, Holandia	12
9	Polska	10
10-11	Australia, Rosja	9
12-13	Dania, Kanada	8
14-18	Czechy, Hiszpania, Irlandia, Meksyk, Szwajcaria	7
19-20	Rumunia, Ukraina	6
21-24	Argentyna, Kuba, Norwegia, Południowa Afryka	5
25-31	Brazylia, Grecja, Japonia, Korea Południowa, Nigeria, Szwecja, Węgry	4
32-39	Austria, Białoruś, Chorwacja, Gwatemala, Litwa, Paragwaj, Serbia, Tunezja	3
40-47	Bahamy, Estonia, Finlandia, Hongkong, Peru, Tajlandia, Turcja, Uzbekistan	2
48-68	Azerbejdżan, Belgia, Benin, Bułgaria, Egipt, Ekwador, Izrael, Łotwa, Maroko, Monako, Portoryko, Saint Vincent i Grenadyny, Salwador, Samoa, Słowacja, Słowenia, Trynidad i Tobago, Uganda, Urugwaj, Wietnam, Zimbabwe	1

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość
1	USA	9
2	Chiny	8
3	Wielka Brytania	7
4-7	Holandia, Niemcy, Nowa Zelandia, Włochy	6
8-12	Australia, Dania, Francja, Kanada, Polska	4
13-18	Irlandia, Meksyk, Rosja, Rumunia, Szwajcaria, Szwecja	3
19-25	Czechy, Grecja, Hiszpania, Korea Południowa, Nigeria, Paragwaj, Ukraina	2
26-43	Austria, Bahamy, Gwatemala, Finlandia, Hongkong, Japonia, Kuba, Litwa, Łotwa, Maroko, Norwegia, Peru, Południowa Afryka, Serbia, Tajlandia, Trynidad i Tobago, Tunezja, Wietnam	1

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość
1	Włochy	12
2	USA	11
3-4	Niemcy, Wielka Brytania	10
5	Francja	8
6-7	Chiny, Nowa Zelandia	7
8-10	Holandia, Polska , Rosja	6
11-14	Argentyna, Australia, Czechy, Hiszpania	5
15-25	Brazylia, Dania, Irlandia, Kanada, Kuba, Meksyk, Norwegia, Południowa Afryka, Szwajcaria, Ukraina, Węgry	4
26-29	Białoruś, Chorwacja, Japonia, Rumunia	3
30-40	Austria, Estonia, Grecja, Gwatemala, Korea Południowa, Litwa, Nigeria, Serbia, Tunezja, Turcja, Uzbekistan	2
41-64	Azerbejdżan, Bahamy, Belgia, Benin, Bułgaria, Egipt, Ekwador, Finlandia, Hongkong, Izrael, Monako, Paragwaj, Peru, Portoryko, Saint Vincent i Grenadyny, Salwador, Samoa, Słowacja, Słowenia, Szwecja, Tajlandia, Uganda, Urugwaj, Zimbabwe	1

Do Mistrzostw Świata w Sarasocie po raz pierwszy od wielu lat żadna federacja nie zgłosiła kompletu osad. Z reguły robili to Niemcy i Amerykanie. W tym roku Amerykanie nie zgłosili jedynie męskiej dwójki ze sternikiem, a pozostający w pewnym kryzysie Niemcy nie mieli osad w aż pięciu konkurencjach. Stąd drugą reprezentacją pod tym względem byli Włosi z osiemnastoma osadami (nie zgłosili jedynie trzech osad kobiecych – jedynkarki, czwórki podwójnej i ósemki). Polska znalazła się na dziewiątym miejscu wśród 68 federacji, czyli wśród państw stanowiących czołówkę światowego wioślarstwa. W kobietach wszystkie konkurencje obsadzili Amerykanie, a mężczyznach Włosi. Nasza federacja w obu tych zestawieniach znalazła się na ósmym miejscu. 20 państw miało w swojej reprezentacji tylko męskie osady, a trzy państwa miały tylko osady kobiece.

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI STARTUJĄCYCH OSAD - KONKURENCJE OLIMPIJSKIE OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość
1	USA	14
2	Wielka Brytania	13
3-4	Chiny, Nowa Zelandia	12
5-7	Holandia, Niemcy, Włochy	11
8	Francja	10
9-10	Dania, Polska	8
11	Rosja	7
12-16	Australia, Hiszpania, Kanada, Rumunia, Ukraina	6
17-18	Argentyna, Czechy	5
19-21	Meksyk, Południowa Afryka, Szwajcaria	4
22-29	Białoruś, Irlandia, Kuba, Litwa, Nigeria, Norwegia, Serbia, Szwecja	3
30-40	Austria, Bahamy, Chorwacja, Estonia, Finlandia, Grecja, Gwatemala, Japonia, Korea Południowa, Paragwaj, Peru	2
41-61	Azerbejdżan, Belgia, Benin, Brazylia, Bułgaria, Egipt, Izrael, Łotwa, Maroko, Monako, Portoryko, Saint Vincent i Grenadyny, Salwador, Samoa, Trynidad i Tobago, Tunezja, Turcja, Uganda, Urugwaj, Uzbekistan, Zimbabwe	1

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość
1-2	Chiny, USA	7
3-4	Nowa Zelandia, Wielka Brytania	6
5-6	Holandia, Niemcy	5
7-9	Dania, Francja, Włochy	4
10-14	Australia, Kanada, Polska , Rosja, Rumunia	3
15-23	Czechy, Grecja, Hiszpania, Irlandia, Meksyk, Nigeria, Szwajcaria, Szwecja, Ukraina	2
24-36	Austria, Bahamy, Finlandia, Gwatemala, Korea Południowa, Litwa, Łotwa, Maroko, Norwegia, Paragwaj, Peru, Serbia, Trynidad i Tobago	1

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość
1-3	USA, Wielka Brytania, Włochy	7
4-7	Francja, Holandia, Niemcy, Nowa Zelandia	6
8-10	Argentyna, Chiny, Polska	5
11-15	Dania, Hiszpania, Południowa Afryka, Rosja, Ukraina	4
16-21	Australia, Białoruś, Czechy, Kanada, Kuba, Rumunia	3
22-29	Chorwacja, Estonia, Japonia, Litwa, Meksyk, Norwegia, Serbia, Szwajcaria	2
30-57	Austria, Azerbejdżan, Bahamy, Belgia, Benin, Brazylia, Bułgaria, Egipt, Finlandia, Gwatemala, Irlandia, Izrael, Korea Południowa, Monako, Nigeria, Paragwaj, Peru, Portoryko, Saint Vincent i Grenadyny, Salwador, Samoa, Szwecja, Tunezja, Turcja, Uganda, Urugwaj, Uzbekistan, Zimbabwe	1

W konkurencjach olimpijskich tylko Amerykanie zgłosili komplet osad, a Brytyjczykom do kompletu zabrakło żeńskiej dwójki podwójnej. Swoje osady do wszystkich konkurencji olimpijskich wśród kobiet zgłosiły Chiny i USA, a do męskich Włochy, Wielka Brytania i USA. Siedem ze startujących federacji nie miało żadnej osady w konkurencjach olimpijskich.

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI STARTUJĄCYCH OSAD - KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość
1	Włochy	7
2	USA	6
3	Niemcy	5
4-6	Irlandia, Węgry, Wielka Brytania	4
7-11	Australia, Brazylia, Chiny, Meksyk, Szwajcaria	3
12-24	Czechy, Francja, Grecja, Hongkong, Japonia, Kanada, Korea Południowa, Kuba, Norwegia, Polska , Rosja, Tajlandia, Tunezja	2
25-40	Austria, Chorwacja, Ekwador, Gwatemala, Hiszpania, Holandia, Nigeria, Nowa Zelandia, Paragwaj, Południowa Afryka, Słowacja, Słowenia, Szwecja, Turcja, Uzbekistan, Wietnam	1

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość
1-2	USA, Włochy	2
3-22	Australia, Chiny, Holandia, Hongkong, Irlandia, Japonia, Kanada, Korea Południowa, Kuba, Meksyk, Niemcy, Paragwaj, Polska , Południowa Afryka, Szwajcaria, Szwecja, Tajlandia, Tunezja, Wielka Brytania, Wietnam	1

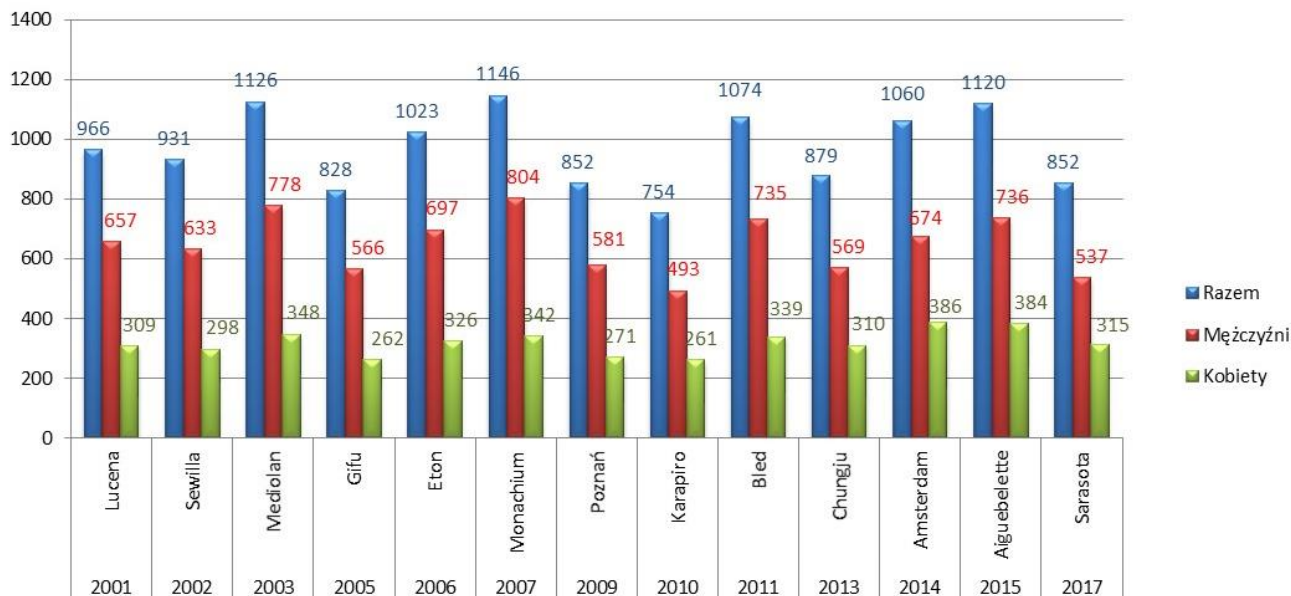
MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość
1	Włochy	5
2-4	Niemcy, USA, Węgry	4
5-7	Brazylia, Irlandia, Wielka Brytania	3
8-16	Australia, Chiny, Czechy, Francja, Grecja, Meksyk, Norwegia, Rosja, Szwajcaria	2
17-35	Austria, Chorwacja, Ekwador, Gwatemala, Hiszpania, Hongkong, Japonia, Kanada, Korea Południowa, Kuba, Nigeria, Nowa Zelandia, Polska , Słowacja, Słowenia, Tajlandia, Tunezja, Turcja, Uzbekistan	1

We wszystkich konkurencjach nieolimpijskich swoje osady mieli Włosi. Drugim w tym zestawieniu Amerykanom zabrakło jedynie wspomnianej dwójki ze sternikiem, a trzecim Niemcom męskiej dwójki bez sternika wagi lekkiej i czwórki podwójnej wagi lekkiej kobiet. Polska miała w konkurencjach nieolimpijskich dwóch przedstawicieli w jedynkach wagi lekkiej kobiet i mężczyzn, którzy stanowili jednocześnie rezerwę do konkurencji olimpijskich, jakimi są dwójki podwójne wagi lekkiej. Brak większej ilości polskich osad w konkurencjach nieolimpijskich spowodowany jest przede wszystkim ich brakiem na odpowiednim poziomie, gwarantującym w tym przypadku walkę o medale, ale także finansowaniem budżetowym skierowanym głównie na przygotowania olimpijskie w całym czteroletnim cyklu. Od czasu do czasu okoliczności pozwalają nam zgłosić do Mistrzostw Świata w tych konkurencjach najmocniejszych zawodników. Ostatnim takim przykładem może być rok 2012, kiedy to do Igrzysk Olimpijskich w Londynie nie zakwalifikowały się dwójki wagi lekkiej kobiet i mężczyzn, a do tego mieliśmy dwie czwórki bez sternika wagi lekkiej na podobnym poziomie.

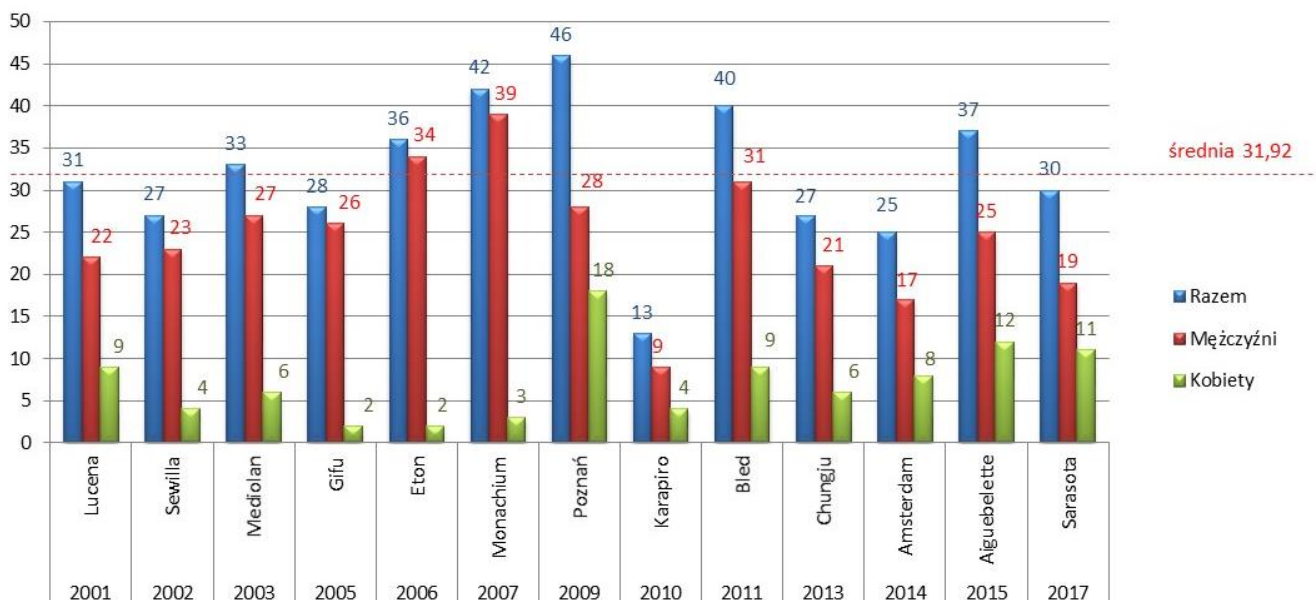
Zbudowana na tych zawodniczkach i zawodnikach reprezentacja w konkurencjach neolimpijskich zdobyła dwa złote medale w czwórkach podwójnych wagi lekkiej kobiet i mężczyzn i czwarte miejsce w ósemce wagi lekkiej.

ILOŚĆ ZAWODNIKÓW STARTUJĄCYCH W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW W LATACH 2001-2017

Analizując powyższy diagram należy zwrócić uwagę, że w Sarasocie była jedna z najmniejszych liczby startujących osób pomimo dużej ilości uczestniczących federacji. Taka sytuacja ma miejsce zawsze w roku poolimpijskim, a szczególnie w mistrzostwach rozgrywanych poza Europą. Jest to skutkiem dużych dodatkowych kosztów wyjazdu sprzętu (głównie czwórek, czy ósemek), a z drugiej strony wielu zawodników po Igrzyskach Olimpijskich kończy kariery sportowe lub robi sobie przerwę od treningu na najwyższym poziomie na wyrównanie wszelakich zaległości pozasportowych. Co ciekawe, że zmniejszenie ilości uczestników jest wynikiem głównie zdecydowanie mniejszej ilości mężczyzn. Liczba startujących w tegorocznych mistrzostwach kobiet niewiele różni się od średniej analizowanych lat, która jest na poziomie 319 osób, natomiast liczba startujących mężczyzn jest zdecydowanie poniżej podobnej średniej, która wynosi 650,8.

ILOŚĆ ZAWODNICZEK I ZAWODNIKÓW W POLSKICH REPREZENTACJACH BIORĄCYCH UDZIAŁ W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW W LATACH 2001-2017

Ogólna liczba polskich zawodniczek i zawodników startujących w Sarasocie mieści się w okolicach średniej ostatnich siedemnastu lat. Największą reprezentację mieliśmy w Mistrzostwach Świata u siebie w Poznaniu, co było zrozumiałe z co najmniej z trzech powodów. Z jednej strony jako gospodarze, z drugiej był to okres, kiedy próbowaliśmy budować obok dobrze wtedy płynącej męskiej ósemki również ósemkę kobiet, a z trzeciej to fakt, że po bardzo dobrych dla naszego wioślarstwa Igrzyskach Olimpijskich w Pekinie żadne z reprezentantów nie zakończył kariery i wszyscy chcieli zaprezentować się przed własną publicznością w rozgrywanych po raz pierwszy w Polsce Mistrzostwach Świata Seniorów. Kolejne starty z największymi liczebnie naszymi reprezentacjami to były Mistrzostwa Świata, które były zarazem olimpijskimi kwalifikacjami (Monachium, Bled i Aiguebelette), gdyż Polski Związek Towarzystw Wioślarskich zawsze starał się dać szansę kwalifikacji olimpijskich maksymalnej jak na nasze możliwości ilości zawodniczek i zawodników.

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI STARTUJĄCYCH ZAWODNIKÓW - OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość
1	USA	64
2	Wielka Brytania	59
3	Chiny	54
4	Włochy	53
5	Niemcy	46
6-7	Holandia, Nowa Zelandia	43
8	Rosja	37
9	Australia	36
10	Francja	34
11	Polska	30
12	Rumunia	28
13	Kanada	27
14	Ukraina	21
15	Dania	16
16	Hiszpania	15
17-18	Czechy, Irlandia	13
19-20	Norwegia, Szwajcaria	12
21-23	Argentyna, Japonia, Meksyk	11
24-25	Południowa Afryka, Węgry	10
26-28	Austria, Grecja, Kuba	9
29-30	Brazylia, Litwa	8
31	Nigeria	7
32-33	Estonia, Szwecja	6
34-38	Białoruś, Gwatemala, Hongkong, Serbia, Tajlandia	5
39-42	Chorwacja, Korea Południowa, Peru, Wietnam	4
43-45	Paragwaj, Tunezja, Turcja	3
46-53	Bahamy, Belgia, Bułgaria, Egipt, Finlandia, Uganda, Urugwaj, Uzbekistan	2
54-68	Azerbejdżan, Benin, Ekwador, Izrael, Łotwa, Maroko, Monako, Portoryko, Saint Vincent i Grenadyny, Salwador, Samoa, Słowacja, Słowenia, Trynidad i Tobago, Zimbabwe	1

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość
1	USA	29
2	Chiny	28
3	Wielka Brytania	26
4	Holandia	21
5	Nowa Zelandia	20
6	Kanada	18
7-9	Rosja, Rumunia, Włochy	15
10	Australia	14
11-12	Francja, Niemcy	12
13	Polska	11
14	Dania	7
15-17	Meksyk, Szwecja, Ukraina	5
18-24	Grecja, Irlandia, Japonia, Nigeria, Szwajcaria, Tajlandia, Wietnam	4
25-26	Czechy, Hiszpania	3
27-32	Gwatemala, Korea Południowa, Litwa, Paragwaj, Peru, Serbia	2
33-43	Austria, Bahamy, Finlandia, Hongkong, Kuba, Łotwa, Maroko, Norwegia, Południowa Afryka, Tunezja, Trynidad i Tobago	1

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość
1	Włochy	38
2	USA	35
3	Niemcy	34
4	Wielka Brytania	33
5	Chiny	26
6	Nowa Zelandia	23
7-10	Australia, Francja, Holandia, Rosja	22
11	Polska	19
12	Ukraina	16
13	Rumunia	13
14	Hiszpania	12
15-16	Argentyna, Norwegia	11
17-18	Czechy, Węgry	10
19-22	Dania, Irlandia, Kanada, Południowa Afryka	9
23-26	Austria, Brazylia, Kuba, Szwajcaria	8
27	Japonia	7
28-30	Estonia, Litwa, Meksyk	6
31-32	Białoruś, Grecja	5
33-34	Chorwacja, Hongkong	4
35-38	Gwatemala, Nigeria, Serbia, Turcja	3
39-47	Belgia, Bułgaria, Egipt, Korea Południowa, Peru, Tunezja, Uganda, Urugwaj, Uzbekistan	2
48-64	Azerbejdżan, Bahamy, Benin, Ekwador, Finlandia, Izrael, Monako, Paragwaj, Portoryko, Saint Vincent i Grenadyny, Salwador, Samoa, Słowacja, Słowenia, Szwecja, Tajlandia, Zimbabwe	1

Do Mistrzostw Świata Seniorów w 2015 roku pełna reprezentacja liczyła 76 zawodniczek i zawodników. Po tamtych mistrzostwach, jak już wspomniano, wycofano ósemki wagi lekkiej mężczyzn i obecnie pełna reprezentacja na Mistrzostwach Świata to 67 osób, w tym 29 kobiet i 38 mężczyzn. W konkurencjach olimpijskich 48 osób (po 24 kobiet i mężczyzn) i w konkurencjach nieolimpijskich 19 osób (5 kobiet i 14 mężczyzn). Natomiast skutek decyzji podjętych na Kongresie FISA w Sarasocie od następnych mistrzostw będzie ona wynosiła 55 osób. Dla wyrównania w wioślarstwie szans kobiet i mężczyzn wycofuje się męską dwójkę ze sternikiem wagi otwartej i czwórkę bez sternika wagi lekkiej, a wprowadza dwójkę bez sternika wagi lekkiej kobiet. Od przyszłorocznych mistrzostw rozgrywane będą takie same konkurencje żeńskie i męskie. W Mistrzostwach Świata w Sarasocie niemal maksymalną reprezentację zgłosili gospodarze mistrzostw - Amerykanie. Kolejne pod względem wielkości były reprezentacje Wielkiej Brytanii, Chin i Włoch. Stosunkowo małą reprezentację (jak na ich możliwości) wystawili tym razem Niemcy, którzy zawsze mieli swoje osady we wszystkich konkurencjach. Polska w ogólnym zestawieniu znalazła się na jedenastym miejscu za krajami (może obecnie z wyjątkiem Rosji), które mają w wioślarstwie ogromny kapitał z uwagi na ilość klubów wioślarskich i ilość wiosłujących zawodniczek i zawodników. Aż 15 federacji (co stanowi 22% wszystkich uczestniczących) przywiozło reprezentacje jednoosobowe, w większości chcąc zaznaczyć swój udział w międzynarodowej rywalizacji. W konkurencjach kobiecych Polska wykorzystała 38% możliwych miejsc, a wśród mężczyzn 50% przez co znalazła się na trzynastym miejscu wśród kobiet i jedenastym miejscu wśród mężczyzn.

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI STARTUJĄCYCH ZAWODNIKÓW - KONKURENCJE OLIMPIJSKIE OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość
1	USA	48
2	Wielka Brytania	46
3-5	Chiny, Holandia, Nowa Zelandia	42
6	Włochy	34
7	Niemcy	33
8	Rosja	31
9-10	Polska, Rumunia	28
11	Francja	27
12	Australia	25
13	Kanada	22
14	Ukraina	21
15	Dania	16
16	Hiszpania	12
17	Argentyna	11
18	Południowa Afryka	9
19-20	Czechy, Litwa	8
21-23	Kuba, Meksyk, Norwegia	7
24-26	Estonia, Nigeria, Szwajcaria	6
27-31	Austria, Białoruś, Irlandia, Serbia, Szwecja	5
32-34	Grecja, Gwatemala, Peru	4
35-36	Chorwacja, Japonia	3
37-46	Bahamy, Belgia, Bułgaria, Egipt, Finlandia, Korea Południowa, Paragwaj, Turcja, Uganda, Urugwaj	2
47-61	Azerbejdżan, Benin, Brazylia, Izrael, Łotwa, Maroko, Monako, Portoryko, Saint Vincent i Grenadyny, Salwador, Samoa, Trinidad i Tobago, Tunezja, Uzbekistan, Zimbabwe	1

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość
1-2	Chiny, USA	24
3	Wielka Brytania	22
4-5	Holandia, Nowa Zelandia	20
6-7	Rosja, Rumunia	15
8	Kanada	14
9	Francja	12
10	Niemcy	11
11-13	Australia, Polska, Włochy	10
14	Dania	7
15	Ukraina	5
16-19	Grecja, Meksyk, Nigeria, Szwecja	4
20-23	Czechy, Hiszpania, Irlandia, Szwajcaria	3
24-27	Gwatemala, Litwa, Peru, Serbia	2
28-36	Austria, Bahamy, Finlandia, Korea Południowa, Łotwa, Maroko, Norwegia, Paragwaj, Trynidad i Tobago	1

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość
1-3	USA, Wielka Brytania, Włochy	24
4-6	Holandia, Niemcy, Nowa Zelandia	22
7-8	Chiny, Polska	18
9-10	Rosja, Ukraina	16
11-12	Australia, Francja	15
13	Rumunia	13
14	Argentyna	11
15-17	Dania, Hiszpania, Południowa Afryka	9
18	Kanada	8
19	Kuba	7
20-22	Estonia, Litwa, Norwegia	6
23-24	Białoruś, Czechy	5
25	Austria	4
26-30	Chorwacja, Japonia, Meksyk, Serbia, Szwajcaria	3
31-40	Belgia, Bułgaria, Egipt, Gwatemala, Irlandia, Nigeria, Peru, Turcja, Uganda, Urugwaj	2
41-57	Azerbejdżan, Bahamy, Benin, Brazylia, Finlandia, Izrael, Korea Południowa, Monako, Paragwaj, Portoryko, Saint Vincent i Grenadyny, Salwador, Samoa, Szwecja, Tunezja, Uzbekistan, Zimbabwe	1

- W konkurencjach olimpijskich największe reprezentacje mieli Amerykanie – maksymalną i Wielka Brytania dwie osoby mniej.
- Polska wykorzystała 46% miejsc plasując się na końcu pierwszej dziesiątki startujących państw.

- W olimpijskich konkurencjach kobiet Chiny i Amerykanie mieli maksymalne liczebnie reprezentacje. Dwie osoby mniej miała Wielka Brytania, natomiast cztery Holandia i Nowa Zelandia. W konkurencjach męskich maksymalne reprezentacje mieli Amerykanie, Włosi i Brytyjczycy, natomiast o dwie osoby mniej miała Holandia, Nowa Zelandia i Niemcy.
- Nasza reprezentacja znalazła się na jedenastym miejscu z 42% wykorzystaniem, wśród mężczyzn w trzeciej grupie państw z 75% wykorzystaniem możliwych miejsc.
- 25% mających swoje załogi w konkurencjach kobiecych i 30% państw w konkurencjach męskich miało odpowiednio po jednej zawodniczce lub zawodniku.
- Pierwszych osiem państw (13%) miało w swoim składach ponad połowę uczestniczących w rywalizacji Mistrzostw Świata w konkurencjach olimpijskich osób.
- Nieco dalsza pozycja Polski wśród kobiet wynika z braku w naszej reprezentacji największej osady – ósemki.
- Na końcu wszystkich zestawień znajdują się z reguły państwa trzeciego świata i tym bardziej szokuje wśród nich obecność Belgii, która na finanse nie powinna narzekać, czy Bułgarii, która w latach siedemdziesiątych i osiemdziesiątych była światową potęgą wioślarską, szczególnie wśród kobiet.

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI STARTUJĄCYCH ZAWODNIKÓW - KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość
1	Włochy	19
2	USA	16
3-4	Niemcy, Wielka Brytania	13
5	Chiny	12
6	Australia	11
7	Węgry	10
8-9	Irlandia, Japonia	8
10-11	Brazylia, Francja	7
12-13	Rosja, Szwajcaria	6
14-19	Czechy, Grecja, Hongkong, Kanada, Norwegia, Tajlandia	5
20-22	Austria, Meksyk, Wietnam	4
23	Hiszpania	3
24-27	Korea Południowa, Kuba, Polska , Tunezja	2
28-40	Chorwacja, Ekwador, Gwatemala, Holandia, Nigeria, Nowa Zelandia, Paragwaj, Południowa Afryka, Słowenia, Słowacja, Szwecja, Turcja, Uzbekistan	1

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość
1-2	USA, Włochy	5
3-9	Australia, Chiny, Japonia, Kanada, Tajlandia, Wielka Brytania, Wietnam	4
10-22	Holandia, Hongkong, Irlandia, Kuba, Korea Południowa, Meksyk, Niemcy, Paragwaj, Polska , Południowa Afryka, Szwajcaria, Szwecja, Tunezja	1

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość
1	Włochy	14
2	Niemcy	12
3	USA	11
4	Węgry	10
5	Wielka Brytania	9
6	Chiny	8
7-10	Australia, Brazylia, Francja, Irlandia	7
11	Rosja	6
12-15	Czechy, Grecja, Norwegia, Szwajcaria	5
16-18	Austria, Hongkong, Japonia	4
19-20	Hiszpania, Meksyk	3
21-35	Chorwacja, Ekwador, Gwatemala, Kanada, Korea Południowa, Kuba, Nigeria, Nowa Zelandia, Polska , Słowacja, Słowenia, Tajlandia, Tunezja, Turcja, Uzbekistan	1

W konkurencjach nieolimpijskich tylko Włosi mieli komplet zawodników, Amerykanom do kompletu zabrakło trzech osób, a Niemcom i Brytyjczykom sześciu. Polska mając w tych

konkurencjach tylko skifistkę i skifistę wagi lekkiej znalazła się na 24 miejscu i oczywiście w ostatnich grupach państw w zestawieniach konkurencji kobiecych i męskich. 59% państw mających swoje osady w nieolimpijskich konkurencjach kobiet i 43% w konkurencjach męskich miało tylko po jednej zawodniczce lub zawodniku.

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI OSAD ZAKWALIFIKOWANYCH DO FINAŁU A – OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość osad
1	Wielka Brytania	13
2-3	USA, Włochy	10
4-5	Niemcy, Nowa Zelandia	9
6	Holandia	8
7-8	Australia, Polska	6
9-10	Chiny, Francja	5
11-12	Irlandia, Szwajcaria	4
13-18	Dania, Kanada, Litwa, Norwegia, Rosja, Rumunia	3
19-23	Brazylia, Chorwacja, Hiszpania, Japonia, Węgry	2
24-32	Austria, Belgia, Czechy, Estonia, Grecja, Kuba, Południowa Afryka, Serbia, Szwecja	1

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość osad
1	USA	7
2	Wielka Brytania	6
3	Holandia	5
4-5	Australia, Nowa Zelandia	4
6-8	Chiny, Kanada, Polska	3
9-13	Dania, Irlandia, Niemcy, Rumunia, Szwajcaria	2
14-22	Austria, Francja, Hiszpania, Japonia, Litwa, Południowa Afryka, Rosja, Włochy, Szwecja	1

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość osad
1	Włochy	9
2-3	Niemcy, Wielka Brytania	7
4	Nowa Zelandia	5
5	Francja	4
6-9	Holandia, Norwegia, Polska , USA	3
10-18	Australia, Brazylia, Chiny, Chorwacja, Irlandia, Litwa, Rosja, Szwajcaria, Węgry	2
19-28	Belgia, Czechy, Dania, Estonia, Hiszpania, Grecja, Japonia, Kuba, Rumunia, Serbia	1

- Najwięcej osad stających do walki o medale w finałach A mieli Brytyjczycy. Na czele tego zestawienia w pierwszej ósemce znalazły się federacje stanowiące obecnie czołówkę w światowym wioślarstwie na poziomie olimpijskim. Wśród nich co warto podkreślić jest także polska reprezentacja.
- Osiem pierwszych reprezentacji zajęło w finałach ponad połowę wszystkich miejsc.
- Z drugiej strony niemal połowa biorących w tych Mistrzostwach Świata federacji miało przynajmniej jedną osadę w finałach wśród 21 rozgrywanych konkurencji.
- Wśród kobiet załogi 22 federacji (51.2%) były w finale A na 43 mających swoje osady w konkurencjach żeńskich, a wśród mężczyzn 28 (43.8%) federacji.
- Nasza reprezentacja w obu grupach znalazła się na szóstych pozycjach.

SKUTECZNOŚĆ FINAŁOWA - OGÓŁEM

Lp.	Kraj	% skuteczność	Ilość osad w finale A/ ilość startujących osad
1-2	Litwa	100 %	3/3
	Belgia		1/1
3	Wielka Brytania	76,5 %	13/17
4	Nowa Zelandia	69,2 %	9/13
5-7	Holandia	66,7 %	8/12
	Australia		6/9
	Chorwacja		2/3
8-9	Polska	60 %	6/10
	Norwegia		3/5
10-11	Irlandia	57,1 %	4/7
	Szwajcaria		4/7
12	Niemcy	56,25 %	9/16
13	Włochy	55,55 %	10/18
14-19	USA	50 %	10/20
	Rumunia		3/6
	Brazylia		2/4
	Japonia		2/4
	Węgry		2/4
20	Estonia	41,7 %	1/2
	Francja		5/12
21-22	Dania	37,5 %	3/8
	Kanada		3/8
23-26	Chiny	33,3 %	5/15
	Rosja		3/9
	Austria		1/3
	Serbia		1/3
27	Hiszpania	28,6 %	2/7
28-29	Grecja	25 %	1/4
	Szwecja		1/4
30-31	Kuba	20 %	1/5
	Południowa Afryka		1/5
32	Czechy	14,3 %	1/7

KOBIETY

Lp.	Kraj	% skuteczność	Ilość osad w finale A/ ilość startujących osad
1-5	Australia	100 %	4/4
	Austria		1/1
	Japonia		1/1
	Litwa		1/1
	Południowa Afryka		1/1
6	Wielka Brytania	85,7 %	6/7
7	Holandia	83,3 %	5/6
8	USA	77,8 %	7/9
9-10	Kanada	75 %	3/4
	Polska		3/4
11-14	Irlandia	66,7 %	2/3
	Nowa Zelandia		4/6
	Rumunia		2/3
	Szwajcaria		2/3
15-16	Dania	50 %	2/4
	Hiszpania		1/2
17	Chiny	37,5 %	3/8
18-20	Niemcy	33,3 %	2/6
	Rosja		1/3
	Szwecja		1/3
21	Francja	25 %	1/4
22	Włochy	16,7 %	1/6

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	% skuteczność	Ilość osad w finale A/ ilość startujących osad
1-2	Litwa	100 %	2/2
	Belgia		1/1
3-4	Włochy	75 %	9/12
	Norwegia		3/4
5	Nowa Zelandia	71,4 %	5/7
6-7	Niemcy	70 %	7/10
	Wielka Brytania		7/10
8	Chorwacja	66,7 %	2/3
9-18	Francja	50 %	4/8
	Holandia		3/6
	Polska		3/6
	Brazylia		2/4
	Irlandia		2/4
	Szwajcaria		2/4
	Węgry		2/4
	Estonia		1/2
19	Grecja	40 %	1/2
	Serbia		1/2
19	Australia	40 %	2/5
20-22	Rosja	33,3 %	2/6
	Japonia		1/3
	Rumunia		1/3
23	Chiny	28,6 %	2/7
24	USA	27,3 %	3/11
25-26	Dania	25 %	1/4
	Kuba		1/4
27-28	Czechy	20 %	1/5
	Hiszpania		1/5

Skuteczność finałowa czyli stosunek osad danej reprezentacji zakwalifikowanych do finału A do wszystkich jej załóg startujących w mistrzostwach i świadczy o poziomie sportowym reprezentacji.

- Maksymalną skuteczność finałową (100%) osiągnęli Litwini i Belgowie, ale to były małe (jedno- i trzy-osadowe) reprezentacje.
- Wśród dużych reprezentacji najskuteczniejsi byli podobnie jak w Mistrzostwach Świata 2015 roku Brytyjczycy przed Nową Zelandią.
- Polska z 60% skutecznością znalazła się na ósmym miejscu, między innymi przed takimi wioślarskimi potęgami jak Niemcy, Włochy czy USA. W konkurencjach kobiecych nasza reprezentacja osiągnęła 75% skuteczność, a wśród mężczyzn 50%.
- W konkurencjach kobiecych za Polską znalazły się potęgi światowej rywalizacji wioślarskiej jak Nowa Zelandia, Chiny, Niemcy, Francja, czy będące na samym końcu tego zestawienia Włosi.
- W konkurencjach męskich w podobnym zestawieniu poniżej naszej reprezentacji znalazła się między innymi Australia, Rumunia, Chiny czy USA.

**KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI OSAD ZAKWALIFIKOWANYCH DO FINAŁU A
KONKURENCJE OLIMPIJSKIE OGÓŁEM**

Lp.	Kraj	Ilość osad
1	Wielka Brytania	9
2	Nowa Zelandia	8
3-4	Holandia, USA	7
5-6	Niemcy, Polska	6
7	Włochy	5
8-9	Australia, Francja	4
10-13	Chiny, Dania, Litwa, Rumunia	3
14-16	Chorwacja, Kanada, Norwegia	2
17-26	Austria, Belgia, Czechy, Estonia, Hiszpania, Irlandia, Kuba, Rosja, Serbia, Szwajcaria	1

KONKURENCJE OLIMPIJSKIE

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość osad
1	USA	6
2	Wielka Brytania	5
3-4	Holandia, Nowa Zelandia	4
5-6	Australia, Polska	3
7-11	Chiny, Dania, Kanada, Niemcy, Rumunia	2
12-18	Austria, Francja, Hiszpania, Irlandia, Litwa, Rosja, Szwajcaria	1

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość osad
1	Włochy	5
2-4	Niemcy, Nowa Zelandia, Wielka Brytania	4
5-7	Francja, Holandia, Polska	3
8-10	Chorwacja, Litwa, Norwegia	2
11-20	Australia, Belgia, Chiny, Czechy, Dania, Estonia, Kuba, Rumunia, Serbia, USA	1

- 42% federacji, które zgłosiły załogi do konkurencji rozgrywanych także Igrzyskach Olimpijskich zakwalifikowały do finału A przynajmniej jedną swoją osadę.
- W kobiecych konkurencjach olimpijskich 50% państw mających swoje osady zakwalifikowały przynajmniej jedną z nich do finału A, natomiast wśród mężczyzn odpowiednio 35%.
- W czternastu konkurencjach olimpijskich najwięcej osad w finałach A mieli Brytyjczycy przed Nową Zelandią Holandią i USA, ale na piątym miejscu wspólnie z Niemcami znalazła się Polska co w tym przypadku jest ogromnym sukcesem naszej reprezentacji.
- W konkurencjach kobiecych niemal we wszystkich konkurencjach swoje osady w finałach A mieli Amerykanie (nie zakwalifikowali jedynie skifistki), a w konkurencjach męskich najwięcej mieli Włosi (zabrakło im skifisty i czwórki podwójnej).
- Również w rozbiciu na konkurencje kobiece i męskie polska reprezentacja zajęła podobnie jak w całości piąte miejsca.

SKUTECZNOŚĆ FINAŁOWA – KONKURENCJE OLIMPIJSKIE OGÓŁEM

Lp.	Kraj	% skuteczność	Ilość osad w finale A/ ilość startujących osad
1-3	Litwa	100 %	3/3
	Chorwacja		2/2
	Belgia		1/1
4	Polska	75 %	6/8
5	Wielka Brytania	69,2 %	9/13
6-8	Nowa Zelandia	66,7 %	8/12
	Australia		4/6
	Norwegia		2/3
9	Holandia	63,6 %	7/11
10	Niemcy	54,54 %	6/11
11-14	USA	50 %	7/14
	Rumunia		3/6
	Austria		1/2
	Estonia		1/2
15	Włochy	45,45 %	5/11
16	Francja	40 %	4/10
17	Dania	37,5 %	3/8
18-21	Kanada	33,3 %	2/6
	Irlandia		1/3
	Kuba		1/3
	Serbia		1/3
22-23	Chiny	25 %	3/12
	Szwajcaria		1/4
24	Czechy	20 %	1/5
25	Hiszpania	16,7 %	1/6
26	Rosja	14,3 %	1/7

SKUTECZNOŚĆ FINAŁOWA - KONKURENCJE OLIMPIJSKIE

KOBIETY

Lp.	Kraj	% skuteczność	Ilość osad w finale A/ ilość startujących osad
1-4	Australia	100 %	3/3
	Polska		3/3
	Austria		1/1
	Litwa		1/1
5	USA	85,7%	6/7
6	Wielka Brytania	83,3 %	5/6
7	Holandia	80 %	4/5
8-10	Nowa Zelandia	66,7 %	4/6
	Kanada		2/3
	Rumunia		2/3
11-14	Dania	50 %	2/4
	Hiszpania		1/2
	Irlandia		1/2
	Szwajcaria		1/2
15	Niemcy	40 %	2/5
16	Rosja	33,3 %	1/3
17	Chiny	28,6 %	2/7
18	Francja	25 %	1/4

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	% skuteczność	Ilość osad w finale A/ ilość startujących osad
1-4	Chorwacja	100 %	2/2
	Litwa		2/2
	Norwegia		2/2
	Belgia		1/1
5	Włochy	71,4 %	5/7
6-7	Niemcy	66,7 %	4/6
	Nowa Zelandia		4/6
8	Polska	60 %	3/5
9	Wielka Brytania	57,1 %	4/7
10-13	Francja	50 %	3/6
	Holandia		3/6
	Estonia		1/2
	Serbia		1/2
14-17	Australia	33,3 %	1/3
	Czechy		1/3
	Kuba		1/3
	Rumunia		1/3
18	Dania	25 %	1/4
19	Chiny	20 %	1/5
20	USA	14,3 %	1/7

- W konkurencjach olimpijskich wśród większych reprezentacji wystawiających swoje osady do ponad połowy z 14 rozgrywanych konkurencji Polska była reprezentacją o najwyższej skuteczności finałowej. Przed Polską znalazły się tylko trzy małe reprezentacje Belgii, Chorwacji i Litwy.
- Na drugim biegunie tego zestawienia znalazła się Rosja (na 7 osad do finału zakwalifikowała się tylko jedna), czy też wyjątkowo słaba reprezentacja Chin, która na 12 zgłoszonych osad do finału zdołała zakwalifikować tylko trzy.

- Rewelacyjnie dla naszej reprezentacji wygląda skuteczność finałowa w konkurencjach olimpijskich kobiet w której Polska znalazła się na pierwszym miejscu wspólnie z Australią i dwoma krajami – Litwą i Austrią, które jednak miały tylko po jednej kobiecej osadzie.
- W męskich konkurencjach olimpijskich wśród większych reprezentacji najwyższą skuteczność osiągnęli Włosi przed Nową Zelandią i Niemcami, ale już kolejną była Polska przed Wielką Brytanią.
- Wśród mężczyzn kompromitująco niską skuteczność zanotowali gospodarze mistrzostw – Amerykanie, którzy w finale mieli tylko męską ósemkę.

**KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI OSAD ZAKWALIFIKOWANYCH DO FINAŁU A
KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE OGÓŁEM**

Lp.	Kraj	Ilość osad
1	Włochy	5
2	Wielka Brytania	4
3-6	Irlandia, Niemcy, Szwajcaria, USA	3
7-12	Australia, Brazylia, Chiny, Japonia, Rosja, Węgry	2
13-21	Francja, Grecja, Hiszpania, Holandia, Kanada, Norwegia, Nowa Zelandia, Południowa Afryka, Szwecja	1

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość osad
1-12	Australia	1
	Chiny	
	Holandia	
	Irlandia	
	Japonia	
	Kanada	
	Południowa Afryka	
	Szwajcaria	
	Szwecja	
	USA	
	Wielka Brytania	
	Włochy	

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość osad
1	Włochy	4
2-3	Niemcy	3
	Wielka Brytania	
4-9	Brazylia	2
	Irlandia	
	Rosja	
	Szwajcaria	
	USA	
	Węgry	
10-17	Australia	1
	Chiny	
	Francja	
	Grecja	
	Hiszpania	
	Japonia	
	Norwegia	
	Nowa Zelandia	

- W siedmiu konkurencjach nieolimpijskich ponad połowa reprezentacji (52.5%) zgłaszających w nich swoje osady miała przynajmniej jedną załogę w finale A.
- Najwięcej, niemal już tradycyjnie mieli ich Włosi, którzy każdego roku zgłaszają swoje osady do wszystkich konkurencji wagi lekkiej, a w nich ze względu na populację (przewaga młodzieży stosunkowo niewysokiej, „krępej” i wczesnie „dojrzewającej” co jest charakterystyczne dla południowych nacji), zarówno w kategorii młodzieżowej jak i seniorskiej odnoszą sporo sukcesów.
- Polska w konkurencjach nieolimpijskich miała dwie osady (skifistkę i skifistę), którzy jednak z różnych przyczyn do finałów A się nie zakwalifikowali.

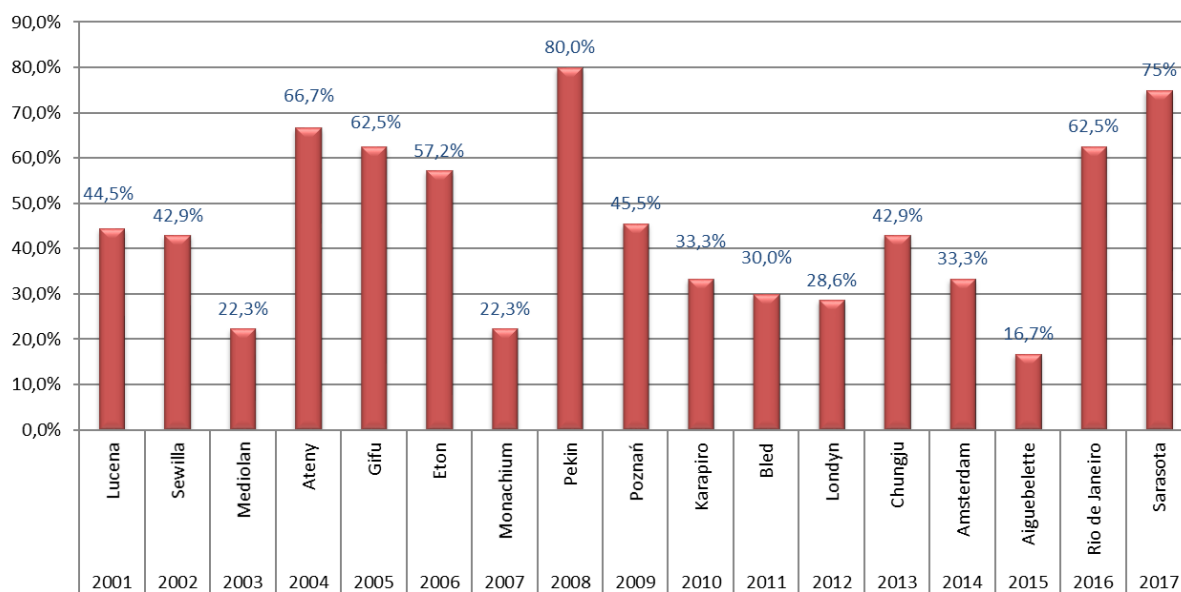
Poniżej zamieszczono dla porównania tabelę ze skutecznością polskiej reprezentacji w ostatnich siedemnastu latach, z której widać, że start naszej reprezentacji w tegorocznych Mistrzostwach Świata w Sarasocie był drugim z kolei najskuteczniejszym występem w imprezach głównych po Igrzyskach Olimpijskich w Pekinie. Natomiast startami o najmniejszej dla nas skuteczności finałowej w analizowanym okresie były trzy starty w Mistrzostwach Świata 2015, 2007 i 2003 które były zarazem kwalifikacjami olimpijskimi. Jest to wynik, jak już wcześniej wspomniano polityki startowej prowadzonej w cyklu czteroletnim i na takich mistrzostwach dajemy za każdym

razem szanse kwalifikacji maksymalnej grupie osad, co widać w ostatniej kolumnie gdzie umieszczono ilość zgłaszanych przez Polskę osad w konkurencjach olimpijskich.

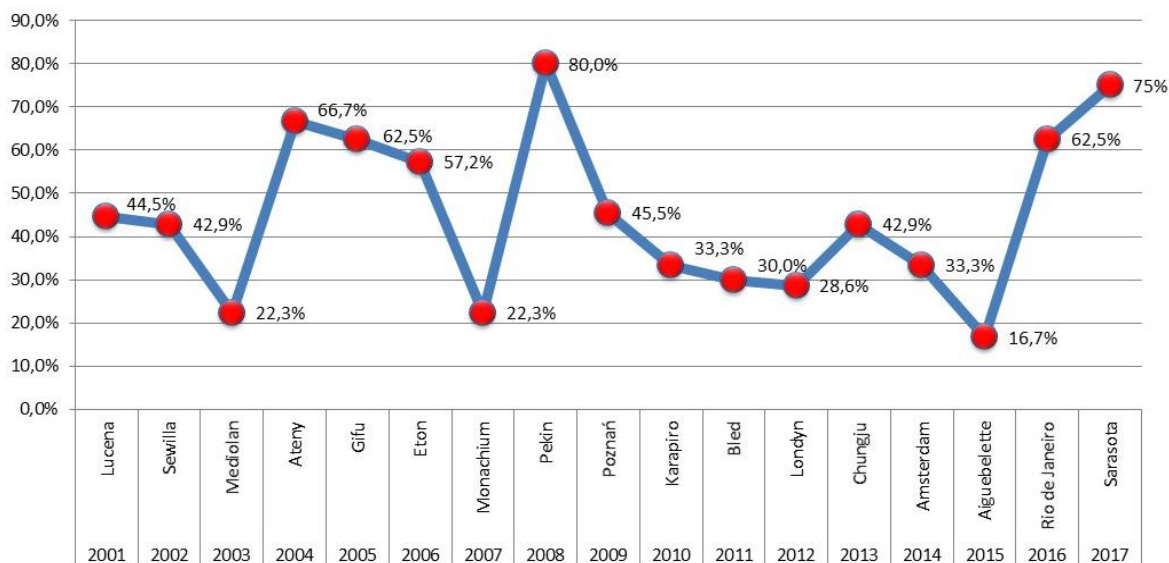
SKUTECZNOŚĆ FINAŁOWA POLSKIEJ REPREZENTACJI W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW W POSZCZEGÓLNYCH LATACH

(w konkurencjach olimpijskich)

	Rok	% całości reprezentacji	Ilość w finale/ ilość osad
1	2008	80%	4/5
2	2017	75 %	6/8
3	2004	66,7%	4/6
4	2005	62,5%	5/8
5	2006	57,2%	4/7
6	2009	45,5%	5/11
7	2001	44,5%	4/9
8-9	2002	42,9	3/7
	2013		3/7
10-11	2010	33,3%	1/3
	2014		2/6
12	2011	30%	3/10
13	2012	28,6%	2/7
14-15	2003	22,3%	2/9
	2007		2/9
16	2015	16,7%	2/12

Te same dane o skuteczności które zawarto w tabeli w/g wielkości pokazano na diagramie w chronologicznej kolejności oraz w postaci wykresu, który najbardziej oddaje osiągnięcia wioślarskiej reprezentacji narodowej w kolejnych latach po zdobyciu pierwszego złotego medalu olimpijskiego w Igrzyskach Olimpijskich w 2000 roku w Sydney. Należy również podkreślić wysoką skuteczność finałową (z wyjątkiem Igrzysk w 2012 roku w Londynie) we wszystkich Igrzyskach Olimpijskich tego okresu, co świadczy o umiejętności i skuteczności przygotowani olimpijskich.

W Mistrzostwach Świata Seniorów w Sarasocie rozdano 21 kompletów medali, czyli 63 medale rozdzieliło pomiędzy siebie 27 federacji (39.1% wszystkich startujących)

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI ZDOBYTYCH MEDALI - OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość
1	Włochy	8
2	Nowa Zelandia	7
3	Wielka Brytania	6
4-5	Australia	5
	USA	
6-7	Niemcy	3
	Polska	
8-13	Chiny	2
	Francja	
	Holandia	
	Irlandia	
	Rosja	
	Rumunia	
14-27	Austria	1
	Brazylia	
	Chorwacja	
	Czechy	
	Dania	
	Estonia	
	Grecja	
	Kanada	
	Kuba	
	Litwa	
	Norwegia	
	Południowa Afryka	
	Szwajcaria	
	Węgry	

- Najwięcej medali zdobyli Włosi, którzy dwa lata temu w 2015 roku w Mistrzostwach Świata w Aiguebelette zdobyli tylko jeden medal. Trzeba przyznać, że to niesamowity przyrost skuteczności.

- W stosunku do mistrzostw z 2015 roku swoje zdobycze medalowe powiększyły następujące federacje:
 - Włochy + 7 medali
 - **Polska** + 3
 - Australia, Irlandia, Rosja, Rumunia + 2
 - Austria, Brazylia, Kuba, Węgry + 1
- Natomiast najwięcej medali stracili:
 - Niemcy - 6 medali
 - Wielka Brytania - 5
 - Francja - 3
 - Nowa Zelandia - 2
 - Czechy, Dania, Litwa, Holandia, Słowenia, Serbia i USA - 1
- Chiny, Chorwacja, Estonia, Grecja, Kanada, Norwegia, Republika Południowej Afryki i Szwajcaria zdobyły po tyle samo medali w Sarasocie jak w 2015 roku w Aiguebelette.

KOBIECY		
Lp.	Kraj	Ilość
1-2	Nowa Zelandia	4
	USA	
3	Australia	3
4-7	Holandia	2
	Polska	
	Rumunia	
	Wielka Brytania	
8-15	Austria	1
	Chiny	
	Dania	
	Kanada	
	Południowa Afryka	
	Rosja	
	Szwajcaria	
	Włochy	

MĘŻCZYŹNI		
Lp.	Kraj	Ilość
1	Włochy	7
2	Wielka Brytania	4
3-4	Niemcy	3
	Nowa Zelandia	
5-7	Australia	2
	Francja	
	Irlandia	
8-20	Brazylia	1
	Chiny	
	Chorwacja	
	Czechy	
	Estonia	
	Grecja	
	Kuba	
	Litwa	
	Norwegia	
	Polska	
	Rosja	
	USA	
	Węgry	

- 15 federacji w konkurencjach kobiecych co stanowi 34.9% państw mających swoje osady w tych konkurencjach oraz 20 w konkurencjach męskich (31.3%) zdobyło w tym roku medale.
- Najwięcej, po cztery medale w konkurencjach kobiecych zdobyły Amerykanki i Nowozelandki. Podobnie zresztą jak dwa lata temu tylko, że wtedy miały po pięć medali i do tego wspólnie z Wielką Brytanią.
- Polki znalazły się w trzeciej grupie państw z dwoma medalami nie mając w 2015 roku żadnego.

- W konkurencjach męskich zdecydowanie najwięcej, bo aż 7 medali tym razem zdobyli Włosi, którzy dwa lata temu jak wspomniano mieli tylko jeden medal.
- Polska reprezentacja męska także po dwóch latach przerwy powróciła do strefy medalowej z jednym medalem.

**KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI ZDOBYTYCH MEDALI
KONKURENCJE OLIMPIJSKIE OGÓŁEM**

Lp.	Kraj	Ilość
1	Nowa Zelandia	6
2-3	Wielka Brytania	5
	Włochy	
4	USA	4
5-6	Australia	3
	Polska	
7	Rumunia	2
8-21	Austria	1
	Chiny	
	Chorwacja	
	Czechy	
	Dania	
	Estonia	
	Francja	
	Holandia	
	Kanada	
	Kuba	
	Litwa	
	Niemcy	
	Rosja	
	Szwajcaria	

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość
1	Nowa Zelandia	4
2	USA	3
3-6	Australia	2
	Polska	
	Rumunia	
	Wielka Brytania	
7-12	Austria	1
	Dania	
	Holandia	
	Kanada	
	Rosja	
	Szwajcaria	

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość
1	Włochy	5
2	Wielka Brytania	3
3	Nowa Zelandia	2
4-14	Australia	1
	Chiny	
	Chorwacja	
	Czechy	
	Estonia	
	Francja	
	Kuba	
	Litwa	
	Niemcy	
	Polska	
	USA	

- W konkurencjach olimpijskich swoją pozycję lidera zachowała jednak Nowa Zelandia, ale zdobyła jeden medal mniej niż dwa lata temu.
- Pozycje w pierwszej piątce utrzymali Brytyjczycy i Amerykanie zdobywając także po jednym medalu mniej i Australia z tą samą ilością medali.
- Z pierwszej piątki państw tego zestawienia wypadli Niemcy, a weszli do niej Włosi i Polacy.

- łącznie 21 państw rozdzieliło pomiędzy siebie 14 kompletów (42 medale) co stanowi 34.4% wszystkich mających swoje osady w tych konkurencjach. Wśród kobiet odpowiednio 12 państw (33.3%), a wśród mężczyzn 14 państw (24.6%)

KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE

Lp.	Kraj	Ilość
1	Włochy	3
2-4	Australia	2
	Irlandia	
	Niemcy	
5-16	Brazylia	1
	Chiny	
	Francja	
	Grecja	
	Holandia	
	Norwegia	
	Nowa Zelandia	
	Południowa Afryka	
	Rosja	
	USA	
	Węgry	
	Wielka Brytania	

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI ZDOBYTYCH MEDALI KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość
1-6	Australia	1
	Chiny	
	Holandia	
	Południowa Afryka	
	USA	
	Włochy	

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość
1-3	Irlandia	2
	Niemcy	
	Włochy	
4-12	Australia	1
	Brazylia	
	Francja	
	Grecja	
	Norwegia	
	Nowa Zelandia	
	Rosja	
	Węgry	
Wielka Brytania		

- W konkurencjach nieolimpijskich tym razem rozegrano ogólnie jedną konkurencję mniej (ósemkę wagi lekkiej mężczyzn), a do tego zmniejszono o jedną konkurencję kobiecą (czwórka bez sterniczki) i zwiększono o jedną konkurencję męską (czwórka bez sternika wagi lekkiej).
- 40% federacji mających swoje załogi w konkurencjach nieolimpijskich zdobyło przynajmniej jeden medal. Odpowiednio 27.3% w konkurencjach kobiecych i 34.3% w konkurencjach męskich.
- Na czele tabeli znaleźli się Włosi, którzy w 2015 roku w konkurencjach nieolimpijskich nie mieli żadnego medalu.
- Natomiast Niemcy i Brytyjczycy, którzy w Mistrzostwach Świata w Aiguebelette byli na czele z pięcioma medalami teraz zdobyli ich odpowiednio dwa i jeden.
- Wśród kobiet dwa komplety medali rozdzieliło pomiędzy siebie sześć federacji, a wśród mężczyzn pięć kompletów (15 medali) zdobyło 12 federacji.

KLASYFIKACJA MEDALOWA - OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Złote – Srebrne – Brązowe
1	Włochy	3 – 3 – 2
2	Nowa Zelandia	3 – 2 – 2
3	Australia	2 – 2 – 1
4-6	Francja	2 – 0 – 0
	Irlandia	
	Rumunia	
7	Holandia	1 – 1 – 0
8	Niemcy	1 – 0 – 2
9-13	Czechy	1 – 0 – 0
	Węgry	
	Litwa	
	Południowa Afryka	
	Szwajcaria	
14	Wielka Brytania	0 – 3 – 3
15	Polska	0 – 3 – 0
16	USA	0 – 3 – 2
17	Rosja	0 – 1 – 1
18-20	Kanada	0 – 1 – 0
	Chorwacja	
	Kuba	
21	Chiny	0 – 0 – 2
22-27	Austria	0 – 0 – 1
	Brazylia	
	Dania	
	Estonia	
	Grecja	
	Norwegia	

KLASYFIKACJA MEDALOWA

KOBIETY

Lp.	Kraj	Złote – Srebrne – Brązowe
1	Nowa Zelandia	2 – 1 – 1
2	Rumunia	2 – 0 – 0
3	Australia	1 – 1 – 1
4	Holandia	1 – 1 – 0
5-7	Południowa Afryka	1 – 0 – 0
	Szwajcaria	
	Włochy	
8	Polska	0 – 2 – 0
9	USA	0 – 2 – 2
10	Wielka Brytania	0 – 1 – 1
11	Kanada	0 – 1 – 0
12-15	Austria	0 – 0 – 1
	Chiny	
	Dania	
	Rosja	

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Złote – Srebrne – Brązowe
1	Włochy	2 – 3 – 2
2-3	Francja	2 – 0 – 0
	Irlandia	
4	Nowa Zelandia	1 – 1 – 1
5	Australia	1 – 1 – 0
6	Niemcy	1 – 0 – 2
7-9	Czechy	1 – 0 – 0
	Litwa	
	Węgry	
10	Wielka Brytania	0 – 2 – 2
11-15	Chorwacja	0 – 1 – 0
	Kuba	
	Polska	
	Rosja	
	USA	
16-20	Chiny	0 – 0 – 1
	Brazylia	
	Estonia	
	Grecja	
	Norwegia	

- Miejsce w klasyfikacji medalowej zależne jest przede wszystkim od ilości złotych medali. Nasza reprezentacja pomimo zdobycia trzech medali, ale „tylko” srebrnych znalazła się dopiero na piętnastym miejscu mając przed sobą pięć federacji, które wprawdzie zdobyły tylko po jednym medalu, ale za to medalu złotym.
- Tym razem na czele klasyfikacji medalowej znaleźli się Włosi, którzy zaczynają się odbudowywać swoją pozycję po krótkim regresie. Włosi zdobywali w kolejnych latach następujące medale:
2013 rok - 3 złote, 1 srebrny i 3 brązowe medale
2014 rok - 1 złoty i 2 srebrne
2015 rok - 1 złoty
2016 rok - 3 brązowe
2017 rok – 3 złote, 3 srebrne i 2 brązowe.
- W konkurencjach kobiecych podobnie jak w 2015 roku na czele klasyfikacji medalowej znalazła się Nowa Zelandia, ale w konkurencjach męskich będących na czele w 2015 roku Brytyjczyków zastąpili Włosi.

KLASYFIKACJA MEDALOWA – KONKURENCJE OLIMPIJSKIE OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Złote – Srebrne – Brązowe
1	Nowa Zelandia	3 – 1 – 2
2	Australia	2 – 0 – 1
3	Rumunia	2 – 0 – 0
4	Włochy	1 – 2 – 2
5-10	Czechy	1 – 0 – 0
	Francja	
	Holandia	
	Litwa	
	Niemcy	
	Szwajcaria	
11	USA	0 – 3 – 1
12	Polska	0 – 3 – 0
13	Wielka Brytania	0 – 2 – 3
14-16	Chorwacja	0 – 1 – 0
	Kanada	
	Kuba	
17-21	Austria	0 – 0 – 1
	Chiny	
	Dania	
	Estonia	
	Rosja	

- Na czele klasyfikacji medalowej w konkurencjach olimpijskich ponownie znalazła się Nowa Zelandia.
- Polska podobnie jak powyżej bez złotego medalu zajmuje dwunaste miejsce, ale przed V-ce liderem podobnej klasyfikacji z przed dwóch lat – Wielką Brytanią, która tym razem także nie zdobyła żadnego złotego medalu.
- W olimpijskich konkurencjach kobiet nadal prymat wiodą zawodniczki Nowej Zelandii, które w stosunku do Mistrzostw Świata z przed dwóch lat zdobyły tyle samo medali. Natomiast nastąpiło całkowite przetasowanie na podium za ich plecami. Rumunki i Australijki zastąpiły tym razem Amerykanki i Brytyjki.
- W konkurencjach olimpijskich mężczyzn na podium klasyfikacji medalowej utrzymała się na swojej – drugiej pozycji Nowa Zelandia i trzeci Niemcy, choć razem z nimi pięć innych federacji. Natomiast na pierwszym stopniu podium zabrakło „dominatorów” ostatnich lat - Brytyjczyków , a zajęli je mający bardzo dobry występ w Sarasocie - Włosi.

- Wyraźnie spłaszczyły się w tym roku medalowe tabele klasyfikacyjne w rozbiciu na konkurencje olimpijskie kobiet i mężczyzn.
- Wśród mężczyzn. Żadna z federacji nie zdobyła więcej niż jednego złotego medalu, a tylko Włosi zdobyli dwa srebrne medale i Włosi i Brytyjczycy po dwa brązowe. Pozostałe dwanaście państw zdobyło tylko po jednym medalu w męskich konkurencjach olimpijskich. Jest wśród nich także Polska zajmująca 9-12 miejsce ze srebrnym medalem, ale przecież naszej dwójce podwójnej do złotego medalu zabrakło jedynie 0.59 sek. i polska męska reprezentacja znalazłaby się już na drugim miejscu w tej klasyfikacji.
- Podobnie wśród kobiet; zwycięstwo naszej czwórki podwójnej kobiet nad Holenderkami dawałoby naszym zawodniczkom nie siódme, a trzecie miejsce.

KLASYFIKACJA MEDALOWA - KONKURENCJE OLIMPIJSKIE

KOBIETY

Lp.	Kraj	Złote – Srebrne – Brązowe
1	Nowa Zelandia	2 – 1 – 1
2	Rumunia	2 – 0 – 0
3	Australia	1 – 0 – 1
4-5	Holandia	1 – 0 – 0
	Szwajcaria	
6	USA	0 – 2 – 1
7	Polska	0 – 2 – 0
8	Wielka Brytania	0 – 1 – 1
9	Kanada	0 – 1 – 0
10-12	Austria	0 – 0 – 1
	Dania	
	Rosja	

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Złote – Srebrne – Brązowe
1	Włochy	1 – 2 – 2
2	Nowa Zelandia	1 – 0 – 1
3-7	Austria	1 – 0 – 0
	Czechy	
	Francja	
	Litwa	
	Niemcy	
8	Wielka Brytania	0 – 1 – 2
9-12	Chorwacja	0 – 1 – 0
	Kuba	
	Polska	
	USA	
13-14	Chiny	0 – 0 – 1
	Estonia	

KLASYFIKACJA MEDALOWA – KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Złote – Srebrne – Brązowe
1	Włochy	2 – 1 – 0
2	Irlandia	2 – 0 – 0
3-5	Francja	1 – 0 – 0
	Południowa Afryka	
	Węgry	
6	Australia	0 – 2 – 0
7-10	Holandia	0 – 1 – 0
	Nowa Zelandia	
	Rosja	
	Wielka Brytania	
11	Niemcy	0 – 0 – 2
12-16	Brazylia	0 – 0 – 1
	Chiny	
	Grecja	
	Norwegia	
	USA	

- W konkurencjach nieolimpijskich na czele ogólnej klasyfikacji medalowej także znaleźli się Włosi, których dwa lata temu w ogóle w tym zestawieniu nie było. Zdetronizowali Brytyjczyków, którzy tym razem zdobyli zaledwie jeden medal, mając ich w 2015 roku aż pięć (2 złote i 3 srebrne).

- Medale w tym roku zdobyło 16 państw, kiedy dwa lata temu w Aiguebelette tylko dziesięć, a przecież rozgrywano o jedną konkurencję nieolimpijską więcej, co również może świadczyć o wyrównaniu i rozszerzeniu się rywalizacji.

KOBIETY

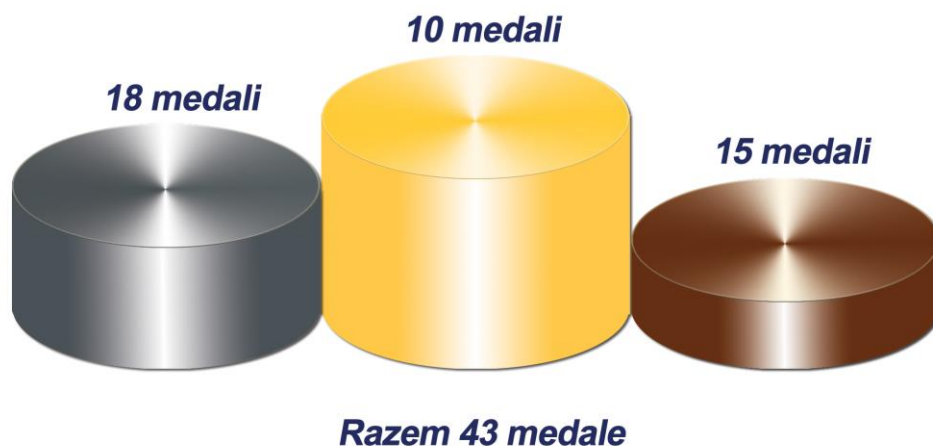
Lp.	Kraj	Złote – Srebrne – Brązowe
1-2	Południowa Afryka	1 – 0 – 0
	Włochy	
3-4	Australia	0 – 1 – 0
	Holandia	
5-6	Chiny	0 – 0 – 1
	USA	

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Złote – Srebrne – Brązowe
1	Irlandia	2 – 0 – 0
2	Włochy	1 – 1 – 0
3-4	Francja	1 – 0 – 0
	Węgry	
5	Australia	0 – 1 – 0
6-8	Nowa Zelandia	0 – 1 – 0
	Rosja	
	Wielka Brytania	
9	Niemcy	0 – 0 – 2
10-12	Brazylia	0 – 0 – 1
	Grecja	
	Norwegia	

Polska w dotychczasowych Mistrzostwach Świata Seniorów zdobyła łącznie 43 medale z następującym podziałem:

MISTRZOSTWA ŚWIATA SENIORÓW

- Były to trzecie w historii polskiego wioślarstwa Mistrzostwa Świata Seniorów, w których nasza reprezentacja zdobyła więcej niż trzy medale po mistrzostwach: 2009 roku w Poznaniu – 4 medale (2 złote – 1 srebrny – 1 brązowy), a przed 1991 rokiem w Wiedniu – 3 medale (1 srebrny – 2 brązowe).
- Natomiast w porównywanym w poniższej tabeli okresie od 2001 roku polska reprezentacja w wioślarstwie –dwukrotnie nie zdobyła żadnego medalu, dwukrotnie zdobyła tylko jeden medal, siedmiokrotnie zdobyła po dwa medale i dwukrotnie zdobyła więcej niż dwa medale. Można stąd wyciągnąć wniosek, że obecny potencjał naszego wioślarstwa to 1-3 medale w światowej rywalizacji na poziomie seniorów.

**IŁOŚĆ ZDOBYWANYCH MEDALI W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW PRZEZ POLSKĄ REPREZENTACJĘ
W LATACH 2001-2017**

Rok	Miejsce	Ilość medali	Miejsce w klasyfikacji medalowej	
			Ogólne	Konkurencje olimpijskie
2001	Lucerna	2	XIV-XV	IX-X
2002	Sewilla	2	XIV	XII
2003	Mediolan	2	XVII-XVIII	XIII-XIV
2005	Gifu	2	XII-XIII	VII
2006	Eton	2	XI-XII	IX-XII
2007	Monachium	2	VII-VIII	VIII-X
2009	Poznań	4	V	III
2010	Karapiro	1	XVIII-XX	XVI-XVII
2011	Bled	-	-	-
2013	Chungju	1	XX-XXII	XVIII-XIX
2014	Amsterdam	2	XIX	XIII
2015	Aiguebelette	-	-	-
2017	Sarasota	3	XV	XII

SKUTECZNOŚĆ MEDALOWA - OGÓŁEM

Lp.	Kraj	% skuteczność	Ilość medali/ ilość startujących osad
1	Australia	55,55 %	5/9
2	Nowa Zelandia	53,8 %	7/13
3	Estonia	50 %	1/2
4	Włochy	44,44 %	8/18
5	Wielka Brytania	35,3 %	6/17
6-9	Rumunia	33,3 %	2/6
	Austria		1/3
	Chorwacja		1/3
	Litwa		1/3
10	Polska	30 %	3/10
11	Irlandia	28,6 %	2/7
12-15	USA	25 %	5/20
	Brazylia		1/4
	Grecja		1/4
	Węgry		1/4
16	Rosja	22,22 %	2/9
17-19	Kuba	20 %	1/5
	Norwegia		1/5
	Południowa Afryka		1/5
20	Niemcy	18,75 %	3/16
21-22	Francja	16,7 %	2/12
	Holandia		2/12
23-24	Czechy	14,3 %	1/7
	Szwajcaria		1/7
25	Chiny	13,3 %	2/15
26-27	Dania	12,5 %	1/8
	Kanada		1/8

- Największą skuteczność medalową osiągnęły w tym roku dwa kraje z Antypodów – Australia i Nowa Zelandia.
- Na kolejnych pozycjach, pomijając małe (1-3 osadowe) reprezentacje: Estonii, Austrii, Chorwacji i Litwy, znalazły się w pierwszej dziesiątce Włochy, Wielka Brytania, Rumunia i Polska.
- Na końcu tego elitarnego zestawienia medalistów znalazła się Kanada, Dania, ale i Chiny.

KOBIETY

Lp.	Kraj	% skuteczność	Ilość medali/ ilość startujących osad
1-2	Austria	100 %	1/1
	Południowa Afryka		1/1
3	Australia	75 %	3/4
4-5	Nowa Zelandia	66,7 %	4/6
	Rumunia		2/3
6	Polska	50 %	2/4
7	USA	44,4 %	4/9
8-10	Holandia	33,3 %	2/6
	Rosja		1/3
	Szwajcaria		1/3
11	Wielka Brytania	28,6 %	2/7
12-13	Dania	25 %	1/4
	Kanada		1/4
14	Włochy	16,7 %	1/6
15	Chiny	12,5 %	1/8

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	% skuteczność	Ilość medali/ ilość startujących osad
1	Włochy	58,3 %	7/12
2-5	Irlandia	50 %	2/4
	Estonia		1/2
	Grecja		1/2
	Litwa		1/2
6	Nowa Zelandia	42,9 %	3/7
7-8	Wielka Brytania	40 %	4/10
	Australia		2/5
9	Chorwacja	33,3 %	1/3
10	Niemcy	30 %	3/10
11-15	Francja	25 %	2/8
	Brazylia		1/4
	Kuba		1/4
	Norwegia		1/4
	Węgry		1/4
16	Czechy	20 %	1/5
17-18	Polska	16,7 %	1/6
	Rosja		1/6
19	Chiny	14,3 %	1/7
20	USA	9,1 %	1/11

**SKUTECZNOŚĆ MEDALOWA
KONKURENCJE OLIMPIJSKIE OGÓLEM**

Lp.	Kraj	% skuteczność	Ilość medali/ ilość startujących osad
1-5	Nowa Zelandia	50 %	6/12
	Australia		3/6
	Austria		1/2
	Chorwacja		1/2
	Estonia		1/2
6	Włochy	45,45 %	5/11
7	Wielka Brytania	38,5 %	5/13
8	Polska	37,5 %	3/8
9-11	Rumunia	33,3 %	2/6
	Kuba		1/3
	Litwa		1/3
12	USA	28,6 %	4/14
13	Szwajcaria	25 %	1/4
14	Czechy	20 %	1/5
15	Kanada	16,7 %	1/6
16	Rosja	14,3 %	1/7
17	Dania	12,5 %	1/8
18	Francja	10 %	1/10
19-20	Holandia	9,1 %	1/11
	Niemcy		1/11
21	Chiny	8,3 %	1/12

- W konkurencjach olimpijskich żadna federacja nie uzyskała tym razem 100% skuteczności. Wśród większych reprezentacji najlepszymi okazała się Nowa Zelandia i Australia oraz Włochy, Wielka Brytania i Polska.
- Na przeciwnym biegunie znalazły się Chiny, Niemcy, Holandia i Francja, które mając duże reprezentacje zdobyły po jednym medalu.

KOBIETY

Lp.	Kraj	% skuteczność	Ilość medali/ ilość startujących osad
1	Austria	100 %	1/1
2-5	Nowa Zelandia	66,7 %	4/6
	Australia		2/3
	Polska		2/3
	Rumunia		2/3
6	Szwajcaria	50 %	1/2
7	USA	42,9 %	3/7
8-10	Wielka Brytania	33,3 %	2/6
	Kanada		1/3
	Rosja		1/3
11	Dania	25 %	1/4
12	Holandia	20 %	1/5

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	% skuteczność	Ilość medali/ ilość startujących osad
1	Włochy	71,4 %	5/7
2-4	Chorwacja	50 %	1/2
	Estonia		1/2
	Litwa		1/2
5	Wielka Brytania	42,9 %	3/7
6-9	Nowa Zelandia	33,3 %	2/6
	Australia		1/3
	Czechy		1/3
	Kuba		1/3
10-11	Chiny	20 %	1/5
	Polska		1/5
12-13	Francja	16,7 %	1/6
	Niemcy		1/6
14	USA	14,3 %	1/7

Jednak każdorazowo wykładnikiem potencjału poszczególnych reprezentacji jest punktacja drużynowa za miejsca I-VIII dająca kolejnym miejscom następującą ilość punktów: 9-7-6-5-4-3-2-1, gdyż może się zdarzyć, że zabraknie trochę tzw. sportowego szczęścia do zdobycia jednego z medali, ale pomimo wszystko reprezentacja nadal utrzymuje swój wysoki poziom sportowy.

PUNKTACJA DRUŻYNOWA - OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość pkt.
1	Wielka Brytania	76
2	Włochy	74
3	Nowa Zelandia	63
4	USA	57
5	Niemcy	45
6	Holandia	43
7	Australia	42
8	Polska	37
9	Francja	33
10	Chiny	28
11	Irlandia	27
12	Rumunia	24
13	Szwajcaria	23
14-15	Litwa, Rosja	19
16	Kanada	16
17	Węgry	15
18-19	Czechy, Dania	14
20	Norwegia	13
21	Chorwacja	12
22-24	Brazylia, Hiszpania, Południowa Afryka	9
25-26	Japonia, Kuba	7
27-29	Austria, Estonia, Grecja	6
30	Meksyk	5
31-33	Belgia, Serbia, Szwecja	4
34-36	Słowacja, Ukraina, Wietnam	1

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość pkt.
1	USA	44
2-3	Nowa Zelandia, Wielka Brytania	32
4	Holandia	28
5	Australia	25
6	Polska	19
7	Rumunia	18
8	Chiny	16
9	Kanada	15
10-11	Szwajcaria, Włochy	14
12-14	Dania, Irlandia, Południowa Afryka	9
15-16	Niemcy, Rosja	8
17	Austria	6
18-19	Francja, Litwa	5
20-21	Hiszpania, Szwecja	4
22	Japonia	3
23-24	Czechy, Meksyk	2
25-26	Ukraina, Wietnam	1

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość pkt.
1	Włochy	60
2	Wielka Brytania	44
3	Niemcy	37
4	Nowa Zelandia	31
5	Francja	28
6-7	Irlandia, Polska	18
8	Australia	17
9-10	Holandia, Węgry	15
11	Litwa	14
12-13	Norwegia, USA	13
14-16	Chiny, Chorwacja, Czechy	12
17	Rosja	11
18-19	Brazylia, Szwajcaria	9
20	Kuba	7
21-23	Estonia, Grecja, Rumunia	6
24-25	Dania, Hiszpania	5
26-28	Belgia, Japonia, Serbia	4
29	Meksyk	3
30-31	Kanada, Słowacja	1

PUNKTACJA DRUŻYNOWA - KONKURENCJE OLIMPIJSKIE OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość pkt.
1	Nowa Zelandia	56
2	Wielka Brytania	55
3	USA	43
4	Włochy	39
5	Polska	37
6	Holandia	36
7	Australia	28
8	Niemcy	27
9	Rumunia	24
10	Francja	22
11	Litwa	19
12	Chiny	16
13-14	Czechy, Dania	14
15	Chorwacja	12
16	Kanada	11
17	Szwajcaria	10
18	Rosja	8
19-20	Kuba, Norwegia	7
21-24	Austria, Estonia, Hiszpania, Irlandia	6
25-26	Belgia, Serbia	4
27	Ukraina	1

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość
1	USA	36
2	Nowa Zelandia	32
3	Wielka Brytania	28
4	Holandia	21
5	Polska	19
6-7	Australia, Rumunia	18
8-9	Chiny, Kanada	10
10-11	Dania, Szwajcaria	9
12-13	Niemcy, Rosja	8
14-15	Austria, Irlandia	6
16-17	Francja, Litwa	5
18-19	Hiszpania, Włochy	4
20	Czechy	2
21	Ukraina	1

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość
1	Włochy	35
2	Wielka Brytania	27
3	Nowa Zelandia	24
4	Niemcy	19
5	Polska	18
6	Francja	17
7	Holandia	15
8	Litwa	14
9-10	Chorwacja, Czechy	12
11	Australia	10
12-14	Kuba, Norwegia, USA	7
15-17	Chiny, Estonia, Rumunia	6
18	Dania	5
19-20	Belgia, Serbia	4
21	Hiszpania	2
22-23	Kanada, Szwajcaria	1

- Na czele tabeli ogólnej punktacji drużynowej, podobnie jak dwa lata temu w 2015 roku w Aiguebelette znalazła się Wielka Brytania, ale zdobyła 32 punkty mniej.
- Również w konkurencjach kobiecych ponownie na czele są Amerykanki mając trzy punkty mniej niż dwa lata temu.
- Natomiast w konkurencjach męskich; Brytyjczyków i Niemców, którzy dwa lata temu wspólnie byli liderami podobnego zestawienia z 62 punktami tym razem zastąpili Włosi zdobywając dwa punkty mniej.
- Punktowała łącznie ponad połowa (53%) uczestniczących w Mistrzostwach Świata w Sarasocie wioślarskich federacji.
- W konkurencjach kobiecych punkty zdobyło 60.5% państw mających w nich swoje osady, a w konkurencjach męskich 40.4%.
- Polska swoje 37 punktów zdobyła tylko w konkurencjach olimpijskich i są to drugie w kolejności pod względem ilości zdobytych punktów Mistrzostwa Świata dla naszej reprezentacji po 2009 roku i wspaniałych dla nas Mistrzostwach Świata w Poznaniu, gdzie zdobyliśmy 39 punktów.
- W konkurencjach olimpijskich w 2015 roku punkty zdobyło 28 federacji, a obecnie 27.
- W tym roku w zestawieniu zabrakło Azerbejdżanu, Białorusi, Grecji, Południowej Afryki i Szwecji, którzy mieli punkty w 2015 roku, natomiast doszły Austria, Belgia, Hiszpania i Irlandia.
- W konkurencjach olimpijskich pierwsza dwójka – Nowa Zelandia i Wielka Brytania pozostały na czele zestawienia z ilością zdobytych punktów, choć zdobyły ich mniej (odpowiednio 11 i 6) niż dwa lata temu. Awansowało o jedno miejsce USA zdobywając 7 punktów więcej, Włochy z siódmego na czwarte miejsce (16 punktów więcej) i Polska z trzynastego na piąte miejsce (21 punktów więcej).
- W punktacji olimpijskich konkurencji kobiet na czele tabeli Amerykanki zamieniły się z Nowozelandkami, a Polki awansowały o trzy pozycje, zdobywając 8 punktów więcej.
- Wśród mężczyzn Włosi zepchnęli Brytyjczyków i Nowozelandczyków na drugie i trzecie miejsce, a Polacy awansowali z trzynastego na piąte miejsce zdobywając 13 punktów więcej.
- W stosunku do poprzednich Mistrzostw Świata, dwa lata temu największy przyrost ilości punktów zanotowali kolejno

Polska	+ 21 pkt
Rumunia	+ 20
Włochy	+ 16
Kanada	+ 11
Holandia	+ 9
USA	+ 7
Austria, Hiszpania, Irlandia	+ 6
Belgia i Kuba	+ 4
Chiny	+ 3
Francja	+ 2

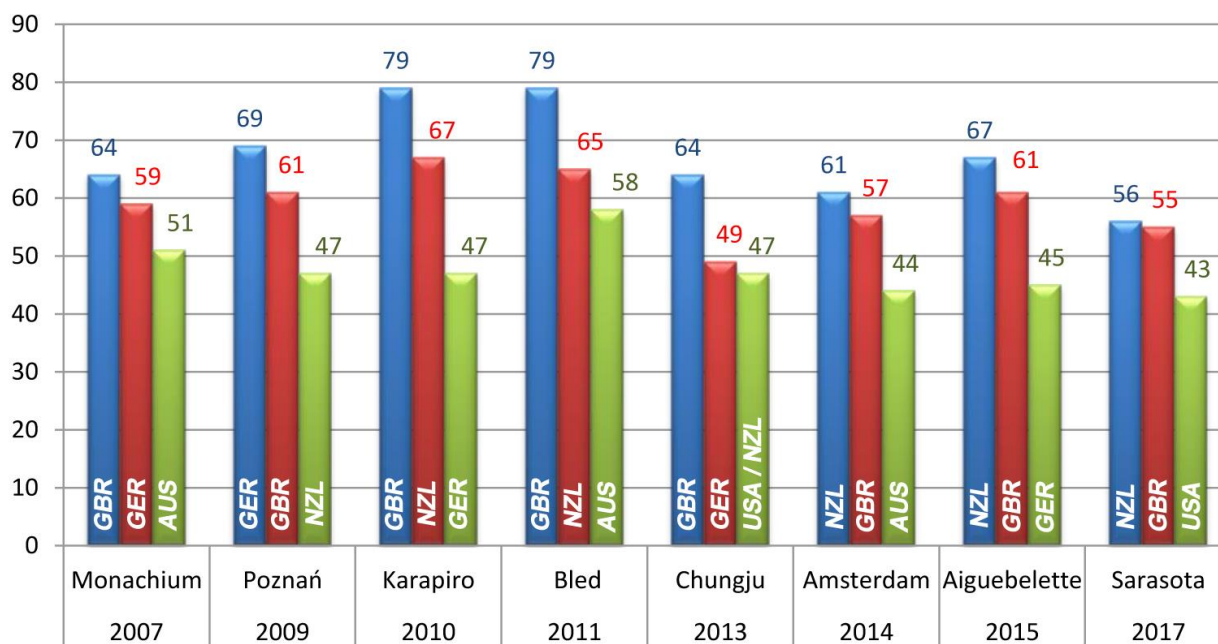
- Największe straty punktów zanotowali kolejno

Południowa Afryka	- 17 pkt
Niemcy	- 14
Nowa Zelandia	- 11
Australia, Grecja, Szwajcaria	- 7
Wielka Brytania	- 6
Norwegia	- 4
Białoruś	- 3

Azerbejdżan, Czechy, Dania
 Litwa, Szwecja, Serbia - 2
 Chorwacja - 1

- Identyczną ilość punktów jak dwa lata temu w Mistrzostwach Świata zdobyli Estończycy, Rosjanie i Ukraińcy.
- W tegorocznych Mistrzostwach Świata trzy pierwsze reprezentacje w konkurencjach olimpijskich uzyskały kolejno 56, 55, 43 punkty i były to najmniejsze ilości punktów pierwszych trzech państw w mistrzostwach ostatnich dziesięciu lat.
- Reprezentacja Nowej Zelandii zwyciężyła trzeci raz z kolei, natomiast poprzednio także trzykrotnie z rzędu w konkurencjach olimpijskich najlepsza była Wielka Brytania.
- Nowa Zelandia od ośmiu lat, czyli od Mistrzostw Świata w Poznaniu zajmuje miejsce na podium punktacji drużynowej.

IŁOŚĆ ZDOBYTYCH PUNKTÓW W KONKURENCJACH OLIMPIJSKICH PRZEZ PIERWSZE TRZY FEDERACJE WIOŚLARSKIE W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW W LATACH 2007-2017

Analizując powyższy diagram, gdzie miejsca w pierwszej trójce punktacji drużynowej konkurencji olimpijskich (w przeciągu ostatnich dziesięciu lat) zajmują na przemian pięć federacji Wielkiej Brytanii, Nowej Zelandii, Australii, Niemiec i USA, dlatego nie trudno znaleźć wytłumaczenie dlaczego wioślarstwo jest uważane za sport anglosaski.

- W konkurencjach nieolimpijskich zdecydowanie na czele punktacji drużynowej znaleźli się Włosi, którzy w siedmiu finałach mieli pięć osad i zdobyli trzy medale.
- Włosi wygrali także w nieolimpijskich konkurencjach zarówno kobiet jak i mężczyzn. Taka sytuacja zdarzyła się po raz pierwszy co najmniej od dziesięciu lat.
- Włosi powrócili na pozycję lidera po trzech latach przerwy i dwóch latach w ogóle nieobecności na podium punktacji drużynowej konkurencji nieolimpijskich.

PUNKTACJA DRUŻYNOWA - KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość pkt.
1	Włochy	35
2-3	Irlandia, Wielka Brytania	21
4	Niemcy	18
5	Węgry	15
6-7	Australia, USA	14
8	Szwajcaria	13
9	Chiny	12
10-11	Francja, Rosja	11
12-13	Brazylia, Południowa Afryka	9
14-16	Holandia, Japonia, Nowa Zelandia	7
17-18	Grecja, Norwegia	6
19-20	Kanada, Meksyk	5
21	Szwecja	4
22	Hiszpania	3
23-24	Słowacja, Wietnam	1

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość
1	Włochy	10
2	Południowa Afryka	9
3	USA	8
4-5	Australia, Holandia	7
6	Chiny	6
7-8	Kanada, Szwajcaria	5
9-10	Szwecja, Wielka Brytania	4
11-12	Irlandia, Japonia	3
13	Meksyk	2
14	Wietnam	1

MĘSCZYŹNI

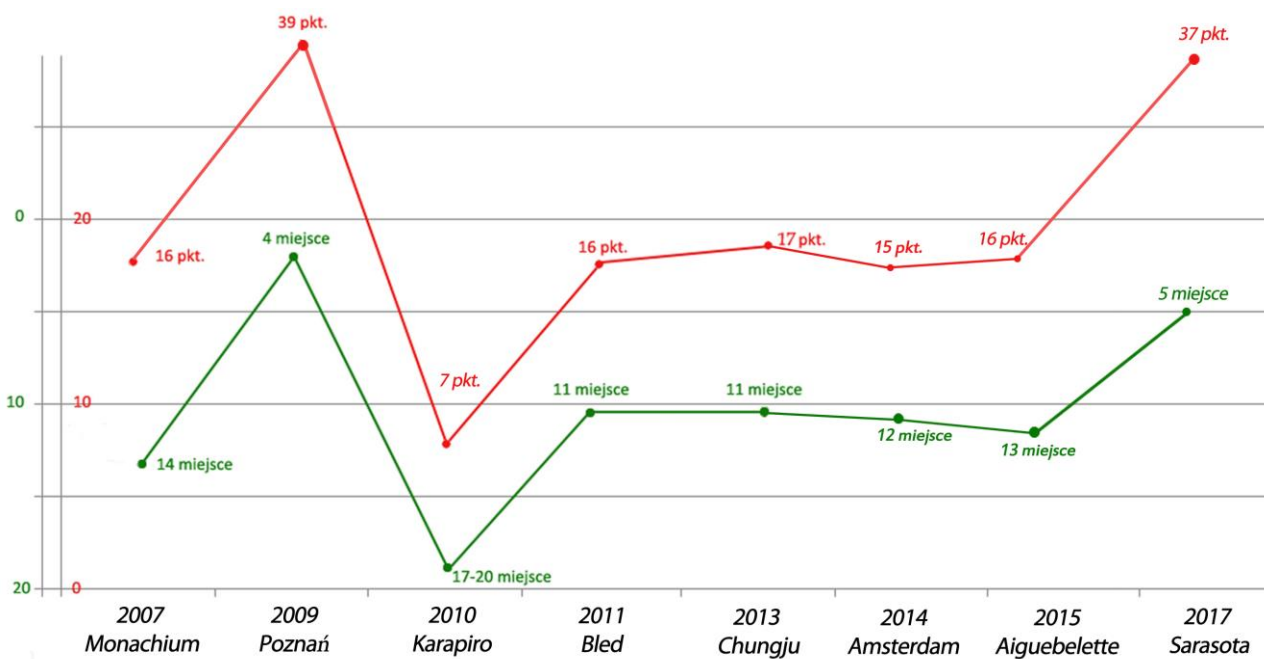
Lp.	Kraj	Ilość
1	Włochy	25
2-3	Irlandia, Niemcy	18
4	Wielka Brytania	17
5	Węgry	15
6-7	Francja, Rosja	11
8	Brazylia	9
9	Szwajcaria	8
10-11	Australia, Nowa Zelandia	7
12-15	Chiny, Grecja, Norwegia, USA	6
16	Japonia	4
17-18	Hiszpania, Meksyk	3
19	Słowacja	1

- Łącznie w konkurencjach nieolimpijskich punkty zdobyło 60% federacji mających w nich swoje osady, w tym odpowiednio 63.7% w konkurencjach kobiecych i 54.3% w konkurencjach mężczyzn.
- Niestety wśród punktujących w konkurencjach nieolimpijskich zabrakło Polski, chociaż po tegorocznych startach w Mistrzostwach Europy i w Pucharach Świata można było wiele oczekiwać od naszej skifistki i skifisty wagi lekkiej.

Poniżej przedstawiono graficznie ilość zdobytych punktów i zajmowane miejsca w punktacjach drużynowych w konkurencjach olimpijskich ostatnich dziesięciu lat przez polską reprezentację.

- Należy podkreślić, że start polskiej reprezentacji w Mistrzostwach Świata w Sarasocie po raz drugi w ostatnim dziesięcioleciu zakończył się miejscem wśród pięciu najlepszych wioślarskich federacji.
- Ilość 37 punktów jest ponad dwukrotnie większa od poszczególnych zdobyczy ostatnich pięciu lat.
- Był to więc świetny start naszej reprezentacji, podobnie jak cały sezon startowy na progu rozpoczynającego się nowego cyklu olimpijskiego, a przecież w reprezentacji zabrakło aż trzech z sześciu medalistek olimpijskich z Rio de Janeiro. Odszedł też trener medalistek olimpijskich Marcin Witkowski.

**MIEJSCA I ILOŚĆ PUNKTÓW ZDOBYTYCH PRZEZ POLSKĘ W LATACH 2007-2017
W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW W KONKURENCJACH OLIMPIJSKICH**

II. ORGANIZACJA POBYTU ORAZ STARTU W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW W SARASOCIE

Tegoroczne Mistrzostwa Świata odbywały się w dniach od 24 września do 1 października na torze regatowym w Sarasocie na Florydzie w USA. Sarasota to 53 tysięczne miasto położone na zachodnim wybrzeżu Florydy, nad zatoką meksykańską nieco poniżej połowy półwyspu, w odległości jednej godziny jazdy samochodem od lotniska w Tampie i dwie godziny jazdy od lotniska w Orlando. Aglomerację Sarasoty obejmuje pas wilgotnego, podzwrotnikowego klimatu, charakteryzujący się bardzo gorącym i wilgotnym latem z częstymi południowymi burzami oraz suchymi i łagodnymi zimami. Jezioro na którym odbywały się Mistrzostwa Świata położone jest w Natan Benderson Park i ma 2180 metrów, 630 metrów szerokości i przeciętnie 6 metrów głębokości. Akwen, który ma powierzchnię 161.8 hektarów powstał po odkrywkowej kopalni piasku. Cała infrastruktura niezbędna do organizacji mistrzostw, czyli tzw. „wioska wioślarska” oraz trybuny i zaplecze dla kibiców rozmieszczona została na wyspie na wysokości metry otoczonej z jednej strony torem regatowym, z drugiej kanałem opływowym i akwenem na rozgrzewkę i rozwiosłowanie. Równoległe do toru regatowego z jednej strony znajdowały się na dwóch poziomach ścieżki rowerowe, z drugiej zaś pływający betonowy pomost o trzy metrowej szerokości po którym jeździły samochody z kamerami telewizyjnymi, a spełniający również rolę wygaszacza fal. Tor regatowy na co dzień posiada tylko dwa stałe elementy: kilkupiętrową nowoczesną wieżę sędziowską i pomosty startowe z wieżyczką startera. Pozostała cała infrastruktura mistrzostw oparta została o prowizoryczne konstrukcje trybun, namiotów i hal namiotowych, które w większości były klimatyzowane.

Dla poszczególnych reprezentacji w/g potrzeb i za specjalną opłatą zapewniano namioty z wyposażeniem w stoły, krzesła i ewentualnie lodówki. Na całej wyspie ustawiono dwa duże telebimy. Jeden dla publiczności i drugi dla uczestników mistrzostw.

Pomiędzy hotelami, a torem regatowym kursowały wahadłowo autokary w/g określonego rozkładu jazdy.

W trakcie mistrzostw panowały bardzo wysokie temperatury w granicach 32-38 stopni Celsjusza i bardzo duża wilgotność w granicach 85-95%.

Nasza reprezentacja ze względu na wysokie temperatury, wilgotność i sześciogodzinne przesunięcie czasowe planowała wylot na Florydę 10 września, a więc dwa tygodnie przed pierwszym dniem startów w celu pełnej aklimatyzacji. Przez pierwsze 10 dni miało się odbyć zgrupowanie w miejscowości Sebastian, na tej samej wysokości geograficznej, ale na wschodnim wybrzeżu Florydy. Niestety wskutek szalejącego w tym rejonie w tym czasie huraganu Irma plany musiały być na bieżąco modyfikowane. Najpierw wylot został przesunięty na 12 września, a następnie na 16 i 17 września w dwóch grupach, ale już bezpośrednio do Sarasoty, bez wstępnego zgrupowania w Sebastian. Z konieczności 16 września poleciały wszystkie zawodniczki i zawodnicy startujący pierwszego i drugiego dnia mistrzostw wraz z lekarzem reprezentacji, a 17 września pozostali (grupa ósemki, trenerzy i masażyści). Obie grupy podróżowały identycznie, liniami Lufthansy z Warszawy z przesiadką we Frankfurcie n/Menem do Orlando. Cała podróż trwała 13 godzin. Wylot z Warszawy o godz. 10.50, a przylot do Orlando o godz. 18.00 czasu miejscowego, czyli 24.00 polskiego. Z Orlando po niestety długiej odprawie paszportowo-wizowej i odbiorze bagaży grupy autokarami w ciągu 2 godzin dotarły do hotelu w Sarasocie. Cała reprezentacja, zgodnie z wcześniejszym wyborem w czasie wiosennego rekonesansu kierownictwa związku, zamieszkała w hotelu Hampton Inn położonym przy lotnisku w Sarasocie. W pełni klimatyzowany hotel położony nieco na uboczu posiadał przestrzenne pokoje z wygodnymi, dużymi łózkami. Miał również zewnętrzny mały basen i niewielką siłownię fitness. W hotelu zarezerwowano dla naszej ekipy salkę na stoły dla masażyistów i rowery

stacjonarne przywiezione z Polski. Na zewnątrz hotelu ustawiono ergometry wioślarskie pod specjalnie rozstawionym daszkiem przeciwsłonecznym. Całe wyposażenie niezbędne do realizacji przygotowań do startów zostało przywiezione z Polski w kontenerze razem ze sprzętem startowym.

Pełne wyżywienie zapewniono w hotelu, z możliwością zamiany obiadów w trakcie rozgrywania mistrzostw w namiocie stołówkowym na torze. W hotelu posiłki wydawane były na zewnątrz w specjalnie ustawionym namiocie w systemie szwedzkiego bufetu, natomiast spożywać je można było także w salce bufetowej wewnątrz. Mankamentem było ogólnie mało miejsca i niestety niezbyt wygodne siedzenia. Samo wyżywienie, takie same we wszystkich hotelach obsługujących mistrzostwa, było niestety w dłuższym okresie bardzo monotonne.

Odległość hotelu w którym mieszkała polska reprezentacja do toru regatowego wynosiła 13 kilometrów.

Pierwsze cztery dni przed oficjalnym otwarciem toru, kiedy nie kursowały jeszcze autobusy w systemie wahadłowym, nasza reprezentacja miała do dyspozycji wypożyczone minivany. Na pozostałe dni do dyspozycji pozostał jeden samochód półdostawczy na zabezpieczenie bieżących potrzeb.

Sprzęt wioślarski (łodzie, wiosła) wraz z przyczepą wioślarską, która pierwotnie miała służyć do przemieszczenia się z toru wioślarskiego na zgrupowanie w Sebastian i z powrotem oraz cały osprzęt i wyposażenie niezbędne na zgrupowaniu i na mistrzostwach (pontony, silniki, wentylatory, zamrażarki, baseny i kamizelki chłodzące, ergometry, trenażery, rowery itp.) z kraju do Sarasoty przetransportowane zostały wynajętym wyłącznie dla naszej ekipy kontenerem, który został zapakowany i wywieziony z ośrodka COS-OPO Wałcz 25 lipca, a dotarł do Sarasoty pierwszego września, a więc przed huraganem Irma, co miało na tyle ważne znaczenie, że sprzęt nasza reprezentacja miała go do dyspozycji od pierwszego dnia pobytu, w przeciwieństwie do niektórych reprezentacji, których kontenery znalazły się w portach Huston czy Meksyku wskutek przekierowania tam płynących z nimi statków w trakcie huraganu.

Nasi zawodnicy mieli do dyspozycji wszystko co jest obecnie dostępne i używane przez największe i najlepsze reprezentacje wioślarskie na świecie.

Niebagatelne znaczenie dla atmosfery odegrała miejscowa Polonia, która żywiołowo reagowała na występy polskich osad, a na koniec po ostatnich finałach zorganizowała naszej ekipie bardzo miłe i emocjonujące przyjęcie w hotelu.

Następnego dnia po zakończeniu mistrzostw polska reprezentacja o godz. 14.30 wyruszyła autokarem z hotelu w podróż powrotną tym samym szlakiem, aby wylądować w Warszawie następnego dnia we wtorek ok. godz. czternastej.

III. OCENA POZIOMU SPORTOWEGO MISTRZOSTW ŚWIATA

W czasie rozgrywania Mistrzostw Świata Seniorów zabrakło warunków atmosferycznych do osiągnięcia rekordowych rezultatów. Przeważnie wiał delikatny przeciwny wiatr po przekątnej od strony trybun i betonowego pomostu, z założenia mającego wyciszać ewentualne fale. Stąd też nie poprawiono w żadnej konkurencji najlepszego światowego rezultatu, a najlepsze rezultaty poszczególnych konkurencji w większości osiągnięto w finałach.

Poniżej w tabelach dokonano zestawienia najlepszych światowych rezultatów osiągniętych dotychczas w poszczególnych konkurencjach. Należy zaznaczyć, że w wioślarstwie najlepsze światowe czasy notowane są jedynie w trakcie Igrzysk Olimpijskich, Mistrzostw Świata i Europy oraz Pucharów Świata.

Do nich dostawiono najlepsze rezultaty osiągnięte w tegorocznych Mistrzostwach Świata, na jakim etapie i kto je osiągnął. Podobnie w przypadku złotych medalistów oraz odpowiednie wyniki polskich osad startujących w Sarasocie.

Najstarszym rekordowym rezultatem ciągle jest trzynastoletni rezultat Mistrzyni Olimpijskiej z Pekinu w skifie Bułgarki Rumyany Neykovej, osiągnięty w 2002 roku.

Na 14 konkurencji olimpijskich, aż w trzynastu najlepsze rezultaty mistrzostw osiągnięto w finałach A, co jest pewnego rodzaju prawidłowością przy w miarę porównywalnych warunkach atmosferycznych, gdyż to w finałach do walki stają najbardziej wyrównane osady o zbliżonej w tym momencie dyspozycji, a poza tym jest to już końcowa walka o medale.

W jednym przypadku, to jest w męskich czwórkach bez sternika najlepszy rezultat osiągnęła zwycięska osada w finale B, rozgrywanym wcześniej. Mogło to być wynikiem chwilowego, bardzo sprzyjającego kierunku wiatru oraz bardzo wyrównanego poziomu tej konkurencji.

Podobnie wśród siedmiu konkurencji nieolimpijskich wszystkie najlepsze rezultaty konkurencji osiągnięto w finałach A.

Wśród polskich osad startujących w Sarasocie tylko załogi, które zakwalifikowały się do finałów A, w nich właśnie uzyskały swoje najlepsze rezultaty. Natomiast pozostałe cztery w innej fazie mistrzostw. Obie jedynki wagi lekkiej w przedbiegach, męska ósemka w repasażu, a skifista w półfinale. Może oznaczać to, że ich starty w finałach B nie były najlepszymi i stać ich było w tym momencie na nieco więcej.

KONKURENCJE OLIMPIJSKIE

Konkurencja	Najlepszy wynik światowy	Rok i miejsce uzyskania	Osada która uzyskała	Najlepszy wynik W MŚ i etap rozgrywania	Osada która uzyskała	Najlepszy czas polskiej osady i etap mistrzostw	Zwycięzca konkurencji	Czas zwycięzcy	Czas polskiej osady w finale
W1x	7:07.71	2002 Sevilla	BUL Neykova	7:22.58 Finał A	Jeannine Gmelin Szwajcaria	--	Jeannine Gmelin Szwajcaria	7:22.58	--
M1x	6:30.74	2017 Poznań	NZL Manson	6:40.64 Finał A	Ondrej Synek Czechy	6:56.43 Półfinał	Ondrej Synek Czechy	6:40.64	6:57.81 Finał B
W2-	6:49.08	2017 Poznań	NZL Prendergast/Gowler	7:00.53 Finał A	Nowa Zelandia	--	Nowa Zelandia	7:00.55	--
M2-	6:08.50	2012 Londyn	NZL Murray/Bond	6:16.22 Finał A	Włochy	--	Włochy	6:16.22	--
W2x	6:37.31	2014 Amsterdam	AUS Kehoe/Aldersey	6:45.08 Finał A	Nowa Zelandia	--	Nowa Zelandia	6:45.08	--
M2x	5:59.72	2014 Amsterdam	CRO Sinkovic/Sinkovic	6:10.07 Finał A	Nowa Zelandia	6:10.66 Finał A	Nowa Zelandia	6:10.07	6:10.66 Finał A
M4-	5:37.86	2012 Lucerna	GBR Gregor/Reed/James/Triggs Hodge	5:54.10 Finał B	Hiszpania	--	Australia	5:55.24	--
LW2x	6:47.69	2016 Poznań	NED Paulis/Head	6:55.88 Finał A	Rumunia	7:01.07 Finał A	Rumunia	6:55.88	7:01.07 Finał A
LM2x	6:05.36	2014 Amsterdam	RSA Smith/Thompson	6:13.10 Finał A	Francja	6:15.94 Finał A	Francja	6:13.10	6:15.94 Finał A
W4-	6:14.36	2014 Amsterdam	NZL Pratt/Bevan/Prendergast/Gowler	6:33.58 Finał A	Australia	6:34.25 Finał A	Australia	6:33.58	6:34.25 Finał A
W4x	6:06.84	2014 Amsterdam	GER Schmidla/Thiele/Baer/Lier	6:16.72 Finał A	Holandia	6:17.71 Finał A	Holandia	6:16.72	6:17.71 Finał A
M4x	5:32.26	2014 Amsterdam	UKR Mikhay/Morozov/Dovgtko/Nadtoko	5:43.10 Finał A	Litwa	5:48.25 Finał A	Litwa	5:43.10	5:48.25 Finał A
W8 +	5:54.16	2013 Lucerna	USA	6:06.40 Finał A	Rumunia	--	Rumunia	6:06.40	--
M8 +	5:18.68	2017 Poznań	Niemcy	5:26.85 Finał A	Niemcy	5:38.76 Repasaż	Niemcy	5:26.85	5:42.48 Finał B

KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE

Konkurencja	Najlepszy wynik światowy	Rok i miejsce uzyskania	Osada która uzyskała	Najlepszy wynik W MŚ i etap rozgrywania	Osada która uzyskała	Najlepszy czas polskiej osady i etap mistrzostw	Zwycięzca konkurencji	Czas zwycięzcy	Czas polskiej osady w finale
LW1x	7:24.46	2015 Varese	NZL McBride	7:38.78 Finał A	KirstenMcCann RSA	7:47.74 Przedbieg	KirstenMcCann RSA	7:38.78	8:00.30 Finał B
LM1x	6:43.37	2014 Amsterdam	ITA Miani	6:48.87 Finał A	Paul O`Donovan Irlandia	6:56.84 Przedbieg	Paul O`Donovan Irlandia	6:48.87	Nie wystartował
LM2-	6:22.91	2014 Amsterdam	SUI Niepmann/Tramer	6:32.42 Finał A	Irlandia	--	Irlandia	6:32.42	--
M2+	6:33.26	2014 Amsterdam	NZL Murray/Bond+Shepherd	6:54.80 Finał A	Węgry	--	Węgry	6:54.80	--
LW4x	6:15.95	2014 Amsterdam	NED Kraaijkamp/Woerner/Head/Paulis	6:33.97 Finał A	Włochy	--	Włochy	6:33.97	--
LM4x	5:42.75	2014 Amsterdam	GRE Konsolas/Giannaros/Magdanis/Konsolas	5:51.85 Finał A	Francja	--	Francja	5:51.85	--
LM4-	5:43.16	2014 Amsterdam	DEN Winther/Barsoe/Joergensen/Larsen	5:59.60 Finał A	Włochy	--	Włochy	5:59.60	--

W tabeli poniżej uszeregowano wszystkie konkurencje olimpijskie i osobno nieolimpijskie wg różnicy czasu pomiędzy najlepszym rezultatem uzyskanym w danej konkurencji w trakcie Mistrzostw Świata w Sarasocie, a najlepszym (rekordowym) czasem tej konkurencji.

Kolejność konkurencji pod względem wielkości różnicy czasu najlepszego czasu Mistrzostw Świata w Sarasocie do najlepszego rezultatu światowego konkurencji (sek.)					
KONKURENCJE OLIMPIJSKIE			KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE		
1	M2-	7.72	1	LM1x	5.50
2	LM2x	7.74	2	LM4x	9.10
3	W2x	7.77	3	LM2-	9.51
4	M8+	8.17	4	LW1x	14.32
5	LW2x	8.19	5	LM4-	16.44
6	W4x	9.88	6	LW4x	18.02
7	M1x	9.90	7	M2+	21.54
8	M2x	10.35			
9	M4x	10.84			
10	W2-	11.45			
11	W8+	12.24			
12	W1x	14.87			
13	M4-	16.24			
14	W4-	19.22			

Jak widać najbliżej najlepszego światowego rezultatu znalazła się włoska męska dwójka bez sternika, która niesamowity wręcz finiszem w końcówce wyścigu pokonała renomowanych chorwackich braci Sinkovic. A przecież Chorwaci, będąc już Mistrzami Świata i Mistrzami Olimpijskimi w czwórce podwójnej i dwójce podwójnej przesiedli się na długie wiosła, aby w kolejnej trzeciej konkurencji powtórzyć swoje sukcesy. Niestety na razie im się to nie udało. Na podobnym poziomie rezultat uzyskali Francuzi w dwójce podwójnej wagi lekkiej i nowozelandzka, żeńska dwójka podwójna. Na końcu tego zestawienia niestety znalazły się zwyciężczynie kobiecej czwórki bez sterniczki. Niestety dlatego, że tuż za nimi przyплыła nasza osada. Może to oznaczać, że po dokonaniu podobnej analizy przez trenerów innych federacji poziom tej konkurencji w przyszłości może znacząco się podnieść.

W konkurencjach nieolimpijskich najbliżej rekordowego rezultatu swój czas na Mistrzostwach Świata w Sarasocie osiągnął irlandzki Mistrz Świata w jedynce wagi lekkiej – Paul O'Donovan, a najstarszy węgierska dwójka zawodników, którzy dotychczas płynali w dwójce bez sternika na przeciętnym poziomie i na tegorocznych mistrzostwach wystartowali w dwójce ze sternikiem, niespodziewanie zostając złotymi medalistami w tej kończącej swoją historię w programie Mistrzostw Świata konkurencji.

Kolejność polskich osad startujących w Mistrzostwach Świata pod względem wielkości różnicy najlepszego czasu uzyskanego w Sarasocie do najlepszego czasu światowego konkurencji (sek.)		
1	LM2x	10.58
2	W4x	10.87
3	M2x	10.94
4	LW2x	13.38
5	LM1x	13.47
6	M4x	15.99
7	W4-	19.89
8	M8+	20.08
9	LW1x	23.28
10	M1x	25.69

Kolejność polskich osad startujących w Mistrzostwach Świata pod względem wielkości różnicy ich najlepszego czasu do najlepszego czasu konkurencji uzyskanego w Sarasocie (sek.)		
1	M2x	0.59
2	W4-	0.67
3	W4x	0.99
4	LM2x	2.84
5	M4x	5.15
6	LW2x	5.19
7	LM1x	7.97
8	LW1x	8.96
9	M8+	11.91
10	M1x	15.79

- Z polskich osad najbliżej światowego – rekordowego osiągnięcia swój najlepszy rezultat miały: męska dwójka podwójna wagi lekkiej, czwórka podwójna srebrnych medalistek i

srebrni medaliści w męskiej dwójce podwójnej wagi otwartej, natomiast największą różnicę do rekordowych rezultatów miały wszystkie trzy osady startujące w finałach B.

- Najmniejszą różnicę pomiędzy swoim najlepszym rezultatem, a najlepszym rezultatem swojej konkurencji wśród polskich osad osiągnęli nasi medaliści, a największą, podobnie jak poprzednio załogi startujące w finałach B.
- Można więc zaryzykować stwierdzenie, że żadnego przypadku w startach naszych osad w tegorocznych mistrzostwach nie było.

Dla przedstawienia analizy walki o tytuły Mistrzów Świata o podział medali, ale również walkę w całym finale załączono poniżej tabelę pokazującą różnice czasu na mecie pomiędzy złotymi i srebrnymi medalistami, złotym i brązowym medalistą oraz pomiędzy pierwszą i ostatnią osadą w finale. Dla pełniejszego obrazu walki w finale dokonano zestawienia różnicy rezultatów pomiędzy pierwszą i piątą osadą w finale, gdyż doświadczenie uczy, że nie zawsze ostatnia – szósta osada finału nienaciskana przez nikogo z tyłu, widząc już stratę i brak szans na jakikolwiek medal czy poprawę swojego miejsca, walczy z pełną determinacją do ostatniego metra. Robią się wtedy nienaturalnie duże różnice i zamazuje całkowicie obraz pełnej rywalizacji.

KONKURENCJE OLIMPIJSKIE

Różnica czasu I-II miejsce			Różnica czasu I-III miejsce			Różnica czasu I-V miejsce			Różnica czasu I-VI miejsce		
1	LW2x	0.21	1	LW2x	0.50	1	W4-	2.86	1	W8+	4.43
2	M2-	0.34	2	W8+	0.87	2	W8+	3.56	2	M4x	5.19
3	M2x	0.59	3	W4-	1.08	3	LM2x	3.90	3	M2x	6.29
4	W4-	0.67	4	M2x	1.26	4	M8+	4.56	4	LM2x	6.42
5	W8+	0.69	5	M8+	2.05	5	M4x	5.15	5	M8+	7.15
6	W4x	0.99	6	M4x	2.22	6	M2x	5.24	6	W4x	7.53
7	W2x	1.49	7	LM2x	2.30	7	W4x	5.34	7	W2x	9.57
8	M8+	1.60	8	M4-	2.75	8	LW2x	7.39	8	LW2x	9.65
9	W1x	1.92	9	W4x	3.21	9	W2x	7.78	9	W4-	11.18
10	M4x	1.93	10	W1x	3.98	10	M4-	9.81	10	W1x	13.35
11	M4-	1.95	11	M1x	4.50	11	W1x	10.11	11	M4-	15.02
12	LM2x	2.05	12	M2-	4.63	12	M1x	12.20	12	M1x	15.26
13	M1x	2.85	13	W2x	4.68	13	M2-	14.97	13	M2-	21.67
14	W2-	3.84	14	W2-	5.68	14	W2-	15.61	14	W2-	30.42

- W konkurencjach olimpijskich najbardziej zacięta walka odbyła się w żeńskiej dwójce podwójnej wagi lekkiej i we wspomnianej już męskiej dwójce bez sternika. Z tym, że w pierwszym przypadku – złote medalistki z Rumunii rozpaczliwie broniły prowadzenia, a w drugim – złoci medaliści z Włoch skutecznie finiszowali.
- Najpewniejsze zwycięstwo odniosła nowozelandzka dwójka bez sterniczki, które w tym roku w trakcie Pucharu Świata w Poznaniu poprawiły najlepszy światowy rezultat niepokonanych Mistrzyń Olimpijskich w Rio de Janeiro Brytyjek – Stanning/Glover.
- Nabardziej wyrówna walka o podział medali rozegrana została w dwójkach podwójnych wagi lekkiej pań i szkoda, że polska osada w tej konkurencji w tej walce uczestniczyła tylko do półmetka. Podobnie w żeńskich ósemkach. Kiedy słabszymi w tym roku okazały się od dziesięciu lat bezsprzeczne liderki tej konkurencji - przedstawicielki gospodarzy, to zacięta walkę o podział medali stoczyły: Rumunki, Kanadyjki i Nowozelandki.

- Najbardziej wyrównanym finałem (z wyjątkiem ostatniej osady) były czwórki bez sterniczki, a zdecydowanie najbardziej rozciągniętym w odległościach pomiędzy osadami były dwójki bez sterniczki i bez sterniczki.

KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE

Różnica czasu I-II miejsce			Różnica czasu I-III miejsce			Różnica czasu I-V miejsce			Różnica czasu I-VI miejsce		
1	LM4x	0.17	1	LM4x	1.79	1	LM4x	5.14	1	LM4x	6.48
2	LW4x	1.50	2	LW4x	2.36	2	LW1x	6.15	2	LW1x	10.49
3	LM2-	1.78	3	LM2-	2.88	3	LM2-	13.10	3	LW4x	15.65
4	M2+	1.80	4	LM1x	3.48	4	LM1x	13.38	4	LM1x	16.98
5	LW1x	2.22	5	M2+	3.57	5	M2+	13.89	5	M2+	18.24
6	LM4-	2.31	6	LW1x	3.67	6	LW4x	13.97	6	LM2-	26.59
7	LM1x	3.29	7	LM4-	3.77	7	LM4-	19.00	7	LM4-	27.90

- W konkurencjach nieolimpijskich we wszystkich czterech działach najbardziej wyrównaną konkurencją była męska czwórka podwójna wagi lekkiej.
- Natomiast najbardziej zróżnicowane poziomem sportowym osady startowały w czwórkach bez sternika wagi lekkiej mężczyzn. Jest to konkurencja, która jeszcze była rozgrywana w programie Igrzysk Olimpijskich w Rio de Janeiro, ale obecnie wskutek różnych zmian w programach Igrzysk i Mistrzostw Świata została rozegrana po raz ostatni. I stąd takie niemałe zainteresowanie i mała ilość startujących osad (tylko sześć).

IV. ŚREDNIE WIEKU

Każdy cykl olimpijski ma swoje fazy i przeobrażenia wśród startujących zawodników. Jedni zawodnicy odchodzą, inni przychodzą, a jeszcze inni przerywają współzawodnictwo międzynarodowe, aby wrócić do niego po roku, a niekiedy nawet dwóch. Jednak tylko nieliczni wracają aby wiosłować i ścigać się na najwyższym światowym poziomie.

W pierwszym roku po Igrzyskach Olimpijskich następują spore rozszarady poszczególnych reprezentacjach, szczególnie wśród zawodniczek i zawodników nieco starszych. Część zawodników ze względu na wiek naturalnie kończy swoje kariery sportowe, a inni robią krótką, jednoroczną przerwę na uregulowanie swoich spraw osobistych i zawodowych. Nie oznacza to, że ci ostatni całkowicie przez rok nic nie robią. Nie ma nic bardziej mylnego, gdyż zawodnicy nadal trenują, utrzymując może mniejszą intensywność, ale nie objętość. Natomiast naturalne jest, że ich uczestnictwo we wspólnym wiosłowaniu w osadach wielowiosłowych musi być ograniczone.

W Mistrzostwach Świata po Igrzyskach Olimpijskich następuje zmiana pokoleniowa w poszczególnych reprezentacjach, z tą różnicą, że nie zawsze tak samo szeroko. Wiele reprezentacji stara się w ciągu trwania cyklu olimpijskiego wprowadzać młodszych perspektywicznych zawodników, aby zachować ciągłość szkolenia, ale i utrzymać poziom wyników i miejsce reprezentacji we współzawodnictwie międzynarodowym. Najlepszym wykładnikiem tych zmian jest monitorowanie średnich wieku poszczególnych reprezentacji i konkurencji oraz rotacja wśród samych zawodników.

KOBIECY							
Lp.	kraj	ilość zawodników	średnia wieku	Lp.	kraj	ilość zawodników	średnia wieku
1	Trynidad i Tobago	1	40,00	23	Australia	14	24,36
2	Hongkong	1	31,00	24	Szwecja	5	24,20
3	Finlandia	1	30,00	25	Francja	12	24,17
4	Południowa Afryka	1	29,00	26	Bahamy	1	24,00
5	Tajlandia	4	29,00	27	Kuba	1	24,00
6	Ukraina	5	28,20	28	Meksyk	5	24,00
7	Dania	7	27,57	29	Nowa Zelandia	19	24,00
8	Łotwa	2	27,50	30	Paragwaj	2	24,00
9	USA	28	27,50	31	Wenezuela	2	24,00
10	Irlandia	4	27,25	32	Norwegia	3	23,67
11	Holandia	20	27,15	33	Chiny	27	23,59
12	Austria	1	27,00	34	Rosja	14	23,43
13	Gwatemala	2	27,00	35	Litwa	2	23,00
14	Kanada	19	25,53	36	Rumunia	16	22,19
15	Japonia	4	25,50	37	Wietnam	4	21,75
16	Niemcy	12	25,33	38	Włochy	15	21,53
17	Polska	11	25,09	39	Peru	2	21,50
18	Korea Płd.	2	25,00	40	Tunezja	1	21,00
19	Wielka Brytania	27	24,89	41	Grecja	4	20,75
20	Czechy	3	24,67	42	Serbia	2	20,50
21	Hiszpania	3	24,67	43	Maroko	1	18,00
22	Szwajcaria	4	24,50	44	Nigeria	4	18,00
RAZEM						318	24,75

MĘŻCZYŹNI							
Lp.	kraj	ilość zawodników	średnia wieku	Lp.	kraj	ilość zawodników	średnia wieku
1	Samoa	1	38	34	Francja	21	25,29
2	Bahamy	1	34	35	Ekwador	1	25
3	Słowacja	1	32	36	Turcja	3	25
4	Słowenia	1	31	37	Norwegia	11	24,91
5	Szwecja	1	30	38	Nowa Zelandia	22	24,82
6	Serbia	4	29,75	39	Włochy	36	24,69
7	Estonia	6	29,67	40	Gwatemala	3	24,67
8	Benin	1	29	41	Południowa Afryka	9	24,67
9	Izrael	1	29	42	Chiny	27	24,59
10	Holandia	21	28,24	43	Korea Płd.	2	24,5
11	Argentyna	11	28,09	44	Litwa	10	24,5
12	Paragwaj	1	28	45	Dania	9	24,44
13	Hiszpania	11	27,91	46	Australia	20	24,1
14	Białoruś	5	27,8	47	Salwador	1	24
15	Czechy	10	27,6	48	Niemcy	32	23,84
16	Chorwacja	4	27,5	49	Grecja	5	23,4
17	Wenezuela	4	27,5	50	Szwajcaria	8	23,125
18	Polska	18	27,16	51	Belgia	2	23
19	Azerbejdżan	1	27	52	Monako	1	23
20	Bułgaria	2	27	53	Irlandia	5	22,6
21	Finlandia	1	27	54	Nigeria	7	22,57
22	Rosja	21	27	55	Rumunia	18	22,5
23	USA	34	26,71	56	Peru	2	22
24	Ukraina	15	26,53	57	Meksyk	6	21,83
25	Brazylia	8	26,5	58	Austria	8	21,75
26	Kuba	8	26,5	59	Urugwaj	2	21,5
27	Hongkong	4	26,5	60	Uganda	3	21,33
28	Wielka Brytania	31	26,35	61	Tajlandia	1	21
29	Portoryko	1	26	62	Uzbekistan	4	20,75
30	Zimbabwe	1	26	63	Tunezja	2	20,5
31	Japonia	8	25,75	64	Egipt	2	20
32	Węgry	13	25,69	65	St. Vincent i Grenadyny	2	17
33	Kanada	9	25,33	RAZEM		544	25,43

- Tabele przedstawiają średnie wieku poszczególnych reprezentacji (bez uwzględniania sterniczek i sterników) od najwyższej średniej do najniższej.
- Przy analizie tych zestawień należy uwzględnić liczebną wielkość poszczególnych reprezentacji.

RAZEM							
Lp.	kraj	ilość zawodników	średnia wieku	Lp.	kraj	ilość zawodników	średnia wieku
1	Trynidad i Tobago	1	40	36	Rosja	35	25,57
2	Samoa	1	38	37	Kanada	28	25,46
3	Słowacja	1	32	38	Paragwaj	3	25,33
4	Słowenia	1	31	39	Szwecja	6	25,17
5	Estonia	6	29,67	40	Południowa Afryka	10	25,1
6	Benin	1	29	41	Ekwador	1	25
7	Izrael	1	29	42	Turcja	3	25
8	Finlandia	2	28,5	43	Francja	33	24,88
9	Argentyna	11	28,09	44	Korea Płd.	4	24,75
10	Białoruś	5	27,8	45	Irlandia	9	24,67
11	Holandia	41	27,71	46	Norwegia	14	24,64
12	Chorwacja	4	27,5	47	Nowa Zelandia	41	24,44
13	Łotwa	2	27,5	48	Niemcy	44	24,25
14	Hongkong	5	27,4	49	Litwa	12	24,25
15	Tajlandia	5	27,4	50	Australia	34	24,21
16	Hiszpania	14	27,21	51	Chiny	54	24,09
17	USA	62	27,06	52	Salwador	1	24
18	Azerbejdżan	1	27	53	Włochy	51	23,76
19	Bahamy	2	27	54	Belgia	2	23
20	Bułgaria	2	27	55	Monako	1	23
21	Ukraina	20	26,95	56	Meksyk	11	22,82
22	Czechy	13	26,92	57	Rumunia	34	22,35
23	Serbia	6	26,67	58	Austria	9	22,33
24	Brazylia	8	26,5	59	Grecja	9	22,22
25	Polska	29	26,38	60	Peru	4	21,75
26	Wenezuela	6	26,33	61	Wietnam	4	21,75
27	Kuba	9	26,22	62	Urugwaj	2	21,5
28	Portoryko	1	26	63	Uganda	3	21,33
29	Zimbabwe	1	26	64	Nigeria	11	20,91
30	Dania	16	25,81	65	Uzbekistan	4	20,75
31	Węgry	13	25,69	66	Tunezja	3	20,67
32	Wielka Brytania	58	25,67	67	Egipt	2	20
33	Japonia	12	25,67	68	Maroko	1	18
34	Gwatemala	5	25,6	69	St. Vincent i Grenadyny	2	17
35	Szwajcaria	12	25,58	RAZEM		862	25,18

- Ogólna średnia wieku wszystkich uczestników tegorocznych Mistrzostw Świata wynosi 25.18. 24.75 wśród kobiet i 25.43 wśród mężczyzn.
- W ostatnich pięciu imprezach głównych seniorów (Igrzyska Olimpijskie i Mistrzostwa Świata) średnie wieku odpowiednio wynosiły:
- **27,79** – średnia wieku uczestników Igrzysk Olimpijskich w Londynie
- **24,86** – średnia wieku uczestników Mistrzostw Świata 2013 roku w Chungju
- **25,57** – średnia wieku uczestników Mistrzostw Świata 2014 roku w Amsterdamie
- **24,57** – średnia wieku uczestników Mistrzostw Świata 2015 roku w Aiguebelette
- **27,19** – średnia wieku uczestników Igrzysk Olimpijskich w Rio de Janeiro

- Nasza reprezentacja z ogólną średnią 26.38 zajmuje 25 pozycję. Wśród kobiet siedemnastą ze średnią 25.09, a wśród mężczyzn osiemnastą ze średnią 27.16.
- W Igrzyskach Olimpijskich w Rio de Janeiro średnia wieku naszej reprezentacji wynosiła 26.84 (26.4 kobiet i 27.13 mężczyzn).
- W Mistrzostwach Świata 2015 roku średnia reprezentacji Polski wynosiła 26.22.
- W uszeregowaniu poszczególnych reprezentacji pod względem średnich wieku ich zawodniczek startujących w tegorocznych mistrzostwach na czele znalazł się wprawdzie Trynidad i Tobago, ale to była zaledwie jednoosobowa reprezentacja i to jest wiek ich reprezentantki. Natomiast wśród reprezentacji liczących powyżej dziesięciu zawodniczek, których było jedenaście, najwyższą średnią wieku miały Amerykanki, przed Holenderkami, Kanadyjkami, Niemkami, Polkami i Brytyjkami. W przypadku trzech pierwszych nacji jest na tyle wyłumaczalne, że tam standardem jest rozpoczynanie treningu wioślarskiego dopiero na studiach, a więc i kariera sportowa przedłuża się w latach. Na tym samym poziomie wiekowym swoje żeńskie reprezentacje mają Niemcy i Polska. To również jest wynikiem podobnego modelu rozpoczynania treningu wioślarskiego. Bardzo w ostatnim sezonie odmłodzili swoją kobiecą reprezentację Brytyjczycy, którzy liczą na jej sukcesy na kolejnych igrzyskach olimpijskich.
- Dla odmiany średnio najmłodsze (z tych większych liczebnie) w konkurencjach kobiecych mieli Włosi, przed Chińczykami, Rumunią i Nową Zelandią.
- Wśród mężczyzn z tych większych reprezentacji (powyżej 10 zawodników) z którymi polska reprezentacja rywalizuje zespołowo starszą od miała tylko Holandia. Młodszymi były między innymi Wielka Brytania, Włosi, USA, Nowa Zelandia, Australia, Francja czy Niemcy. Na ten fakt trzeba zwrócić uwagę przy tworzeniu szerszych grup szkoleniowych kandydatów do reprezentacji, aby tam powoływać młodych perspektywicznych zawodników.
- Najmłodsze reprezentacje wśród tych największych mieli Rumuni, Niemcy i Australijczycy. Wprawdzie młodą męską reprezentację, opartą o wielu medalistów Mistrzostw Świata Juniorów i Młodzieżowych, o świetnych warunkach fizycznych, Rumuni mieli wielokrotnie. Potem niestety nie potrafili jej utrzymać i gdzie się to wszystko „rozpływało”. Jednak teraz może być całkiem inaczej, gdyż Rumuni dokonali wielu zmian organizacyjnych. Zatrudnili trenera z zewnątrz, który koordynuje całe męskie wioślarstwo. Natomiast zdecydowanie odmłodzona reprezentacja Niemiec czy Australii może być niezwykle silna w niedalekiej przyszłości, czyli podczas najbliższych Igrzysk Olimpijskich w Tokio.
- W zestawieniu całych reprezentacji (kobiety i mężczyźni) wśród tych największych średnio najstarszymi są wprawdzie Holandia i USA, oraz Argentyna, Hiszpania, Ukraina czy Czechy, ale tuż za nimi znajduje się nasza reprezentacja. Trzeba powiedzieć wyraźnie, że zestarzała się nam w ostatnim czasie reprezentacja. Należy to zauważać i na co dzień przy organizacji szkolenia o tym pamiętać i na to reagować.

Uszeregowanie poszczególnych konkurencji wg średnich wieku przedstawiono w czterech przedziałach:

1. Złotych medalistów, gdzie ogólna średnia wieku wynosi - 26.30
2. Medalistów - 26.39
3. Finalistów - 26.31
4. Wszystkich zawodników startujących w danej konkurencji – 25.02

KOLEJNOŚĆ KONKURENCJI OLIMPIJSKICH WG ŚREDNIEJ WIEKU ZŁOTYCH MEDALISTÓW		
Lp.	Symbol konkurencji	Średnia wieku
1	M1x	35.0
2	M2x	31.0
3	W4x	28.5
4	M4x	27.75
5	W1x	27.0
6	W4-	26.0
7	LM2x	25.5
8	M8+	25.25
9	M4-	25.0
10	W2-	24,5
11	W8+	23.75
12- 13	M2-	23.5
	W2x	
14	LW2x	22.0

KOLEJNOŚĆ KONKURENCJI OLIMPIJSKICH WG ŚREDNIEJ WIEKU MEDALISTÓW		
Lp.	Symbol konkurencji	Średnia wieku
1	M1x	29.3
2	M4x	29.2
3	W1x	28.0
4	W2x	27.17
5	M4-	26.8
6	W2-	26.67
7	M2x	25.8
8	M8+	25.71
9	W4x	25.4
10-11	W4-	25.33
	M2-	
12	W8+	25.25
13	LW2x	24.8
14	LM2x	24.7

KOLEJNOŚĆ KONKURENCJI OLIMPIJSKICH WG ŚREDNIEJ WIEKU FINALISTÓW		
Lp.	Symbol konkurencji	Średnia wieku
1	W1x	29.17
2	M2x	27.8
3	M1x	27.7
4	M4x	27.1
5	LW2x	26.9
6	W2-	26.0
7	M4-	25.875
8	W2x	25.83
9	M2-	25.67
10	M8+	25.65
11-12	W8+	25.5
	W4-	
13	W4x	24.9
14	LM2x	24.7

KOLEJNOŚĆ KONKURENCJI OLIMPIJSKICH WG ŚREDNIEJ WIEKU KONKURENCJI		
Lp.	Symbol konkurencji	Średnia wieku
1	W1x	27.5
2	M2x	26.25
3	M8+	26.23
4	M1x	25.7
5	M4x	25.55
6	W4x	25.0
7	W8+	24.78
8	LM2x	24.63
9	M2-	24.61
10-11	W2x	24.5
	W4-	
12	LW2x	24.1
13	W2-	24.05
14	M4-	23.33

- Najwyższą średnią wieku medalistów w konkurencjach olimpijskich osiągnęli skifiści, a przecież i sam złoty medalista Czech Ondrej Synek ma obecnie 35 lat i drugi Kubańczyk – 30 lat.
- Najwyższą średnią wieku finalistek jak i całej konkurencji odnotowano w jedynkach kobiet.
- Kolejną konkurencją w której wśród finalistów wystartowali w większości starsi zawodnicy była męskie - dwójka podwójna i czwórka podwójna.
- Konkurencją o najniższej średniej wieku w tegorocznych mistrzostwach była męska czwórka bez sternika.

KOLEJNOŚĆ KONKURENCJI NIEOLIMPIJSKICH WG ŚREDNIEJ WIEKU ZŁOTYCH MEDALISTÓW		
Lp.	Symbol konkurencji	Średnia wieku
1	LW1x	29.0
2	M2+	28,5
3	LM2-	27.0
4	LM4x	26.0
5	LM4-	24.5
6	LM1x	23.0
7	LW4x	20.25

KOLEJNOŚĆ KONKURENCJI NIEOLIMPIJSKICH WG ŚREDNIEJ WIEKU MEDALISTÓW		
Lp.	Symbol konkurencji	Średnia wieku
1	LW1x	26.7
2	LM4-	26.0
3-4	LM1x	25.0
	LM4x	
5	M2+	24.67
6	LM2-	23.3
7	LW4x	22.17

KOLEJNOŚĆ KONKURENCJI NIEOLIMPIJSKICH WG ŚREDNIEJ WIEKU FINALISTÓW		
Lp.	Symbol konkurencji	Średnia wieku
1	LM4-	26.83
2-3	LM1x	26.0
	LW1x	
4	LM4x	25.0
5	LM2-	24.83
6	M2+	24.42
7	LW4x	23.42

KOLEJNOŚĆ KONKURENCJI NIEOLIMPIJSKICH WG ŚREDNIEJ WIEKU KONKURENCJI		
Lp.	Symbol konkurencji	Średnia wieku
1	LM4-	26.83
2	LW1x	25.9
3	LM4x	25.2
4	M2+	24.86
5	LM1x	24.7
6	LM2-	24.31
7	LW4x	24.06

- W konkurencjach nieolimpijskich najstarszymi złotymi medalistami była skifistka wagi lekkiej i męska dwójka ze sternikiem, a konkurencją o najwyższej średniej wieku była męska czwórka bez sternika wagi lekkiej do której federacje decydujące się zgłosić po raz ostatni swoje załogi, wsadziły w większości starszych, a zastużonych zawodników.
- Zdecydowanie najmłodsze zawodniczki we wszystkich przedziałach startowały w kobiecej czwórce wagi lekkiej, gdzie nawet złote medalistki tej konkurencji – Włoszki miały średnią wieku na poziomie dwudziestu lat.

NAJSTARSZE ZAWODNICZKI I ZAWODNICY W MISTRZOSTWACH ŚWIATA W SARASOCIE

NAJSTARSZE ZAWODNICZKI				
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek	Konkurencja
1	Neegree Phuttharaksa	THA	43	LW4x
2	Chow Felice	TTO	40	W1x
3	Rasmussen Juliane	DEN	38	LW2x
4-5	NunesZuritaFabiola	MEX	36	LW2x
	Puspure Sanita	IRL		W1x
6-8	Kalmoe Megan	USA	34	W2-
	Scown Rebecca	NZL		W8+
	Kalinovskaya Julia	RUS		W8+
9-10	Bugnard Pauline	FRA	33	W4-
	Thiele Annekatrin	GER		W1x

NAJSTARSZY ZAWODNICY				
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek	Konkurencja
1	Gonzales Alvarez Jezus	ESP	43	LM2x
2	Tufte Olaf	NOR	41	M2x
3-4	Endrekson Tonu	EST	38	M4x
	Marquardt Daniel	SAM		W1x
5	Rigogne Yohann	USA	37	M8+
6-7	Gryn Sergii	UKR	36	M4x
	Morgachev Nikita	RUS		M8+
8-11	Kopac Jiri	CZE	35	LM4x
	Podshivalov Ivan	RUS		M8+
	Vrastil Jr. Miroslav	CZE		LM2x
	Synek Ondrej	CZE		M1x

- Wśród dziesiątki najstarszych zawodniczek znalazły się również znane i utytułowane zawodniczki jak Mistrzyni Olimpijska z Rio de Janeiro w W4x Niemka Thiele, V-ce Mistrzyni Olimpijska z Rio de Janeiro w W2- Nowozelandka Scown, obecna V-ce Nistrzyni Świata w W2- Amerykanka Kalmoe, Irlandka Puspure czy Dunka Rasmussen.
- Wśród mężczyzn to przede wszystkim dwukrotny złoty medalista olimpijski w skifie Olaf Tufte i obecny czterokrotny pod rząd Mistrz Świata także w skifie Ondrej Synek i brązowy medalista olimpijski, a także w tym roku w M4x Estończyk Endrekson.

NAJMŁODSZE ZAWODNICZKI I ZAWODNICY W MISTRZOSTWACH ŚWIATA W SARASOCIE

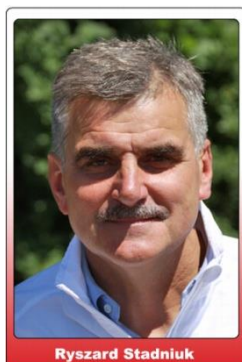
NAJMŁODSZE ZAWODNICZKI				
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek	Konkurencja
1	Semidara Glory	NGR	16	LW2x
2-3	Bailleul Margaux	FRA	18	W4x
	Fraincart Sarah	MAR		W1x
4-19	Brose Adele	FRA	19	W4-
	Bogus Adeline	ROU		W8+
	Bove Claire	FRA		LW2x
	Ceballos Fernanda	MEX		W2-
	Glazkova Ekaterina	RUS		W8+
	Guerra Clara	ITA		LW1x
	Kyridou Anneta	GRE		W2x
	Larsen Ane	DEN		W2x
	Pelacchi Giorgia	ITA		W4-
	Pergouli Maria	GRE		LW2x
	Rocek Aisha	ITA		W4-
	Schettino Giovanna	ITA		LW4x
	Sevostianova Ekaterina	RUS		W8+
	Spence Charlotte	NZL		W4-
	Xuan Xulian	CHN		LW4x
Zhang Yan	CHN	W8+		

NAJMŁODSI ZAWODNICY				
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek	Konkurencja
1	Miller Ozave	VIN	17	M1x
2-5	Colmenares Gianfra.	PER	19	LM2x
	Centrao Bruno	URU		LM2x
	Ferreira Lucas	BRA		M1x
	Querfed Rudolph	AUT		M4-
6-13	Nasridinov Akhzod	UZB	19	LM2x
	Nikolaidis Ninos	GRE		LM4x
	Omony Arnold	UGA		LM2x
	Panizza Andrea	ITA		M4-
	Pascari Cosmin	ROU		M2-
	Reynoso Edmundo	MEX		LM2-
	Tiganescu Mihaita	ROU		M2+
	Yahia Elber	EGY		LM2x

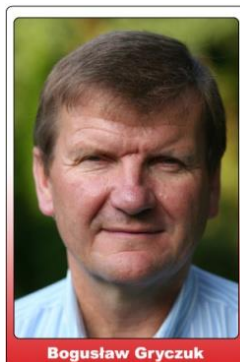
V. OCENA STARTU POLSKICH OSAD

KIEROWNICTWO EKIPY

Ryszard Stadniuk

Prezes PZTW

Bogusław Gryczuk

Dyrektor Sportowy

Robert Zaborski

Sekretarz Generalny

Jolanta Chwalbińska

Lekarz

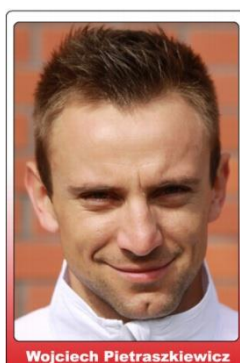
Dominik Grzyb

Fizjoterapeuta

Rafał Kuczera

Fizjoterapeuta

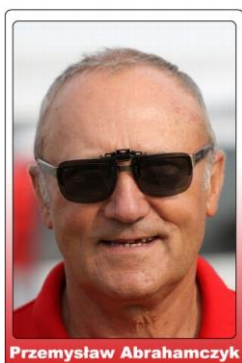
Wojciech Pietraszkiewicz

Fizjoterapeuta

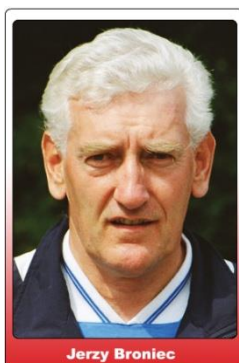
Łukasz Ryder

Fizjoterapeuta

Przemysław Abrahamczyk

**Trener
wagi lekkiej kobiet**

Jerzy Broniec

**Trener wiosł
długich mężczyzn**

Piotr Buliński

**Trener
wagi lekkiej mężczyzn**

Wojciech Jankowski

**Trener asystent
przy wiosłach długich
mężczyzn**

Michał Kozłowski

**Trener asystent
przy wadze otwartej
kobiet**

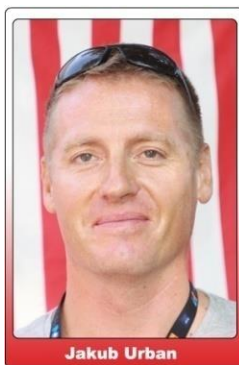
Robert Sycz

**Trener asystent
przy wiosłach krótkich
mężczyzn**

Jarosław Szymczyk

**Trener jedynek
mężczyzn**

Jakub Urban

**Trener wagi otwartej
kobiet**

Aleksander Wojciechowski

**Trener
wiosł krótkich mężczyzn**

I. CZWÓRKA BEZ STERNICZKI Kobiet

W4-

Nazwisko i imię	Rok ur.	Klub
Michałkiewicz Olga	1994	AZS AWF Gorzów Wlkp.
Wierzbowska Maria	1995	Lotto Bydgosia
Ciaciuch Monika	1992	Lotto Bydgosia
Dittmann Joanna	1992	Lotto Bydgosia

Olga Michałkiewicz

Maria Wierzbowska

Monika Ciaciuch

Joanna Dittmann

Trenerzy klubowi:

Piotr Basta	- AZS AWF Gorzów Wlkp.
Michał Kozłowski	- RTW Lotto Bydgosia

Trenerzy prowadzący w reprezentacji:

Jakub Urban	- trener główny
Michał Kozłowski	- trener asystent

Czwórka bez sterniczki kobiet, decyzją Międzynarodowego Komitetu Olimpijskiego, od Igrzysk 2020 roku w Tokio będzie rozgrywana w ramach programu olimpijskiego. Nie jest całkiem nową konkurencją olimpijską, bo została, wprawdzie jedynie raz, rozegrana podczas Igrzysk Olimpijskich 1992 roku w Barcelonie. Wioślarskie konkurencje żeńskie istnieją w programie Igrzysk od Igrzysk 1976 roku w Montrealu. W Igrzyskach 1976-1988 rozgrywana była czwórka ze sterniczką. W programie Igrzysk w Barcelonie zamieniono czwórkę ze sterniczką na czwórkę bez sterniczki, a następnie od 1996 roku w ogóle wycofano tę konkurencję. W Igrzyskach w Barcelonie startowało dziewięć czwórek, a złoty medal zdobyły Kanadyjki. Jednak czwórka bez sterniczki kobiet cały czas była rozgrywana w ramach Mistrzostw Świata.

Do tegorocznych Mistrzostw Świata w Sarasocie zgłoszono 12 czwórek. W poprzednim cyklu olimpijskim w kolejnych Mistrzostwach Świata było ich: w 2013 roku – 6 osad, w 2014 – 10 i w 2015 - 5. Zgodnie z systemem kwalifikacyjnym Międzynarodowej Federacji Wioślarskiej FISA w Sarasocie rozegrano dwa przedbiegi, z których tylko zwycięzcy zdobywali bezpośredni awans do finału A. Następnie z dwóch repasaży po dwie pierwsze załogi uzupełniały sześciuosadową stawkę finału – walczących o medale. Pozostałe w finale B rywalizowały o podział miejsc 7-12.

Mistrzyniami Świata z ubiegłego roku były Brytyjki przed Amerykankami i Niemkami. Tegorocznymi Mistrzyniami Europy zostały Rumunki przed Polkami i Holenderkami. Na podstawie tegorocznych startów do każdego z dwóch przedbiegów rozstawiono po dwie czwórki. Do pierwszego Holenderki i Australijki, a do drugiego Rosjanki i Kanadyjki.

W polskiej reprezentacji w konsekwencji zmian w programie olimpijskim postanowiliśmy spróbować zbudować osadę w tej konkurencji na miarę olimpijskiego finału w Igrzyskach 2020 roku w Tokio w oparciu o zdecydowanie najlepszą obecnie polską dwójkę bez sterniczki siostr Wierzbowskich, które swój start na Igrzyskach Olimpijskich zakończyły na dziesiątym miejscu, co nikogo, ani zawodniczek, ani trenera, ani Związku nie zadowalało. Do siostr dołączyła szlakowa brązowej czwórki podwójnej na Igrzyskach Olimpijskich w Rio de Janeiro – Monika Ciaciuch oraz wielokrotnie wcześniej próbowana w pierwszoplanowych osadach kobiecych – Joanna Dittmann.

W tegorocznych czterech startach: trzech w Pucharach Świata w Belgradzie, Poznaniu i w Lucernie oraz Mistrzostwach Europy w Racicach łącznie wystartowało piętnaście czwórek z trzynastu krajów. Polki startowały we wszystkich czterech zawodach.

Wyniki polskiej osady w 2017 roku

- 5-7.05 Puchar Świata - Belgrad II miejsce (zwyciężyły Holenderki)
- 26-28.05 Mistrzostwa Europy - Racice II miejsce (zwyciężyły Rumunki)
- 16-18.06 Puchar Świata - Poznań III miejsce (zwyciężyły Australijki)
- 7-9.07 Puchar Świata - Lucerna V miejsce (zwyciężyły Australijki)

Bezpośrednio po tych startach zastosowano wygaszenie formy prezentowanej w okresie startowym by można było zbudować drugi szczyt formy na główny start docelowy.

Do Mistrzostw Świata nasza osada przystąpiła po ośmioletnim okresie Bezpośredniego Przygotowania Startowego. Już w tym okresie na skutek bardzo poważnego w skutkach wypadku na rowerze Anny Wierzbowskiej, która po dotychczasowych występach osady miała zapewnione w niej miejsce, załoga musiała zostać przebudowana. Annę Wierzbowską zastąpiła pozostająca w rezerwie Olga Michałkiewicz. Olga dwukrotna Młodzieżowa Mistrzyni Świata ostatnich dwóch lat, ale w czwórce podwójnej, była już w 2012 roku medalistką Mistrzostw Europy Juniorek w dwójce bez sterniczki. Będąc w szkoleniu centralnym od początku sezonu przygotowawczego w tegorocznych Mistrzostwach Europy zajęła piąte miejsce w dwójce podwójnej. Dysponowała tym samym odpowiednimi umiejętnościami motorycznymi i fizjologicznymi by wnieść w osadę nową jakość. Początkowo jednak osada nie potrafiła się zgrać i nie prezentowała poziomu gwarantującego walkę choćby o finał Mistrzostw Świata. Były bariery psychiczne, które powodowały blokadę i wiarę w

możliwość osiągnięcia satysfakcjonującego wyniku. Założeniem wynikowym przed zmianą personalną w osadzie po analizie dotychczasowych jej występów było miejsce w finale. Jak na nowopowstającą osadę z zawodniczkami pływającymi kilka poprzednich lat w osadach krótkowiosłowych taki wynik był jak najbardziej realny.

Po wymuszonej zmianie personalnej w osadzie oraz seriach prób i testów na różnych dystansach startowych i testowych niezbędną okazała się zmiana w pozycjach miejsc zajmowanych dotychczas przez zawodniczki celem poprawy tzw. „czucia łodzi” oraz wykorzystania umiejętności i zdolności każdej z nich. Ostatecznie czwórka wyjeżdżając do USA miała już podstawy by pierwotne założenie wynikowe mogło być zrealizowane. Dodatkowo na miejscu okazało się, że delikatna presja wymusiła zmianę w formie myślenia o pozytywnym wyniku i spowodowała, że załoga z treningu na trening stawała się osadą wręcz wzorcową jeśli chodzi o sposób automotywacji, stanowieniu jedności w prezentowanej technice tak ważnej w tej konkurencji, a chęć realizacji zamierzonego celu stała się dla wszystkich zawodniczek wręcz punktem honoru.

Ostatecznie jednak osada biorąc pod uwagę bardzo ciężkie warunki atmosferyczne, zmianę strefy czasowej, uniemożliwiony okres całkowitej aklimatyzacji do panujących warunków z powodu przechodzenia nad Florydą huraganu, a tym samym dwukrotnie opóźnianym wylotem reprezentacji, prezentowała poziom sportowy podobny do prezentowanego podczas okresu startowego.

Polki w Mistrzostwach Świata w Sarasocie wystartowały trzykrotnie. W przedbiegu, w repasażu i finale A, zajmując kolejno trzecie i dwa razy drugie miejsce.

W przedbiegu, mimo, że nasza osada zajęła dopiero trzecie miejsce to jej start można było uznać za dobry, ponieważ cały dystans zawodniczki przepląły poprawnie taktycznie, z możliwością wzmocnień i próbą gonięcia rywelek na finiszu. W założeniu ustalonym przed wyścigiem załoga miała właśnie zwrócić uwagę głównie na realizację założeń taktycznych i technikę wiosłowania, aby po wyciągnięciu odpowiednich wniosków z tego biegu spróbować awansować do finału z wyścigu repasażowego. Z obu biegów eliminacyjnych bezpośrednio do

finału A awansowała osada Australii i Rosji, (pierwsza i druga czwórka Pucharu Świata w Lucernie), które po startach w tym sezonie były głównymi pretendenkami do zdobycia medali w tych mistrzostwach. Polska czwórka na mecie uzyskała czwarty rezultat obu przedbiegów. Trzeba jednak dodać, że zbliżone rezultaty, słabsze od naszej czwórki o 0.14 i 0.34 sek. uzyskały także Holenderki i Chinki. Po zakończeniu eliminacji z relacji zawodniczek widać było, że odzyskały wiarę w swoje umiejętności oraz możliwości, że stać je na awans do finału.

W wyścigu repasażowym nasza osada trafiła do teoretycznie słabszego biegu co dawało jej trochę większy komfort psychiczny, a tym samym możliwość większej koncentracji na założeniach taktycznych i kontroli techniki wiosłowania. Od startu do ostatnich metrów Polki toczyły wyrównaną walkę z Chinkami zachowując przy tym swobodę jazdy i kontroli swoich zachowań przez cały czas trwania biegu. Po raz drugi wyścig został rozegrany bardzo dobrze pod względem taktycznym. Różnice pomiędzy obydwooma załogami na poszczególnych punktach kontrolnego pomiaru czasu były minimalne i wynosiły: po 500 metrach – 0.28 sek na korzyść Polek, na półmetku – 0.21 sek. na korzyść Chinek, 500 metrów przed metą – 0.73 sek. także na korzyść Chinek, a na mecie fotofinisz musiał rozstrzygnąć o zwycięstwie Chinek z różnicą 0.03 sek. Po tym wyścigu nasze zawodniczki, były bardzo zadowolone i dość pewne siebie zapowiadając, że jeśli uda im się powtórzyć podobny bieg w finale to stać je na bardzo dobry wynik. Oceniały, że można było popłynąć odważniej i tylko spóźniony, lecz bardzo dobry atak na finiszu dał „mikroskopijną” wygraną Chinkom w tym repasażu.

Założeniem taktycznym na finał dla polskiej czwórki było mocne rozpoczęcie wyścigu co miało gwarantować komfort psychiczny w walce, a z uwagi na bardzo wyrównany poziom wszystkich załóg utrzymywanie się w stawce do ostatnich metrów przed finiszem szukając ekonomii jazdy, pilnując przy tym poprawnej techniki wiosłowania. Założenie to udało się zrealizować i polska czwórka od 700 metrów wysunęła się na drugą pozycję za bardzo mocno wiosłującą od samego początku osadą holenderską. Reszta załóg także płynęła bardzo blisko kontrolując się nawzajem. Po minięciu połowy dystansu sytuacja na pierwszych dwóch miejscach nie uległa zmianie, ale co najważniejsze Polki wiosłowały bardzo lekko, technicznie i niższym tempem od pozostałych średnio o dwa uderzenia na minutę. Dawało to gwarancję, że jeśli zajdzie potrzeba będzie w stanie skutecznie zaatakować. Na ostatnich pięciuset metrach płynące na niekorzystnym tego dnia torze pierwszym prowadzące dotychczas Holenderki zaczęły wyraźnie słabnąć, a na prowadzenie wysunęła się osada głównych faworytek tej konkurencji - Australii. Ostatnie metry w wykonaniu naszej załogi to pokaz taktycznego rozgrywania wyścigów. Nie spadając ani na chwilę z drugiej pozycji, nieco osłonięte trybunami zaczęły ostro atakować Australijki, broniących zacięcie do ostatnich metrów swojej pozycji. Na trzecią pozycję wysunęły się drugie z faworytek Rosjanki, a prowadzące przez większość dystansu Holenderki skończyły dopiero na piątym miejscu.

W ocenie trenera cała osada wykorzystwała wszystkie możliwe metody i środki by podczas całych zawodów dążyć do doskonałości i poprawy z biegu na bieg. Cała załoga wykazała się dojrzałością psychiczną, emocjonalną i sportową co zaowocowało tak niespodziewanym i świetnym wynikiem zdobytym w pięknym stylu. Należy podkreślić, że żadna zawodniczka w trakcie mistrzostw ani przez chwilę nie zwątpiła w możliwość powodzenia, co może stanowić wzór by mimo przeciwności losu nigdy nie zbaczać z obranego kursu. Być może dla samych zawodniczek lepszą okazała się sytuacja wystartowania w zawodach z pozycji osady która coś może, ale nic nie musi. W takiej sytuacji jest czas na spokojną analizę i próbować gonić faworytki wykorzystując ich niedociągnięcia. Niestety w przyszłym sezonie już ta osada nie

będzie w roli tak komfortowej. Startując z dużo wyższego pułapu wynikowego zawodniczki będą musiały z dużą rozważą podchodzić do każdego startu, a przede wszystkim nauczyć się radzić z presją wewnętrzną wywołaną chęcią poprawy tegorocznych występów.

W4- CZWÓRKA BEZ STERNICZKI KOBIET					
ROK	Średni wiek złotych medalistek	Średni wiek medalistek	Średni wiek finalistek	Średni wiek konkurencji	Średni wiek polskiej osady
2015	26.25	26.084	25.2	25.2	-
2017	26.0	25.33	25.5	24.5	23.75

Kolejno wśród sześciu o najwyższej średniej wieku czwórek bez sterniczki znalazły się kolejno:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	NED	28.0	V
2-3	CAN RUS	26.25	IX III
4-5	AUS FRA	26.0	I XII
6	GBR	25.25	VII

Wśród sześciu o najniższej średniej wieku osady znalazły się kolejno:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	ITA	20.0	VIII
2	ROU	21.0	XI
3	POL	23.75	II
4	NZL	24.25	X
5-6	USA CHN	24.5 24.75	IV VI

Najstarszymi zawodniczkami startującymi w konkurencji czwórek bez sterniczki były:

1	Bugnard Pauline	FRA	33 lata
2-3	Van Veen Jose Savkina Alevtina	NED RUS	31 lat
4	Hawe Sarah	AUS	30 lat
4	Frida Svensson	SWE	34 lata
5	Julia Bichyk	BLR	32 lata

Najmłodszymi zawodniczkami w tej konkurencji były:

1	Sofia Asoumanaki	GRE	18 lat
2-3	Elodie Ravera-Scaramozzino Lavis Claesson	FRA SWE	20 lat
4-7	Milda Valciukaite Iana Vrinceanu Viviana-Juliana Bejrinaru Veji Kim	LTU ROU ROU KOR	21 lat

Prognoza miejsca: IV-VIII miejsce

Ostateczny wynik: srebrny medal

II. CZWÓRKA PODWÓJNA KOBIET

W4x

Nazwisko i imię	Rok ur.	Klub
Zillmann Katarzyna	1995	AZS UMK Toruń
Wieliczko Marta	1994	Wisła Grudziądz
Springwald Maria	1991	AZS AWF Kraków
Kobus Agnieszka	1990	AZS AWF Warszawa

Katarzyna Zillmann

Marta Wieliczko

Maria Springwald

Agnieszka Kobus

Trenerzy klubowi:

Mariusz Szumański	– AZS UMK Toruń
Jakub Urban	– Wisła Grudziądz
Iwona Wójcik-Pietruszka	– AZS AWF Kraków
Adam Skwarski	– AZS AWF Warszawa

Trenerzy prowadzący w reprezentacji:

Jakub Urban	- trener główny
Michał Kozłowski	- trener asystent

Do tegorocznych Mistrzostw Świata dziewięć federacji zgłosiło swoje osady. W poprzednim cyklu olimpijskim w Mistrzostwach Świata w poszczególnych latach startowało kolejno: w 2013 roku – 9 osad, w 2014 roku – 13, a w 2015 roku – 11 czwórek.

W Sarasocie rozegrano dwa przedbiegi, z których po dwie pierwsze osady awansowały bezpośrednio do finału A, a następnie jeden repasaż, z którego także dwie pierwsze załogi uzupełniły sześciu-osadową stawkę walczących o medale. Pozostałe czwórki walczyły w finale B o podział miejsc 7-9.

Mistrzyniami olimpijskimi w tej konkurencji zostały w Rio de Janeiro Niemki przed Holenderkami, Polkami, Ukrainkami, Amerykankami i Chinkami. Tegorocznymi Mistrzyniami Europy także zostały Niemki (ale już w całkiem innym składzie) przed Holenderkami, Brytyjkami i Polkami. Łącznie w tym sezonie wystartowały czwórki z jedenastu krajów – Australii, Białorusi, Chin, Francji, Niemiec, Holandii, Wielkiej Brytanii, Rosji, Rumunii i Ukrainy. W Sarasocie wystartowały wszystkie osady, które startowały w Rio de Janeiro, ale a zmienionych zestawieniach osobowych oraz Francuzki i Brytyjki. W osadach Ukrainek (IV miejsce w Rio) i Chinek (VI miejsce w Rio) zmieniono tylko po jednej zawodniczce, Holenderek (srebrny medal w Rio) i Polek (brązowy medal w Rio) zmieniono połowę składu, a Niemki (złoty medal w Rio),

Amerykanki (V miejsce w Rio) i Australijki (VII miejsce w Rio) to całkiem nowe składy osobowe czwórek.

Na podstawie tegorocznych wyników w Pucharach Świata i Mistrzostwach Europy do poszczególnych przedbiegów zostało rozstawionych po dwie czwórki. Do pierwszego Polki i Niemki, a do drugiego Holenderki i Australijki.

Czwórka podwójna kobiet była przed Mistrzostwami Świata wiodącą osadą w reprezentacji polskiej. To przecież w niej w ostatnich Igrzyskach Olimpijskich nasza osada zdobyła brązowy medal, który był zarazem pierwszym polskim medalem olimpijskim w tej konkurencji. Z brązowych medalistek pozostały w osadzie dwie zawodniczki (Agnieszka Kobus i Maria Springwald). Dołączyły do nich dwie młode zawodniczki – Katarzyna Zillmann i Marta Wieliczko, które w ostatnich dwóch latach zwyciężały w tej samej konkurencji w Młodzieżowych Mistrzostwach Świata. Nowa polska czwórka zwyciężyła we wszystkich trzech Pucharach Świata w tym roku, natomiast całkowicie nie wyszedł im start w Mistrzostwach Europy.

Wyniki polskiej osady w 2017 roku

- 5-7.05 Puchar Świata - Belgrad I miejsce
- 26-28.05 Mistrzostwa Europy - Racice IV miejsce
- 16-18.06 Puchar Świata - Poznań I miejsce
- 7-9.07 Puchar Świata - Lucerna I miejsce

Z analizy tegorocznych startów kontrolnych wynikało, że najpoważniejszymi kandydatkami do podium Mistrzostw Świata były Polki i Holenderki.

Do Mistrzostw Świata polska czwórka przystąpiła po trwającym osiem tygodni Bezpośredniego Przygotowania Startowego. Bezpośrednio przed tym okresem, podobnie jak w całej grupie kobiet otwartej wagi trener zastosował wygaszenie formy prezentowanej w okresie startowym by można było zbudować drugi szczyt formy na główny start docelowy, jakim były Mistrzostwa Świata w USA.

Biorąc pod uwagę warunki rozgrywania regat - warunki atmosferyczne i zmianę strefy czasowej o 6 godzin oraz skrócony okres planowanej dwutygodniowej aklimatyzacji do panujących warunków z powodu sytuacji związanej z przechodzącym nad Florydą huraganem i tym samym opóźnianym dwukrotnie wylotem reprezentacji prezentowany przez osadę poziom sportowy przed startem należało uznać za bardzo wysoki, możliwe, że nawet lepszy od prezentowanego podczas okresu startowego. Świadczą o tym rezultaty czasowe uzyskiwane przez osadę przy niesprzyjających do bicia rekordów warunkach na torze (boczny lekko wsteczny wiatr w części toru). W czasie II edycji pucharu świata w Poznaniu przy wyraźnie sprzyjających warunkach - wiatr bardzo silny wzdłuż toru - osada wygrywając regaty uzyskała czas 6:14,82, a w finale mistrzostw świata przy silnym wietrze bocznym lekko wstecznym osada była w stanie uzyskać czas 6:17,7.

Polska czwórka podwójna kobiet wystartowała w Sarasocie dwukrotnie – w przedbiegu i finale A, zajmując kolejno pierwsze i drugie miejsce.

W swoim przedbiegu polska czwórka będąc jego faworytkami trafiła na bojowo nastawione osady Brytyjek i Amerykanek. Na pierwszym punkcie kontrolnym pomiaru czasu po 500 metrach aż cztery czwórki (Polska, Wielka Brytania, USA i Niemcy) wpłynęły w odległości 0.76 sek. W środku dystansu wszystko na jedną kartę postawiły Amerykanki. Objęły nawet

prowadzenie na półmetku o 0.88 sek. 500 metrów dalej ulegały wprawdzie naszej czwórce, ale tylko o 0.12 sek. Na mecie okazało się jednak, że za tą odwagę musiały przeżyć gorycz porażki, gdyż uległy także Brytyjkom na foto finiszu o 0.01 sek. i swoich szans awansu były zmuszone szukać w repasażu. Nasze zawodniczki zgodnie z założeniami zdecydowanie zaatakowały i w swoim stylu wyszły na prowadzenie, odnosząc zwycięstwo z przewagą 1.14 sek. nad Brytyjkami. Był to bardzo mocny sygnał dla polskiej czwórki, że aby zdobyć medal muszą wykorzystać i pokazać maksimum swoich aktualnych możliwości. Polki uzyskały przy tym najlepszy rezultat obu przedbiegów. Drugi przedbieg był o wiele spokojniejszy, a większość (z wyjątkiem Holenderek) słabsza niż te w pierwszym. Pokazuje to fakt, że do finału zakwalifikowały się tylko dwie czwórki z tego przedbiegu. Z tym, że jedna (Holenderki) finał wygrała, a druga (Australia) zdecydowanie była w finale ostatnia.

W biegu finałowym założeniem taktycznym dla polskiej czwórki było mocne rozpoczęcie wyścigu, co miało gwarantować im przede wszystkim komfort psychiczny w dalszej walce w dystansie. Założenie to udało się zrealizować i nasza osada minęła linię 500m na pierwszej pozycji z bardzo dobrym rezultatem 1:31,3. Osada holenderek minęła linię 500 m na drugiej pozycji z czasem 1:32,2. Wydawało się patrząc na układ reszty załóg, iż może nastąpić powtórka z wyścigu finałowego w Lucernie podczas III edycji Pucharu Świata. Na drugiej pięćsetce sytuacja nie uległa zmianie a jedynie nasza i osada holenderek zaczęła lekko oddalać się od reszty rywalizujących osad. Według założenia taktycznego cały wyścig nasza osada miała rozegrać na trzeciej pięćsetce. Po minięciu połowy dystansu wyraźnie wraz z osadą Holenderek utrzymujących stratę pół długości łodzi zaczęły zdobywać coraz większą przewagę nad pozostałymi osadami walczącymi w tym finale. Po przekroczeniu linii 250 m do mety osada Holenderek zaczęła atakować i choć na początku naszej osadzie udawało się te ataki odpierać poprzez wzmocnienie przeciągnięcia i podniesienia tempa wiosłowania, to na samym finiszu osłabiona cało-torową ucieczką i próbami „zerwania” kontaktu z trzymającymi się Holenderkami musiała uznać ich wyższość.

Warto zauważyć, że polska czwórka niemal idealnie powtórzyła finałowy, zwycięski nad Holenderkami wyścig z Pucharu Świata w Lucernie na co wskazuje poniższe porównanie międzyczasów z Lucerny i Sarasoty.

Puchar Świata w Lucernie	1:31.22	3:06.70	4:42.84	6:17.31
Mistrzostwa Świata w Sarasocie	1:31.33	3:06.55	4:42.05	6:17.71

W Lucernie Polki wygrały z Holenderkami o 0.7 sek., natomiast w Sarasocie uległy im 0.99 sek. Stąd wniosek, że to nie nasze zawodniczki popłynęły słabiej, a Holenderki zdecydowanie lepiej.

Nie można zarzucić naszej osadzie ambicji, determinacji i braku prób podejmowania walki na ostatnich metrach. Cała osada wykorzystwała wszystkie dostępne metody i środki by zwyciężyć w tym biegu. Trzeba mieć również na uwadze, że zdecydowanie trudniej się im startowało się w roli faworyta i ze świadomością, że wszystkie reprezentacje biorące udział w tym biegu znały ich możliwości. Holenderki wiedziały, że jeśli zdołają utrzymać się do ostatnich metrów wyścigu to istnieje mała szansa, mając bardzo skuteczny finisz, że będą mogły z nimi wygrać. Udało się to jednak tylko osadzie holenderskiej, która w tym celu wzmocniła swoje szeregi zawodniczką startującą w czwórce podwójnej w tegorocznych mistrzostwach Europy i Igrzyskach Olimpijskich w Rio de Janeiro skąd przywoziły srebrne medale. To było trzecie z kolei, po Mistrzostwach Świata 2015 roku i Igrzyskach Olimpijskich w Rio de Janeiro, kiedy Holenderki w identyczny sposób w bezpośredniej walce na finiszu walki pokonują polską

czwórkę. Dlatego trener Jakub Urban na przyszły sezon zapowiada wprowadzenie specjalnych treningów, aby doskonalić taktykę rozgrywania wyścigów pod Holenderki co w rezultacie pozwoli wreszcie naszej czwórce na ich pokonanie w imprezie głównej.

Należy podkreślić, że srebrny medal polskiej czwórki podwójnej kobiet zdobyty w tegorocznych Mistrzostwach Świata był najlepszym miejscem polskiej osady w tej konkurencji w całej dotychczasowej historii wioślarstwa w imprezach głównych. Jest to już drugi rok z rzędu ogromny sukces zawodniczek i trenerów grupy kobiet.

W4x CZWÓRKA PODWÓJNA KOBIET					
ROK	Średni wiek złotych medalistek	Średni wiek medalistek	Średni wiek finalistek	Średni wiek konkurencji	Średni wiek polskiej osady
2015	27.0	27.0	26.084	25.909	24.75
2017	28.5	25.4	24.9	25.0	24.5

Wśród pięciu osad o najwyższej średniej wieku w konkurencji znalazły się kolejno czwórki:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	NED	28.5	I
2	USA	27.75	V
3	UKR	27.25	VIII
4	POL	24.5	II
5	FRA	24.0	IX

Wśród sześciu o najniższej średniej wieku osady znalazły się kolejno:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	CHN	23.75	VII
2-3	GBR GER	23.25	III IV
4	AUS	22.5	VI

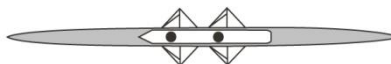
Najstarszymi zawodniczkami wioślącymi w konkurencji czwórek podwójnych kobiet były:

1	Le Nepvou Marie	FRA	32 lata
2	Kozhenkova Anastasiia	UKR	31 lat
3-4	Huelskamp Emily Souwer Sophie	USA NED	30 lat
5	Van Rooijen Olivia	NED	29 lat

a najmłodszymi zawodniczkami w tej konkurencji były:

1	Bailleul Margaux	FRA	18 lat
2-3	Haemmerling Frieda Zhang Ling	GER CHN	20 lat
4-10	Cronin Caitlin Hundeling Frauke Horton Genevieve Leyden Jess Meredith Rowena Voirin Julie Zillmann Katarzyna	AUS GER AUS GBR AUS FRA POL	22 lata

Prognoza miejsca: I-III miejsce
Ostateczny wynik: srebrny medal

Nazwisko i imię	Rok ur.	Klub
Biskup Mateusz	1994	AZS AWFIS Gdańsk
Ziętarski Mirosław	1993	AZS UMK Toruń

Trenerzy klubowi:

Piotr Buliński	– AZS AWFIS Gdańsk
Mariusz Szumański	– AZS UMK Toruń

Trenerzy prowadzący w reprezentacji:

Aleksander Wojciechowski	- trener główny
Robert Sycz	- trener asystent

Do rywalizacji w tej konkurencji przystąpiło 20 dwójek. W poprzednim cyklu olimpijskim w Mistrzostwach Świata Seniorów startowało odpowiednio: w 2013 roku – 17 osad, 2014 – 23 i 2015 – 29. Zgodnie z systemem kwalifikacyjnym Międzynarodowej Federacji Wioślarskiej FISA przy tej ilości zgłoszonych osad kolejno rozegrano cztery przedbiegi, z których po dwie pierwsze dwójki awansowały bezpośrednio do dwóch półfinałów A/B. Następnie dwa repasaże, z których także po dwie pierwsze załogi uzupełniły dwunasto-osadową stawkę półfinałów A/B. Pozostałe dwójki wystartowały w półfinałach C/D. Ze wszystkich półfinałów po trzy pierwsze załogi awansowały odpowiednio do wyższego finału A lub C, a pozostałe pozostawały odpowiednio w niższych finałach B lub D.

Mistrzami Olimpijskimi w Rio de Janeiro zostali bracia Sinkovic z Chorwacji przed Litwinami i Norwegami. Z pierwszej dwunastki Igrzysk Olimpijskich, w tegorocznych Mistrzostwach Świata w tych samych zestawieniach osobowych wystartowali medaliści olimpijscy Litwini i Norwegowie oraz Francuzi (VI miejsce w Rio de Janeiro) i Bułgarzy (IX miejsce). W połowie zmienionym składzie wystartowali Australijczycy (VII miejsce w Rio) i Nowozelandczycy (XI miejsce w Rio), natomiast chorwaccy bracia Sinkovic postanowili w tym sezonie spróbować swoich sił w dwójce bez sternika, w której ostatecznie zdobyli srebrny medal. W tegorocznym sezonie, w okresie startów kontrolnych dwukrotnie Puchar Świata w tej konkurencji wygrali Nowozelandczycy (w Poznaniu i Lucernie) i raz Litwini (w Belgradzie), a Mistrzostwa Europy Włosi. Najbardziej zaskakujący progres wśród dwójek startujących także w Rio de Janeiro zanotowała Nowa Zelandia. Z tamtej osady przesiadł się na jedynekę Robert Manson, który podczas tegorocznego Pucharu Świata w Poznaniu uzyskał nowy najlepszy rezultat na świecie

wśród skifistów, a wsiadł John Storey, który w ostatnich Igrzyskach Olimpijskich w Rio de Janeiro startował w najłabszej (X miejsce) czwórce podwójnej i dwójka tego kraju przesunęła się z jedenastego miejsca w Igrzyskach na pierwsze w Mistrzostwach Świata w Sarasocie.

W tegorocznych mistrzostwach na podstawie wyników w sezonie startowym rozstawionych zostało osiem osad, po dwie do każdego z czterech przedbiegów. W kolejności: do pierwszego – Białoruś i Szwajcaria, drugiego – Kanada i Polska, trzeciego – Nowa Zelandia i Bułgaria oraz do czwartego – Włochy i Argentyna.

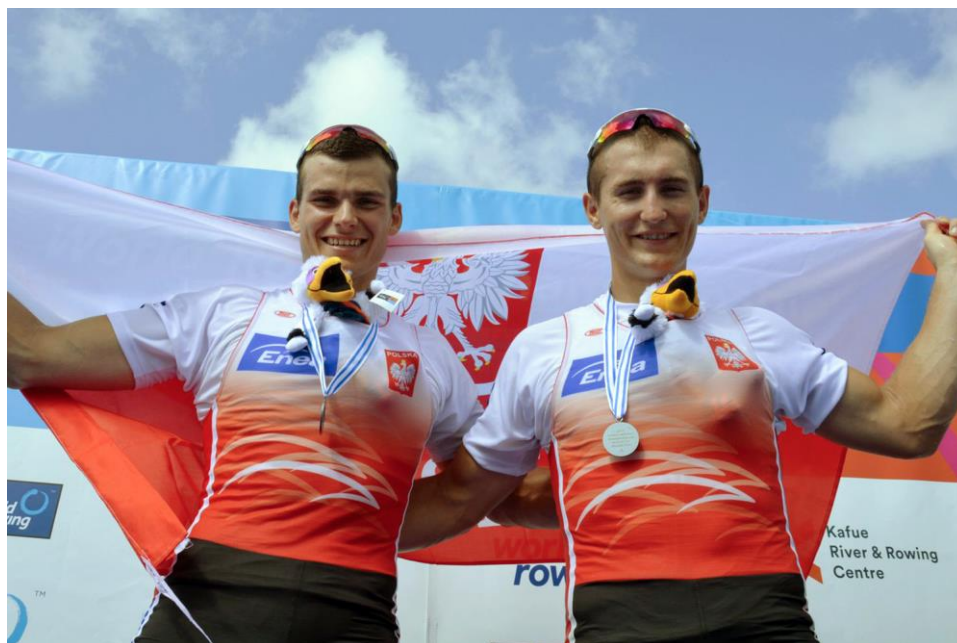
W polskiej reprezentacji w całym sezonie próbowane były przez trenera wiosła krótkich Aleksandra Wojciechowskiego dwa składy dwójek podwójnych. W Belgradzie i w Poznaniu startowali: Czaja-Wicenciak, a w Racicach i w Lucernie: Biskup-Ziętarski. Ostatecznie na Mistrzostwach Świata wystąpiła para Ziętarski-Biskup, którzy w ubiegłym roku pływali w czwórce podwójnej, która zajęła czwarte miejsce w Igrzyskach Olimpijskich. Są to dwaj młodszy zawodnicy z tamtej osady, dysponujący niezbędną siłą do powodzenia w startach w dwójce podwójnej.

Wyniki polskiej osady w 2017 roku

- 5-7.05 Puchar Świata - Belgrad III miejsce za LTU i SUI (Czaja, Wicenciak)
- 26-28.05 Mistrzostwa Europy - Racice II miejsce za ITA (Biskup, Ziętarski)
- 16-18.06 Puchar Świata - Poznań III miejsce za NZL i NOR (Czaja, Wicenciak)
- 7-9.07 Puchar Świata - Lucerna II miejsce za NZL (Biskup, Ziętarski)

W Sarasocie Polacy wystartowali trzykrotnie. W przedbiegu, w półfinale i w finale A. Kolejno dwukrotnie wygrali i raz zajęli drugie miejsce. W przedbiegu pomimo rozstawienia trafili na bardzo mocnych przeciwników - Norwegów i Francuzów, czyli trzecią i szóstą dwójkę Igrzysk Olimpijskich w Rio de Janeiro i jak się później okazało była to piąta i szósta dwójka tegorocznych mistrzostw. Czyli w jednym przedbiegu spotkała się łącznie połowa tegorocznego finału A. Nasi zawodnicy wygrali ten ciężki przedbieg, prowadząc praktycznie niemal od startu do mety. Uzyskali przy tym najlepszy rezultat tej fazy eliminacji w tej konkurencji. W półfinale na starcie spotkali się z tegorocznymi Mistrzami Europy – Włochami i ponownie Norwegami. Włosi podobnie jak na Mistrzostwach Europy w Racicach próbowali zaskoczyć naszą dwójkę totalnym atakiem od startu. Prowadzili nawet ponad 1500 metrów, jednak na finiszu nie wytrzymali narzuconego przez siebie tempa, zajmując ostatecznie trzecie miejsce. Ten wyścig półfinałowy miał na finiszu sporą dramaturgię, bo do walki o awans włączyli się także dobrze znani ze skutecznego finiszu Szwajcarzy. Ostatecznie na metę cztery pierwsze dwójki wpłynęły w odległości 1.1 sek., a minimalnie, bo tylko 0.13 sek. przed Norwegami najlepszymi okazali się ponownie Polacy.

Zwycięstwa w eliminacjach i półfinale sprawiły, że nasi zawodnicy stali się jednymi z głównych kandydatów do medali. Przed startem napięcie było ogromne, ale obaj doskonale poradzi sobie z tą presją w finale. Znając swoje możliwości pewnie rozpoczęli wyścig obejmując po 500 metrach prowadzenie. Utrzymywali je przez cały dystans, aby przed ostateczną rozgrywką spaść na miejsce trzecie. Jednak fantastyczny finisz i odrobienie strat do prowadzących na 500 metrów przed metą Włochów dało im srebrny medal i wiele radości całej polskiej reprezentacji. Ostatecznie kolejność na podium Mistrzostw Świata w Sarasocie była identyczna jak w ostatnim Pucharze Świata w Lucernie. Oceniając wszystkie trzy występy szczególnie należy podkreślić bardzo dobre i powtarzalne końcówki poszczególnych wyścigów.

Srebrny medal dwójki podwójnej Mateusz Biskup – Mirosław Ziętański jest tym cenniejszy, że to jest najlepsze miejsce polskiej osady w tej konkurencji w całej dotychczasowej historii Mistrzostw Świata. Natomiast wśród wszystkich startów polskich męskich dwójek podwójnych

w imprezach głównych na wyższym stopniu podium stanęli tylko raz w Mistrzostwach Europy w 1935 roku w Berlinie przedwojenni „gladiatorzy” polskiego wioślarstwa Roger Verey i Jerzy Ustupski.

M2x DWÓJKA PODWÓJNA MĘŻCZYZN					
ROK	Średni wiek złotych medalistów	Średni wiek medalistów	Średni wiek finalistów	Średni wiek konkurencji	Średni wiek polskiej osady
2015	26.5	26.5	27.0	25.518	21.5
2017	31.0	25.8	27.8	26.25	23.5

Wśród pięciu dwójek o najwyższej średniej wieku znaleźli się:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	NOR	34.0	V
2	ARG	32.0	XIII
3	NZL	31.0	I
4	LTU	30.0	IV
5	CUB	29.5	XIX

Wśród dwójek o najniższej średniej wieku znaleźli się:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	NED	21.5	XII
2	GER	22.0	XV
3-5	MEX ROU ITA	23.0	XVIII XXI III

Najstarszymi zawodnikami w tej konkurencji byli:

1	Tufte Olaf	NOR	41 lat
2	Rosso Cristian	ARG	33 lata
3-5	Concepcion Janier Harris Christopher Mihal Dzianis	CUB NZL BLR	32 lata

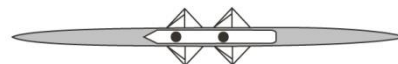
Natomiast najmłodszymi zawodnikami w tej konkurencji byli:

1	Schwarz Bram	NED	19 lat
2	Runge Henrik	GER	20 lat
3	Davison Benjamin	USA	21 lat
4	Enache Marian-Florian	ROU	22 lata
5-13	Biskup Mateusz	POL	23 lata
	Delarze Barnabe	SUI	
	Florez Rodriguez Juan	MEX	
	Letcher Luke	AUS	
	Mondelli Filippo	ITA	
	Pavukou Pilip	BLR	
	Rambaldi Luca	ITA	
	Sanchez Sanchez Diego	MEX	
Udam Juri-Mikk	EST		

Prognoza miejsca: IV-VIII miejsce

Ostateczny wynik: srebrny medal

IV. DWÓJKA PODWÓJNA WAGI LEKKIEJ KOBIET LW2x

Nazwisko i imię	Rok ur.	Klub
Dorociak Joanna	1992	WTW Warszawa
Deresz Weronika	1985	WTW Warszawa

Trener klubowy:

Danuta Kotwińska

Trener prowadzący w reprezentacji:

Przemysław Abrahamczyk

Do Mistrzostw Świata w Sarasocie w tej konkurencji zgłoszono 18 dwójek. W poprzednim cyklu olimpijskim startowało odpowiednio: w 2013 roku – 16, 2014 – 22, 2015 – 26 dwójek. Zgodnie z systemem kwalifikacyjnym Międzynarodowej Federacji Wioślarskiej FISA w Sarasocie rozegrano trzy przedbiegi, z których po dwie pierwsze załogi uzyskiwały bezpośredni awans do półfinałów. Następnie dwa repasaże, z których po trzy pierwsze dwójki uzupełniały dwunasto-osadową stawkę półfinalistek. Pozostałe załogi utworzyły finał C walczących o miejsca 13-17. Z dwóch półfinałów trzy pierwsze osady kwalifikowały się do walki o medale w finale A, pozostałe w finale B rywalizowały o podział miejsc 7-12. Sześć najlepszych osad na podstawie wyników w sezonie zostało rozstawionych – po dwie do każdego z przedbiegów. Do pierwszego – Nowozelandki i Rumunki, do drugiego – Chinki i Szwajcarki, a do trzeciego – Polki i Rosjanki. Z czołowej dwunastki osad w tej konkurencji ubiegłorocznych Igrzysk Olimpijskich w Rio de Janeiro na starcie zabrakło: Mistrzyń Olimpijskich - Holenderek, V-ce Mistrzyń - Kanadyjek, Irlandek – VI miejsce w Igrzyskach w Rio de Janeiro i Japoniek, które były dwunaste. W identycznym składzie z Igrzysk wystartowała jedynie osada Rumunek - 8 miejsce w Rio. W załogach Polski (7 miejsce w Rio), Danii (9 miejsce) i Niemiec (11 miejsce w Rio) nastąpiły zmiany po jednej zawodniczce.

W polskiej reprezentacji wystartowała dwójka w składzie, w którym przygotowywała się do Igrzysk Olimpijskich, ale ze względów medycznych w nich nie wystartowała. Wystartowała w nich natomiast załoga w zestawieniu, w którym rywalizowała w całym tegorocznym okresie startów kontrolnych. Niestety perturbacje zdrowotne zawodniczki Martyny Mikołajczak, brak możliwości przepracowania przez nią w pełni okresu Bezpośredniego Przygotowania Startowego i pojawiające się u niej pewne problemy z techniką wiosłowania , bezpośrednio wpłynęły na obniżenie poziomu osady, a tym samym doprowadziło to do konieczności zmiany składu przed samymi mistrzostwami. Wprowadzona zawodniczka Joanna Dorociak wykazująca

się dobrą dyspozycją fizyczną oraz udanymi startami w tym sezonie na jedyne nie miała jednak od roku startów w osadzie.

Polki w tym sezonie zdobyły Mistrzostwo Europy i wygrały Puchar Świata. W trakcie sezonu startowego w finałach Pucharów Świata przegrały jedynie z Chinkami (Poznań) i Nowozelandkami (Lucerna). Trafiły im się także „wpadki” w przedbiegu i repasażu wygranych przez nie Mistrzostw Europy. W przedbiegu wskutek niedyspozycji zajęły ostatnie miejsce wyraźnie odpuszczając w końcówce ten wyścig, a w repasażu uległy Brytyjkom. Warto zauważyć, że Amerykanki w ogóle nie wystartowały w tym sezonie w Europie, a młode Rumunki zdobyły w tym roku złote medale w Młodzieżowych Mistrzostwach Świata i Europy w tej konkurencji. Z Rumunkami nasze zawodniczki spotkały się dwukrotnie tylko w Mistrzostwach Europy Seniorek w Racicach i tam przegrały w przedbiegu oraz wygrały w finale. Trzeba też dodać, że korespondencyjnie w repasażu tych mistrzostw Rumunki osiągnęły 3.39 sek. lepszy rezultat od Polek.

Nasze zawodniczki wystartowały w trakcie Mistrzostw Świata w Sarasocie trzykrotnie. W przedbiegu, półfinale i finale A, zajmując kolejno pierwsze, drugie i czwarte miejsce.

W przedbiegu trafiły między innymi na nieznaną co do jej możliwości osadę USA i zawsze niebezpieczną Rosję. Zadaniem Polek było podjęcie walki o zwycięstwo, co dawało bezpośredni awans do półfinału i lepsze rozstawienie w kolejnej fazie regat. Nasza osada po technicznie poprawnej jeździe oraz bardzo wyrównanej walce z reprezentantkami USA i zmieniającym się prowadzeniu w trakcie biegu ostatecznie zwyciężyła, wyprzedzając Amerykanki zaledwie o 0,16 sek. uzyskując przy tym najlepszy czas wszystkich wyścigów eliminacyjnych.

Bieg półfinałowy nie przebiegał jednak zgodnie z założonym planem taktycznym. Pierwsza połowa dystansu to walka Polek o prowadzenie z Nowozelandkami i Włoszkami, a w drugiej obrona drugiego miejsca przed bardzo ostro napierającymi Dunkami. Niespodzianką tego wyścigu była słaba postawa i w efekcie brak kwalifikacji do finału A dwójki Chinek - zwyciężczyń Pucharu Świata w Poznaniu, które przytyły na metę dopiero czwarte.

Finał tegorocznych Mistrzostw Świata w tej konkurencji to bardzo wyrównana walka przez pierwsze 800-900 m przy nieznanym prowadzeniu Polek. Po pierwszych 500 m. wszystkie sześć osad dzieliła różnica zaledwie 0.97 sek. Niestety chwila dekoncentracji naszej osady w połowie dystansu spowodowała oderwanie się od stawki osad Nowej Zelandii, USA i wspaniale walczącej, prowadzącej od półmetka, wykorzystującej sprzyjający tego dnia szósty tor dwójki Rumunek. Polkom zabrakło chyba w tym momencie trochę determinacji, aby podjąć ryzyko pogoni za wszelką cenę uciekającej czołówki. Niestety w zaistniałej sytuacji druga połowa dystansu w wykonaniu naszej dwójki to już tylko jazda na utrzymanie czwartej pozycji.

Ostateczne czwarte miejsce naszych reprezentantek w tej konkurencji należy uznać za sukces pomimo dobrych startów w Mistrzostwach Europy i Pucharach Świata. Przed Polkami znalazły się dwie dwójki krajów tzw. „zamorskich”, a więc nie startujących w wygranych przez naszą dwójkę Mistrzostwach Europy. Nowozelandki, które pokonały nasze zawodniczki w Pucharze Świata i przedstawicielki gospodarzy, które jak wspomniano w tym sezonie w europejskich startach się nie pojawiły. Natomiast Rumunki trafiły w Sarasocie na maksymalny szczyt formy (podobnie zresztą jak zdobywająca także złoty medal rumuńska ósemka kobiet). Czy zatem można „robić tragedię” z przegranej z tą osadą? Analizując okoliczności całego sezonu i wszystkich startów to wydaje się, że nasze zawodniczki miały więcej szczęścia w Mistrzostwach Europy w Racicach korzystając nieco z uprzywilejowanego tamtego dnia pasma wody, a dla odmiany dwójka Rumunek skorzystała z podobnej sytuacji w finałowym wyścigu, w Sarasocie. Bo takie jest przecież wioślarstwo i jego uroki.

Czwarte miejsce naszej dwójki podwójnej wagi lekkiej kobiet jest powrotem polskiej osady do finałowej stawki po ośmiu latach. Jest to wyrównanie drugiego z kolei historycznego osiągnięcia Polek w tej konkurencji w Mistrzostwach Świata Seniorek. Dwukrotnie dotąd mieliśmy srebrne medale (w 2001 i 2009 r.) dwójek podwójnych wagi lekkiej kobiet i dwukrotnie czwarte miejsca (w 2002 i 2005 r.) Wydaje się, że po wyeliminowaniu ciągle jeszcze występujących niedociągnięć technicznych u obu młodszych zawodniczek i w oparciu o doświadczoną, a w tym sezonie w doskonałej dyspozycji, Weronikę Deresz, dysponujemy obecnie osadą dwójki podwójnej mogącą na dłużej utrzymać się na miejscach finałowych z szansami podjęcia walki o pozycje medalowe.

LW2x DWÓJKA PODWÓJNA WAGI LEKKIEJ KOBIET					
ROK	Średni wiek złotych medalistek	Średni wiek medalistek	Średni wiek finalistek	Średni wiek konkurencji	Średni wiek polskiej osady
2015	23.5	25.667	27.75	26.327	26.5
2017	22.0	24.8	26.9	24.1	28.5

Wśród pięciu państw o najwyższych średnich wieku w tej konkurencji znalazły się:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	DEN	32.5	VI
2	USA	30.0	III
3-4	MEX POL	28.5	XVII IV
5	GUA	27.0	XV

Wśród pięciu państw o najniższej średniej wieku znalazły się:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	NGR	18.0	Przekroczyły limit wagi
2	SWE	20.0	XIII
3	GRE	20.5	XI
4-5	FRA ITA	21.0	VII VIII

Pięcioma najstarszymi zawodniczkami startującymi w tej konkurencji były:

1	Rasmussen Juliane	DEN	38 lat
2	Nunez Zurita Fabiola	MEX	36 lat
3	Deresz Weronika	POL	32 lata
4	Sechser Michelle	USA	31 lat
5	Zuniga Jenniffer	GUA	30 lat

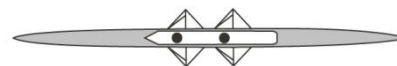
Najmłodszymi zawodniczkami w tej konkurencji były:

1	Ekros Alice	SWE	18 lat
2-3	Bove Claire	FRA	19 lat
	Pergouli Maria	GRE	
4	Francalacci Allegra	ITA	20 lat
5-8	Pan Dandan	CHN	21 lat
	Marquez Melissa	MEX	
	Noya Pamela	PER	
	Svensson Annie	SWE	

Prognoza miejsca: I-III miejsce

Ostateczny wynik: IV miejsce

V. DWÓJKA PODWÓJNA WAGI LEKKIEJ MĘŻCZYZN LM2x

Nazwisko i imię	Rok ur.	Klub
Jankowski Miłosz	1990	AZS AWFIS Gdańsk
Kowalski Jerzy	1988	Gopło Kruszwica

Trenerzy klubowi:

- Piotr Buliński – AZS AWFIS Gdańsk
Kazimierz Naskręcki – Gopło Kruszwica

Trener prowadzący w reprezentacji:

Piotr Buliński

Do tegorocznych Mistrzostw Świata zgłoszono 24 osady w tej konkurencji. W poprzednim cyklu olimpijskim w poszczególnych latach było ich kolejno: w 2013 roku – 21, w 2014 – 26, w 2015 – 32. W Sarasocie rozegrano cztery przedbiegi, z których tylko zwycięzcy bezpośrednio awansowali do półfinałów A/B. Pozostali szukali swoich szans w czterech repasażach, z których po dwie pierwsze dwójki uzupełniały dwunasto osadową stawkę półfinałów A/B. Reszta osad wystartowała w półfinałach C/D. Ze wszystkich półfinałów po trzy pierwsze załogi zdobywały awans do wyższego finału A lub C, walcząc dalej o medale (finał A) i miejsca 13-18 (finał C). Pozostali stanęli do walki o podział miejsc 7-12 (finał B) 19-24 (finał D). W Igrzyskach Olimpijskich w Rio de Janeiro złote medale zdobyli Francuzi przed Irlandczykami, Norwegami, Południową Afryką, USA i Polską. Tegorocznymi Mistrzami Europy także zostali Francuzi przed Irlandią, Włochami i Polską. W Pucharze Świata startując dwukrotnie, dwukrotnie wygrali także Francuzi. Z finałowej szóstki Igrzysk Olimpijskich na starcie w Sarasocie zabrakło V-ce Mistrzów Olimpijskich – Irlandczyków i brązowych medalistów – Norwegów. W składach osad pierwszych dwunastu osad z Rio de Janeiro nastąpiło szereg zmian osobowych i tylko Mistrzowie Olimpijscy – Francuzi wystąpili w identycznym zestawieniu. Południowa Afryka (IV miejsce w Rio), USA (V miejsce w Rio), Wielka Brytania (VII miejsce w Rio), Włosi (VIII miejsce) i Duńczycy (X miejsce) zgłosili całkiem nowe osady, natomiast w dwójkach Polski (VI miejsce w Rio), Niemiec (IX miejsce) i Chin (XI miejsce) zmieniono po jednym zawodniku, natomiast dwunasta na igrzyskach Austria w ogóle nie zgłosił swojej osady.

Na podstawie wyników tegorocznego sezonu do każdego z czterech przedbiegów rozstawiono po dwie dwójki. Do pierwszego Rosjan i Francuzów, do drugiego Chińczyków i Niemców, do trzeciego Czechów i Belgów, a do czwartego Brytyjczyków i Włochów. Niestety

polscy reprezentanci przekonali się o wartości tego rozstawienia, gdyż nie zostali rozstawieni, pomimo, że w tym sezonie byli na podium dwóch Pucharów Świata, a na Mistrzostwach Europy zajęli czwarte miejsce. Jedynie w Pucharze Świata w Lucernie ze względów zdrowotnych w trakcie regat wycofali się z dalszej rywalizacji.

Niemal gwarantowanymi z góry faworytami tej konkurencji byli Mistrzowie Olimpijscy – Francuzi, którzy od Igrzysk Olimpijskich w Londynie, gdzie zajęli czwarte miejsce, przegrali tylko jeden wyścig w finale Mistrzostw Świata w 2014 roku w Amsterdamie, ale wtedy w torze kierunek wiejącego wiatru w niejednym wyścigu wypaczył końcowe wyniki

Do 2016 roku polska reprezentacyjna osada w tej konkurencji startowała w niezmiennym składzie (Jankowski, Mikołajczewski). Wydawało się naturalne, że po Igrzyskach Olimpijskich osadę należy „odświeżyć” i poszukać nowego zestawienia. Wyniki pierwszych zawodów kwalifikacyjnych dały podstawy do takich zmian. W polskiej dwójce nastąpiła zmiana jednego zawodnika - Artura Mikołajczewskiego, który dotychczas pływał w tej dwójce niezmiennie od 2012 roku, a teraz z przyczyn osobistych nie mógł uczestniczyć we wszystkich wspólnych zgrupowaniach i najprawdopodobniej w wyniku tego, był trzecim skifistą wagi lekkiej w Centralnych Kontrolnych Regatach w końcu kwietnia w Poznaniu. A, że dalej także nie mógł przyjeżdżać na wspólne zgrupowania, przesiadł się na jedynekę i pozostawał w rezerwie do pierwszego składu dwójki. Zastąpił go Mistrz i V-ce Mistrz ostatnich dwóch Uniwersjad w jedynce wagi lekkiej Jerzy Kowalski Już pierwszy Puchar Świata pokazał, że był to dobry kierunek. Podczas całego sezonu osada zajmowała wysokie lokaty.

Wyniki polskiej osady w 2017 roku

• 5-7.05	<i>Puchar Świata</i>	- Belgrad	<i>III miejsce</i>
• 26-28.05	<i>Mistrzostwa Europy</i>	- Racice	<i>IV miejsce</i>
• 16-18.06	<i>Puchar Świata</i>	- Poznań	<i>III miejsce</i>
• 7-9.07	<i>Puchar Świata</i>	- Lucerna	<i>kontuzja – nie stanęli na starcie finału B</i>

W tegorocznych Mistrzostwach Świata nasz dwójka wystartowała trzykrotnie; w przedbiegu, półfinale i w finale A, zajmując kolejno pierwsze, drugie i czwarte miejsce.

W przedbiegu Polacy przez ponad 1500 metrów zacięcie walczyli o zwycięstwo z dwójką Belgów. Belgowie, którzy wygrali ubiegłoroczne kwalifikacje olimpijskie, to jednak do Rio ze względów regulaminowych nie pojechali, chcieli koniecznie udowodnić swoją wyższość. Na pierwszym punkcie kontrolnym pomiaru czasu po 500 m. prowadzili właśnie Belgowie różnicą 0.57sek. przed Polakami, ale na dwóch kolejnych punktach to nasi zawodnicy wyszli minimalnie na czoło wyścigu. Po 1000 metrów – 0.20 sek., a po 1500 metrach – 0.53 sek. Była to bardzo twarda walka i tym razem Belgowie jej nie wytrzymali, a przecież stawką był bezpośredni awans do półfinałów (tylko zwycięzca awansował bezpośrednio do półfinału), przez co jeden wyścig mniej w tych mistrzostwach, co w tych „morderczych” warunkach w przypadku zawodników wagi lekkiej mogło mieć decydujące znaczenie. Na ostatnich 250 metrach belgijscy zawodnicy całkowicie „odpuścili” dalszą walkę i na mecie przegrali z Polakami aż 6.79 sek. Pozostałe załogi po 500 metrach całkowicie nie liczyły się w wyścigu. Nasi zawodnicy wygrywając przedbieg, osiągnęli trzeci czas wszystkich czterech eliminacji i tylko faworyzowani Francuzi uzyskali rezultat znacznie odbiegający poziomem od pozostałych. 6.6 sek. lepszy od kolejnego. Był to dobry bieg w wykonaniu Polaków, który przede wszystkim pokazał, że osada jest w formie, co ma ogromne znaczenie dla nabrania pewności siebie przez zawodników.

W półfinale polska dwójka trafiła między innymi właśnie na Francuzów. Ale nasi reprezentanci też startowali już w tym momencie w roli jednych z faworytów do awansu do finału. Wyścig potoczył się całkowicie po ich myśli. Osady Francji i Polski zdecydowanie rozgrywały wyścig na swoją korzyść starając się zachować jak najwięcej sił na finał. Od startu do mety prowadzili Francuzi, z różnicą od 1.34 do 2.75 sek. przed Polakami na poszczególnych punktach kontrolnych pomiaru czasu, a walka toczyła się tylko o 3 miejsce premiowane wejściem do finału. Był to najlepszy bieg naszej osady w tym sezonie. Bardzo dobry technicznie i mądrze rozegrany taktycznie. Ponownie Polacy uzyskali trzeci czas na tym etapie rywalizacji, a różnica pomiędzy drugim rezultatem (Włochów), a trzecim (Polaków) wynosiła 0.26 sek. co dawało nadzieję na walkę o medal. Jednak trzeba też dodać, że czwarty z kolei rezultat (Chińczyków) był gorszy zaledwie o 0.42 sek.

Założenia taktyczne na wyścig finałowy przewidywały dynamiczniejszy niż zazwyczaj start i mocniejszą pierwszą część dystansu, tak aby nie stracić dystansu na pierwszym 1000 metrów do bardzo mocnych na tym odcinku wyścigu osad ITA, FRA i CHN. Z boku wydawało się, że osada realizuje założenia taktyczne perfekcyjnie. Niestety odbywało się to trochę za dużym kosztem energetycznym i nasza dwójka nie mogła już skutecznie zaatakować płynących w tym momencie na czele stawki Francuzów, Włochów czy Chińczyków po minięciu półmetka. Tym bardziej, że to oni skuteczniej zaatakowali i mając lepsze czasy trzeciej piąćsetki powiększyli przewagi nad polską osadą. Nasi zawodnicy wprawdzie bardzo mocno atakowali na ostatnich 500 m, ale nie dali rady wyprzedzić chociażby rozpaczliwie broniącej się na finiszu pary Chińskiej. Polacy tym atakiem zmniejszyli wprawdzie różnice o 0.41 sek. do prowadzących Francuzów, 0.98 sek. do drugich Włochów i 0.93 sek. właśnie do Chińczyków. Ostatecznie czwarte miejsce z minimalnymi stratami do srebrnego (0.79 sek.) i brązowego (0.54 sek.) medalu pozostawia pewien niedosyt, bo wydawało się, że istniała realna szansa na zdobycie medalu o którym nasi zawodnicy marzyli. Z drugiej strony jest to najlepsze miejsce polskiej osady w tej konkurencji od dwunastu lat, czyli od 2005 roku w Mistrzostwach Świata Seniorów.

Mistrzami Świata w tej konkurencji zgodnie z przewidywaniami dość pewnie (2.05 sek. przewagi na drugimi Włochami) zostali Francuzi, którzy od Igrzysk Olimpijskich w Londynie, gdzie zajęli czwarte miejsce, przegrali tylko jeden wyścig w finale Mistrzostw Świata w 2014

roku w Amsterdamie, ale wtedy na tamtym torze kierunek wiejącego wiatru w niejednym wyścigu wypaczył końcowe wyniki.

Cztery kolejne osady w finale Mistrzostw Świata (Włosi, Chińczycy, Polacy i Belgowie) przytłynęły na metę w odległości 1.85 sek. Widać więc jak niesamowicie wyrównany jest poziom czołówki w tej konkurencji, a przecież na starcie w Sarasocie ze względów zdrowotnych zabrakło V-ce Mistrzów Olimpijskich i tegorocznych V-ce Mistrzów Europy, ciągle drugich za Francuzami – Irlandczyków.

LM2x DWÓJKA PODWÓJNA WAGI LEKKIEJ MĘŻCZYZN					
ROK	Średni wiek złotych medalistów	Średni wiek medalistów	Średni wiek finalistów	Średni wiek konkurencji	Średni wiek polskiej osady
2015	27.0	27.334	26.0	24.844	25.0
2017	25.5	24.7	24.7	24.63	28.0

Wśród pięciu o najwyższej średniej wieku męskich dwójek wagi lekkiej znalazły się:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	ESP	34,5	XI
2-3	ARG CZE	28.5	XIV VII
4	POL	28.0	IV
5	PER	27.0	XX

Wśród sześciu o najniższej średniej wieku były dwójki:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1-3	EGY UGA UZB	20.0	XXII XXIII XIX
4	NGR	21.0	XXIV
5-6	RSA URU	21.5	XII XVIII

Natomiast siedmioma najstarszymi zawodnikami startującymi w tej konkurencji byli:

1	Gonzales Alvarez Jesus	ESP	43 lata
2	Vrastil Jr Miroslav	CZE	35 lat
3	Ruta Pietro	ITA	30 lat
4-7	Colmenares Gianfranco Colomino Alejandro Ikeda Yuki Kowalski Jerzy	PER ARG JPN POL	29 lat

Natomiast najmłodszymi zawodnikami w tej konkurencji byli:

1-4	Centaro Bruno Eldeib Yahia Omony Arnold Nasridinov Shakhzod	URU EGY UGA UZB	19 lat
5	Keane Patrick	CAN	20 lat

Prognoza miejsca: IV-VIII miejsce

Ostateczny wynik: IV miejsce

VI. CZWÓRKA PODWÓJNA MĘŻCZYZN M4x

Nazwisko i imię	Rok ur.	Klub
Czaja Dominik	1995	AZS AWF Warszawa
Radosz Dariusz	1986	Lotto Bydgoscia
Wicenciak Adam	1989	KW04 Poznań
Chabel Wiktor	1985	Posnania Poznań

Dominik Czaja

Dariusz Radosz

Adam Wicenciak

Wiktor Chabel

Trenerzy klubowi:

Jarosław Szymczyk	– AZS AWF Warszawa
Marian Drażdżewski	– Lotto Bydgoscia
Mirosław Rewers	– KW04 Poznań
Maciej Hoffmann	– Posnania Poznań

Trenerzy prowadzący w reprezentacji:

Aleksander Wojciechowski	- trener główny
Robert Sycz	- trener asystent

Do Mistrzostw Świata w Sarasocie w tej konkurencji piętnaście federacji zgłosiło swoje osady. W poprzednim cyklu olimpijskim w kolejnych latach w mistrzostwach świata startowało ich: w 2013 roku – 15, w 2014 – 20, a w 2015 – 16 czwórek. Zgodnie z systemem kwalifikacyjnym Międzynarodowej Federacji Wioślarskiej FISA przy tej ilości startujących osad na wstępie rozegrano trzy przedbiegi, z których po trzy pierwsze osady bezpośrednio awansowały do półfinałów, a następnie jeden repasaż, z którego także trzy pierwsze czwórki uzupełniły dwunasto-osadową stawkę półfinałową. Pozostałe trzy osady walczyły w finale C o podział miejsc 13-15. Z dwóch półfinałów po trzy pierwsze załogi utworzyły stawkę finału A, walcząc o medale, pozostali o miejsca 7-12.

W męskich czwórkach podwójnych kolejność w finale olimpijskim w Rio de Janeiro była następująca: Niemcy, Australia, Estonia, Polska, Wielka Brytania i Ukraina. Mistrzem Europy w tym roku została Litwa przed Polską, Włochami, Wielką Brytanią, Norwegią i Holandią. Dwa Puchary Świata wygrali Litwini (wszędzie tam gdzie startowali) i jeden Brytyjczyk. Z dziesięciu czwórek podwójnych, które startowały w ubiegłorocznych Igrzyskach Olimpijskich w tym roku w Mistrzostwach Świata nie wystartowała Australia (srebrny medal w Rio de Janeiro), Kanada (ósmie miejsce w Rio) i Szwajcaria (siódme miejsce). Całkowicie nową czwórkę zbudowali Niemcy (złoty medal w Rio de Janeiro). Brytyjczyk (V m w Rio), Ukraina (VI m w Rio) i Nowa

Zelandia (X miejsce w Rio) w swoich składach pozostawili tylko jednego zawodnika. Najmniej wymienili Estończycy (brązowy medal w Rio) i Litwini (IX m w Rio) bo tylko po jednym zawodniku. Z tym, że Estończycy nieco osłabili swoją czwórkę wsadzając jednego z brązowych medalistów olimpijskich z Rio de Janeiro, a Litwini wzmocnili wsadzając kontuzjowanego w ubiegłym roku, dwukrotnego V-ce Mistrza Świata w dwójce podwójnej (w 2013 i 2015 roku).

Na podstawie tegorocznych wyników w okresie startowym do trzech przedbiegów Mistrzostw Świata zostało rozstawionych sześć czwórek. Kolejno: do pierwszego – Nowa Zelandia i Polska, do drugiego Litwa i Holandia, a do trzeciego Włosi i Wielka Brytania.

Polska czwórka (czwarte miejsce w Rio de Janeiro) w tym sezonie dwukrotnie startowała w tym samym składzie osobowym jak w ubiegłym roku i dwukrotnie w połowie zmienionym. Ostatecznie w Mistrzostwach Świata wystartował ten drugi wariant z połową zmienionych zawodników.

Wyniki polskiej osady w 2017 roku

- 5-7.05 Puchar Świata - Belgrad II miejsce
(Biskup, Ziętarski, Radosz, Chabel)
- 26-28.05 Mistrzostwa Europy - Racice II miejsce
(Czaja, Wicenciak, Radosz, Chabel)
- 16-18.06 Puchar Świata - Poznań V miejsce
(Biskup, Ziętarski, Radosz, Chabel)
- 7-9.07 Puchar Świata - Lucerna III miejsce
(Czaja, Wicenciak, Radosz, Chabel)

W Sarasocie Polacy wystartowali trzykrotnie. W przedbiegu, półfinale i finale A, zajmując kolejno pierwsze, trzecie i piąte miejsce.

W przedbiegu wskutek rozstawienia i dalszego szczęśliwego losowania nasz osada trafiła na czwórki, które nie odegrały w tych mistrzostwach większej roli. Polacy przewodzili w nim niemal od startu do mety. Nasza osada zaprezentowała dobry wyrównany, a przede wszystkim zwycięski bieg. Minusem był słaby czas końcowy tego wyścigu, siódmy w kolejności po porównaniu z pozostałymi przedbiegami. W związku z tym zestawienie półfinałów finałów budziło pewne obawy. Jednak kolejny wyrównany i dobry wyścig zapewnił awans do finału z trzeciego miejsca, po pokonaniu Francuzów, Ukraińców i Włochów. Choć obawy nie były bezpodstawne. Cztery pierwsze osady tego wyścigu stoczyły ze sobą twardą walkę o awans i różnice pomiędzy nimi w trakcie rywalizacji były minimalne. Polacy zapewnili sobie przewagę nad czwartą Francją głównie dzięki bardzo dobrej jeździe w środkowej części dystansu.

Konsekwencją trzeciego miejsca w półfinale był zewnętrzny tor w wyścigu finałowym, a w dodatku ślepy los przydzielił polskiej czwórce tor pierwszy, który tego dnia, wraz z torem drugim przy panujących warunkach delikatnego, ale przeciwnego wiatru po skosie od strony trybun, czyli od toru szóstego był mniej korzystny. Przekonali się o tym między innymi Holendrzy, którzy płynąc na torze drugim przewodzili finałowej stawce ponad 1600 metrów i ostatecznie zostali bez jakiegokolwiek medalu. Ponadto finałowy wyścig w tej konkurencji był ponad trzy czwarte dystansu niesłychanie wyrównany. Na kontrolnym punkcie pomiaru czasu 500 metrów przed metą wszystkie sześć osad płynęło w odległości 2.94 sek. W dodatku nasza czwórka mając jeszcze pewne braki techniczne i taktyczne popełniła pewien błąd właśnie taktyczny. Nie wzięła pod uwagę wspomnianych wcześniej warunków panujących w torze

zwłaszcza na finiszu. Polacy podobnie rozgrywali wszystkie finałowe wyścigi w tym sezonie i zawsze im to starczało na zdobycie jednego z medali. Jednak tym razem zabrakło, gdyż ich finisz był mniej skuteczny niż płynących na torze czwartym Brytyjczyków, czy na torze piątym Estończyków, kiedy ci ostatni schowali się za wysokie trybuny. Ostatecznie polska czwórka ku ogromnemu rozgoryczeniu samych zawodników zajęła piąte miejsce w finale. Oceniając jej występ w tegorocznych Mistrzostwach Świata należy stwierdzić, że prognozowane zadanie wynikowe zostało spełnione, jednak z pewnym niedosytem.

Na tle końcowej oceny tej właśnie naszej osady widać jak rośnie ogólny poziom naszej reprezentacji, a w związku z tym rosną oczekiwania samych zawodników, trenerów i otaczających ich kibiców i działaczy. Jeszcze nie tak dawno z piątego miejsca w Mistrzostwach Świata Seniorów wszyscy byliby bardzo zadowoleni, a obecnie pozostaje niedosyt. Czwórka podwójna mężczyzn jest konkurencją, w której przez osiem lat w okresie 2002-2009 polskie osady zdobywały medale Mistrzostw Świata. W Igrzyskach Olimpijskich w Pekinie polska czwórka podwójna zdobyła złoty medal olimpijski. W ostatnich pięciu startach w Igrzyskach Olimpijskich polska czwórka podwójna zajmowała kolejno miejsca: w 2000 roku – ósme, w 2004 – czwarte, w 2008 – pierwsze, w 2012 – szóste i w 2016 – czwarte. Zawodnicy w poszczególnych latach w czwórce się zmieniali, a jej trenerem ciągle pozostawał Aleksander Wojciechowski. To jest z pewnością polski ewenement w światowym wioślarstwie.

M4x CZWÓRKA PODWÓJNA MĘŻCZYZN					
ROK	Średni wiek złotych medalistów	Średni wiek medalistów	Średni wiek finalistów	Średni wiek konkurencji	Średni wiek polskiej osady
2015	27.25	30.75	27.792	26.625	25.5
2017	27.75	29.2	27.1	25.55	28.25

Wśród ośmiu czwórek o najwyższej średniej wieku w konkurencji znalazły się kolejno:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	EST	32.55	III
2-3	POL UKR	28.25	V XI
4	LTU	27.75	I
5	GBR	27.5	II
6	USA	27.0	XV
7	CHN	26.25	XIII
8	NOR	25.0	VI

Wśród siedmiu o najniższej średniej wieku osady znalazły się kolejno:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	RUS	20.75	X
2	ITA	22.5	XII
3	FRA	22.75	IX
4	GER	24.0	VIII
5-7	CUB NED NZL	24.5	XIV IV VII

Natomiast pięcioma najstarszymi zawodnikami startującymi w konkurencji męskich czwórek podwójnych byli:

1	Endrekson Tonu	EST	38 lat
2	Gryn Sergii	UKR	36 lat
3	Raja Allar	EST	34 lata
4-5	Chabel Wiktor Hoff Nils Jakob	POL NOR	32 lata

Wśród sześciu najmłodszych zawodników tej konkurencji znaleźli się:

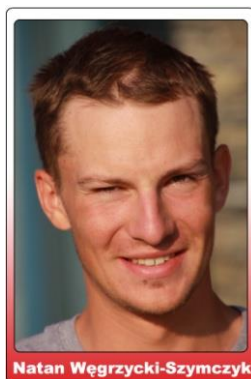
1	Panizza Andrea	ITA	19 lat
2-6	Fiume Emanuele	ITA	20 lat
	Gentili Giacomo	ITA	
	Pimienov Nikolay	RUS	
	Rubio Rodriguez Eduardo	ESP	
	Vyazovkin Aleksander	RUS	

Prognoza miejsca: IV-VIII miejsce

Ostateczny wynik: V miejsce

VII. JEDYNKA MĘŻCZYZN**M1x**

Nazwisko i imię	Rok ur.	Klub
Węgrzycki-Szymczyk Natan	1995	AZS AWF Warszawa

Trener klubowy i prowadzący w reprezentacji:

Jarosław Szymczyk

Jedynka mężczyzn jest konkurencją, do której zgłoszono aż 40 osad i była najliczniej obsadzoną w tegorocznych Mistrzostwach Świata Seniorów. W poprzednim cyklu olimpijskim w Mistrzostwach Świata startowało kolejno: w 2013 roku – 32 skifistów, w 2014 roku – 31, a w 2015 roku – 41.

W tym roku w Sarasocie przy takiej ilości załóg w tej konkurencji najpierw rozegrano osiem przedbiegów, z których po dwóch pierwszych skifistów zdobywało bezpośrednio do ćwierćfinałów, a następnie cztery repasaże, z których także po dwóch pierwszych uzupełniło dwudziestocztero-osadową stawkę ćwierćfinałową. Pozostali walczyli w półfinałach E/F/G o miejsca w finałach E-F-G. Do każdego z nich awansowały po dwóch kolejnych zawodników z każdego z tych półfinałów. Natomiast z czterech ćwierćfinałów po trzech pierwszych skifistów awansowało do półfinałów A/B, a pozostali do finału C/D. Ze wszystkich półfinałów także po trzech pierwszych zdobywało awans do wyższego finału A lub B, pozostali walczyli w niższych finałach B lub D. Na podstawie startów w tegorocznym sezonie do każdego z przedbiegów rozstawiono po dwóch skifistów. Do pierwszego Fina i Kubańczyka, do drugiego Czecha i reprezentanta Izraela, do trzeciego Niemca i Rosjanina, do czwartego Duńczyka i Argentyńczyka, do piątego Chorwata i Serba, do szóstego Nowozelandczyka i Brytyjczyka, do siódmego Szwajcara i reprezentanta Azerbejdżanu, a do ósmego Białorusina i Szweda.

Mistrzem Olimpijskim w tej konkurencji był Nowozelandczyk Mahe Drysdale przed Chorwatem Damirem Martinem, Czechem Ondrejem Synkiem, Belgiem Hannesem Obreno, Białorusinem Stanisławem Shcharbachię i Kubańczykiem Angelem Fournier Rodriguezem. Tegorocznym Mistrzem Europy został Czech Ondrej Synek przed Chorwatem i Białorusinem. Z pierwszych dwunastu skifistów z Igrzysk Olimpijskich na starcie w Sarasocie zabrakło złotego medalisty – Nowozelandczyka, czwartego – Belga, dziewiątego – Australijczyka, dziesiątego – Egipcjanina, jedenastego – Norwega i dwunastego – Brytyjczyka. Doszło za to kilku zawodników pływających w ubiegłym sezonie w osadach wieloosobowych. Wśród nich to przede wszystkim inny Nowozelandczyk – Robert Manson, który już na wstępie w pierwszym swoim starcie w Pucharze Świata w Poznaniu poprawił najlepszy światowy wynik swojego

poprzednika, a także bardzo mocny Szwajcar Nico Stahlberg w ubiegłym roku pływający w czwórce podwójnej. Mocniejszy niż dwa lata temu wydaje się także Duńczyk Sverri Nielsen, który na Młodzieżowych Mistrzostwach Świata w Płowdiw w 2015 roku przytępnął tuż za naszym Natanem Węgrzyckim-Szymczykiem. W reprezentacji Niemiec na jedynce startuje obecnie ubiegłoroczny Młodzieżowy Mistrz Świata w tej konkurencji – Tim Ole Naske. Widać, więc, że nowy cykl olimpijski zachęcił do startów w jedynce kolejnych ambitnych zawodników.

W tegorocznych startach (trzy Puchary Świata i Mistrzostwa Europy Seniorów) wystartowało łącznie 56 skifistów z 41 państw. Jak widać konkurencja jest niezwykle szeroka, ale i zróżnicowana. Na podstawie tegorocznych startów w Pucharach Świata faworytem do podium w tej konkurencji był nowy rekordzista świata i dwukrotny zwycięzca Pucharów Świata w Poznaniu i w Lucernie – Nowozelandczyk Robert Manson. Drugim w obu startach był Kubańczyk Angel Fournier-Rodriguez, a przecież on już był dwukrotnie medalistą Mistrzostw Świata (w 2013 – srebrny medal, a w 2014 – brązowy). Nierówno w tym sezonie startował Chorwat Damir Martin, ale to przecież srebrny medalista olimpijski z Rio de Janeiro. Dwa razy był drugi w Pucharze Świata w Belgradzie i Mistrzostwach Europy, ale potem był szósty w Poznaniu i nie awansował do finału w Lucernie. Podobnie brązowy medalista Igrzysk Olimpijskich w Rio de Janeiro – Czech Ondrej Synek, który wystartował tylko dwa razy. W Mistrzostwach Europy u siebie w Racicach pod Pragą wygrał, ale potem miał słabszy start w finale Pucharu Świata w Lucernie gdzie zajął dopiero szóste miejsce, choć w fazie eliminacji przegrał jedynie z Nowozelandczykiem. Pomimo tego był jednak on głównym kandydatem do złotego medalu ze względu na ogromne doświadczenie, bo przecież od 2005 roku przez dwanaście lat zawsze stawał na podium Igrzysk Olimpijskich i Mistrzostw Świata.

Łącznie w Pucharze Świata w tym roku dwukrotnie wygrywał nowy skifista z Nowej Zelandii – Robert Manson (w Poznaniu i w Lucernie), a pod jego nieobecność w Belgradzie zwyciężył Szwajcar – Nico Stahlberg. Na podium Pucharu Świata dwukrotnie stał Nowozelandczyk, Kubańczyk i Szwajcar i po jednym razie Białorusin, Chorwat i Serb.

Polskę reprezentował siódmy skifista ubiegłorocznych Igrzysk Olimpijskich – Natan Węgrzycki-Szymczyk. Mistrz Świata Juniorów z 2013 roku, któremu niestety przez cztery lata startów w Młodzieżowych Mistrzostwach Świata nie udało się zdobyć złotego medalu. Dwukrotnie zdobył w nich srebrny i dwukrotnie brązowy medal. Polak od trzech lat studiuje na Uniwersytecie Berkeley w Kalifornii i tam na co dzień od września do końca maja wiośluje przede wszystkim w ósemce reprezentując swój Uniwersytet. Na skifie trenuje jedynie na dwóch zgrupowaniach rocznie w trakcie studiów - opłacanych przez Polski Związek Towarzystw Wioślarskich w przerwach uczelnianych oraz po powrocie do Polski na początku czerwca. Stąd jego kalendarz startów w tym sezonie był ograniczony do finałowego Pucharu Świata w Lucernie i Młodzieżowych Mistrzostw Świata.

Wyniki Natana Węgrzyckiego-Szymczyka w 2017 roku

- 7-9.07 Puchar Świata - Lucerna XV miejsce
- 19-23.07 Młodzieżowe Mistrzostwa Świata - Płowdiw III miejsce

Natan jako jedyny z naszej reprezentacji ze względu na studia przebywał na kontynencie amerykańskim cztery tygodnie wcześniej niż pozostali. Wprawdzie trenował nie na Florydzie, a w Kalifornii, to niemniej w zaistniałej sytuacji i problemami z wylotem była to niezaprzeczalna korzyść.

Polski skifista wystartował w Mistrzostwach Świata w Sarasocie cztery razy i ścigał się najdłużej z polskiej reprezentacji przez osiem dni (od niedzieli do niedzieli). W przedbiegu, ćwierćfinale, półfinale A/B i w finale B, zajmując kolejno pierwsze – trzecie – czwarte i pierwsze miejsce.

W przedbiegu Natan nie został rozstawiony, a dołosowany w siódmym przedbiegu Szwajcara Nico Stahlberga, zwycięzcy tegorocznej edycji Pucharu Świata na jedynce i Azera Aleksandra Aleksandrova, utytułowanego skifisty z wieloma medalami wielu imprez światowych wszystkich kategorii wiekowych w tej konkurencji. Wyścig rozpoczął się od szybkiego prowadzenia Szwajcara, do którego nasz zawodnik tracił na pierwszym punkcie kontrolnym pomiaru czasu po 500 metrach 1,54 sek. Na drugiej pięćsetce nasz zawodnik wyraźnie wzmocnił wysuwając się na prowadzenie. Wobec wyraźnej przewagi nad pozostałymi zawodnikami i pewnością niezagrożonego awansu Szwajcar chwilę później przestał walczyć o zwycięstwo zadawalając się drugim miejscem. Polak pewnie awansował z pierwszego miejsca do ćwierćfinału uzyskując czwarty rezultat wszystkich ośmiu przedbiegów i szansę na korzystne rozstawienie. Dodatkowo pokonanie zwycięzcy Pucharu Świata, w Poznaniu uzyskał czas 6:40 dodawało pewności naszemu zawodnikowi i potwierdzało dobre przygotowanie do imprezy.

W ćwierćfinale rozgrywanym po dwóch dniach przerwy Natan trafił na zwycięzcę trzeciego przedbiegu dobrze mu znanego Niemca Tima Ole Naske oraz Holendra, który w przedbiegach uzyskał niemal identyczny rezultat czasowy. Głównym zadaniem zawodnika był awans do pierwszej dwunastki, dopiero w dalszej kolejności powinien próbować walczyć o zwycięstwo w ćwierćfinale wobec spodziewanego bardzo trudnego półfinału. Od startu przez 1700 metrów tych trzech zawodników toczyło twardą, bardzo wyrównaną walkę, a różnice pomiędzy nimi były minimalne. Na pierwszym kontrolnym punkcie pomiaru czasu po 500 metrach wynosiła ona 0.86 sek., na półmetku 0.05 sek., a na 500 metrów przed metą 1.91 sek. Niestety Polak tej walki nie wytrzymał do końca. Kiedy znany z bardzo skutecznego finiszu niemiecki reprezentant z trzeciego miejsca minął po kolei naszego i holenderskiego skifistę Natan zdecydowanie obniżył tempo wiosłowania. Mając pewne miejsce w półfinale całkowicie „wpuścił” końcowe metry walki.

Niestety los w jednym półfinale, w którym miał startować nasz zawodnik skojarzył ze sobą głównych faworytów imprezy, Czech Ondreja Synka, Kubańczyka Fournier Rodrigueza i tegorocznego absolutnego rekordzisty świata Nowozelandczyka Mansona oraz ponownie Szwajcara Stahlberga i Holendra Broeninka. Układ w półfinale był więc bardzo niekorzystny, a szanse na awans wydawały się tylko teoretyczne. Jednak dotychczasowa postawa Natana, wysoka forma i dobre samopoczucie zachęcały do podjęcia próby rywalizacji z faworytami imprezy. Analiza poprzednich startów (przedbiegi i ćwierćfinały) wskazywała, że Natan największą szansę na podjęcie rywalizacji o trzecie premiowane awansem do finału miejsce ma ze Szwajcarem, Holendrem i Nowozelandczykiem. Dlatego zadaniem zawodnika na ten wyścig była próba utrzymania się z Kubańczykiem i Czechem, a przez to wypracowanie jak największej przewagi nad pozostałymi skifistami, a następnie odparcie spodziewanego ataku Roberta Mansona z Nowej Zelandii na trzeciej pięćsetce. Rywalizacja niestety potoczyła się inaczej. Nasz zawodnik realizował wprawdzie do półmetka założenia, przegrywał z Kubańczykiem (1.28 sek.) i Czechem (1.07 sek.), ale niestety także Nowozelandczyk utrzymywał niewielką stratę (1.4 sek.) do Polaka. Trzecia pięćsetka okazała się decydująca. Stawiający wszystko na jedną kartę i wiosłujący w tempie 40-41 uderzeń na minutę Manson nie tylko wyprzedził Natana, ale też zrównał się z prowadzącym duetem. Niestety, ostatecznie ukończył wyścig na czwartej pozycji, co dawało mu tylko walkę o siódme miejsce w finale B. Pokazał jednak w tym praktycznie przegranym półfinale, że już teraz może nawiązywać rywalizację z najlepszymi zawodnikami na świecie, a ten start pomimo wszystko może zaliczyć do udanych.

W finale B wszyscy przeciwnicy polskiego skifisty pokazali się z dobrej strony w tegorocznych Pucharach Świata i Mistrzostwach Europy. Jednak zarówno zawodnik, jak też trener uważali, że jest szansa na wygraną finału B i tym samym potwierdzenie przynależności do światowej czołówki. Musiał jednak skoncentrować się na takim rozegraniu tego wyścigu, aby zaoszczędzić siły na drugą część dystansu, na długi skuteczny finisz. Natan po starcie perfekcyjnie zaczął realizować założenia taktyczne. Po spokojniejszej pierwszej pięćsetce, w połowie dystansu wyszedł na prowadzenie na półmetku. Na trzeciej pięćsetce wyprzedził go wprawdzie Serb i Szwajcar, ale różnice pozostawały minimalne. Na trzecim pomiarze czasu wszyscy trzej zawodnicy płynęli w odległości 0.30 sek. i mieli szansę na końcowy sukces. Długi finisz pozwolił naszemu zawodnikowi ponownie objąć prowadzenie i jedynie Serb próbował skontrolować ten atak. Na foto finiszu kulka w kulę Natan okazał się szybszy o 0,06 sek. Był to najlepszy start naszego skifisty na tych Mistrzostwach Świata, rozegrany bardzo dobrze taktycznie i z przysłowiowym „zębem”.

Ocena startu naszego reprezentanta w tej konkurencji może tylko pozytywna. Wprawdzie sam zawodnik nie ze wszystkich startów był w pełni zadowolony, ale odniósł swój największy sukces w kategorii seniora, pozostawiając w pokonanym polu wielu znakomitych wioślarzy z medalistami Pucharów Świata włącznie. Wobec wyjątkowo silnej konkurencji należy sportowo ocenić wyżej od podobnego miejsca wywalzonego na Igrzyskach Olimpijskich w Rio de Janeiro, choć tamten wynik miał ze zrozumiałych względów większe znaczenie prestiżowe. Zawodnik nawiązując walkę z najlepszymi jedyńkarzami na świecie potwierdził, że pokładane w nim nadzieje są w pełni uzasadnione. Nie powinno to jednak zaciemniać konstatacji, że talent Natana rozwija się ostatnio trochę wolniej od jego konkurentów. Nie można zapomnieć, że tegorocznym brązowym medalistą został Brytyjczyk Thomas Barras, którego Natan na ubiegłorocznych Młodzieżowych Mistrzostwach Świata w Rotterdamie pokonał dwukrotnie. W finale w Sarasocie był też o rok młodszy od Polaka Niemiec Naske – ubiegłoroczny

Młodzieżowy Mistrz Świata. Można jednak zauważyć, że zawodnik potrzebuje coraz więcej czasu na ponowne poczucie jedyńki, przypomnienie poprawnej techniki i nabranie odpowiedniej prędkości. Charakterystyczna jest też niepewność w podejściu do startów na nowym typie łodzi, normalna dla wszystkich wioślarzy po sezonie zimowym przed pierwszymi regatami w sezonie, z tym, że dla Natana ma to miejsce w lipcu i wrześniu. Nie ulega wątpliwości, że rozpoczęcie od przyszłego roku systematycznych i całorocznych przygotowań na jedyńce zmieni tą sytuację. Tym niemniej Natan stopniowo zbliża się do najlepszych zawodników i możliwe, że to właśnie do niego będzie należała przyszłość w jedyńce mężczyzn. Na razie jednak na najwyższym stopniu podium stanął najstarszy w stawce pierwszych dwunastu skifistów 35-letni Czech Ondrej Synek, dla którego był to czwarty z rzędu tytuł Mistrza Świata, przed drugim z kolei pod względem wieku 30-letnim Kubańczykiem. Wśród walczących o medale w finale A znalazł się jeszcze 29-letni Chorwat (IV miejsce) i 28-letni Nowozelandczyk (V miejsce) oraz dwóch zawodników z pokolenia Polaka – 23-letni Brytyjczyk (III miejsce) i 21-letni Niemiec (VI miejsce). Także dwóch pierwszych skifistów w finale B (Polak i Serb) to zawodnicy 22-letni. Stąd widać pewien „powiew” młodości w konkurencji, która przeważnie miała jedną z najwyższych średnich wieku.

M1x JEDYŃKA MĘŻCZYZN					
ROK	Wiek złotego medalisty	Średni wiek medalistów	Średni wiek finalistów	Średni wiek konkurencji	Wiek polskiego skifisty
2015	33.0	33.0	32.167	25.708	20.0
2017	35.0	29.3	27.7	25.7	22.0

Wśród ośmiu najstarszych skifistów tegorocznych Mistrzostw Świata znaleźli się:

Lp.	Państwo	Wiek	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	CZE	35	I
2	BAH	34	XXXX
3-4	BLR SRB	32	XIV VIII
5-8	ARG CUB RUS SWE	30	XVII II X XXII

Wśród najmłodszych skifistów znaleźli się:

Lp.	Państwo	Wiek	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	VIN	17	XXXIX
2	SAM	18	XXXVIII
3	BRA	19	XXIV
4-5	ITA TUN	20	XXVI XXXIII

Prognoza miejsca: IX-XVI miejsce
Ostateczny wynik: VII miejsce

VIII. JEDYNKA WAGI LEKKIEJ KOBIET LW1x

Nazwisko i imię	Rok ur.	Klub
Mikołajczak Martyna	1991	Lotto Bydgoscia

Trener klubowy:

Michał Kozłowski

Trener prowadzący w reprezentacji:

Przemysław Abrahamczyk

W tegorocznych Mistrzostwach Świata Seniorów w Sarasocie wystartowały skifistki piętnastu federacji. W ostatnich czterech latach kolejno startowało ich kolejno: w 2013 roku – 20, 2014 – 13, 2015 – 21, 2016 – 22 skifistki. Przy takiej ilości osad system przewiduje rozegranie trzech przedbiegów, z których po trzy pierwsze zawodniczki awansowały bezpośrednio do fazy półfinałowej, a następnie jeden repasaż, z którego także trzy zawodniczki uzupełniły dwunastoosobową stawkę półfinałową. Ostatnie trzy zawodniczki wystartowały w finale C, walcząc o miejsca 13-15. Dalej po trzy pierwsze zawodniczki w półfinałach utworzyły finał A walczących o podział medali i, a po trzy kolejne wystartowały w finale B walcząc o podział miejsc 7-12. Do każdego z trzech przedbiegów na podstawie wyników w sezonie rozstawione zostały po dwie zawodniczki. Do pierwszego Holenderka i Szwedka, do drugiego Amerykanka i Szwajcarka, do trzeciego zawodniczka Południowej Afryki i Irlandka.

Z czołowej 12 ubiegłorocznych Mistrzostw Świata w Rotterdamie w tym roku na starcie zabrakło Mistrzyni Świata -Nowozelandki Zoe McBride (wystartowała w dwójce podwójnej wagi lekkiej) , brązowej medalistki Kanadyjki Katherine Sauks, szóstej Rosjanki Anastasii Janiny (wystartowała w dwójce podwójnej wagi lekkiej) , ósmej Dunki (także wystartowała w dwójce podwójnej).

Nie wszystkie czołowe zawodniczki tej konkurencji startowały we wszystkich tegorocznych startach kontrolnych, tzn. w trzech Pucharach Świata (Belgradzie, Poznaniu i Lucernie) oraz Mistrzostwach Europy. Jednak we wszystkich zawsze na podium stała Szwajcarka Patricia Merz (ostatecznie czwarte miejsce w Sarasocie), a w Mistrzostwach Europy zwyciężyła Szwedka Emma Fredh (piąte miejsce w Sarasocie) przed Irlandką Denise Walsh (szóste miejsce w Sarasocie) i wspomnianą Szwajcarką.

Polskę reprezentowała tegoroczna Mistrzyni Europy w dwójce podwójnej Martyna Mikołajczak. W polskiej reprezentacji w jedyńce wagi lekkiej zawsze startuje zawodniczka stanowiąca aktualnie rezerwę do podstawowej konkurencji olimpijskiej tej kategorii, jaką jest dwójka podwójna i właśnie z uwagi na konieczność poprawy poziomu reprezentacyjnej dwójki podwójnej na tydzień przed wyjazdem na Mistrzostwa Świata dokonano zmiany w jej składzie. Dlatego przewidywana początkowo do startu w jedyńce Joanna Dorociak zastąpiła Martynę Mikołajczak.

Martyna Mikołajczak miała już swój debiut w tej konkurencji w Mistrzostwach Świata Seniorów w 2015 roku gdzie zajęła piętnaste miejsce. W Sarasocie wystartowała trzykrotnie – w przedbiegu, w półfinale i w finale B, zajmując kolejno – trzecie, czwarte i trzecie (czyli ostatecznie dziewiąte) miejsce.

W pierwszym swoim starcie w mistrzostwach, w przedbiegu Polka trafiła na trzecią i czwartą zawodniczkę z Pucharu Świata w Lucernie - Szwajcarkę i Amerykankę. Po dość wyrównanej walce poza ostatnimi 500 metrami zajęła trzecie, premiowane awansem bezpośrednio do półfinału miejsce. Uzyskuje przy tym siódmy rezultat wszystkich trzech eliminacji. Trzeba jednak dodać, że zajmujące w jej przedbiegu dwa pierwsze miejsca – Szwajcarka i Amerykanka uzyskały najlepsze rezultaty tej fazy eliminacji.

Niestety w półfinale nasza zawodniczka trafia nieszczęśliwie ponownie na czołowe zawodniczki tej konkurencji w tym sezonie. W stawce renomowanych zawodniczek, bo stanowi ją pierwsza trójka Pucharu Świata z Lucerny, a ostatecznie – złota i srebrna medalistka oraz czwarta zawodniczka tegorocznych Mistrzostw Świata, Martyna nie jest w stanie podjąć walki o jedno z trzech premiowanych miejsc. Stopniowo tracąc dystans do prowadzącej trójki zajmuje czwarte miejsce, uzyskując ósmy rezultat obu półfinałów, minimalnie, bo o 0.4 sek. słabszy od zajmującej również czwarte miejsce w drugim półfinale Meksykanki. Wydawało się więc, że jest poważna szansa na wgranie finału B, co dawałoby Polce dobre siódme miejsce w tych mistrzostwach. Niestety, jednak już w tym wyścigu wyraźnie zaczęły objawiać się błędy techniczne i trudności z utrzymaniem rytmu wiosłowania.

W finale B Martyna wystartowała słabo, jakby bez wiary we własne możliwości. Za to jej najgroźniejsze przeciwniczki (Meksykanka i Włoszka) z ogromną determinacją.

Zajęta ostatecznie trzecia lokata w finale B, nie jest pozycją satysfakcjonującą ani zawodniczkę, ani szkoleniowców. Niestety objawy niedyspozycji zdrowotnej jak i braki treningowe spowodowane przerwami w treningach w ostatnim okresie przygotowań nasilały się z biegu na bieg coraz wyraźniej. Ogólnie jednak, gdyby nie kompletnie nieudany finał B to start tej zawodniczki ocenić należałoby, jako zadawalający. W eliminacjach ulegała jedynie zawodniczkom, które zajęły ostatecznie miejsca w pierwszej czwórce tej konkurencji. Pomimo wszystko Martyna Mikołajczak zanotowała awans z piętnastego miejsca w Mistrzostwach Świata w 2015 roku na dziewiąte w roku bieżącym.

LW1x JEDYNKA WAGI LEKKIEJ KOBIET					
ROK	Wiek złotej medalistki	Średni wiek medalistek	Średni wiek finalistek	Średni wiek konkurencji	Wiek polskiej skifistki
2015	20.0	27.667	28.0	25.2	24.0
2017	29.0	26.7	26.0	25.9	26.0

Najstarszymi zawodniczkami w tej konkurencji były:

1-2	Jones Mary Lee Ka Man	USA HKG	31 lat	III miejsce XI
3-4	Guerra Clara McCann Kirsten	ITA RSA	29 lat	VIII I
5-7	Choi Yuri Fredh Emma Mosqueira Gabriela	KOR SWE PAR	27 lat	XIII V XIV

Natomiast najmłodszymi zawodniczkami w tej konkurencji były:

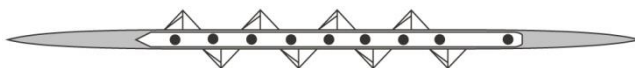
1	Keijser Marieke	NED	20 lat	II
2	Ettaieb Nour Elhouda	TUN	21 lat	XV
3	Lechuga Alanis Kenia	MEX	23 lata	VII
4-5	Hernandez Licet Merz Patricia	CUB SUI	24 lata	XII IV

Prognoza miejsca: IV-VIII miejsce

Ostateczny wynik: IX miejsce

IX. ÓSEMKA MĘŻCZYZN

M8+

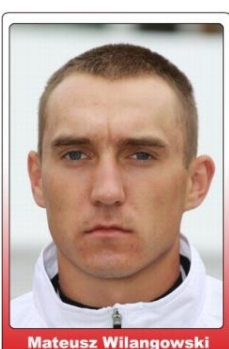
Nazwisko i imię	Rok ur.	Klub
Schodowski Zbigniew	1987	AZS AWF Gorzów Wlkp.
Brzeziński Marcin	1984	WTW Warszawa
Wilangowski Mateusz	1991	Wisła Grudziądz
Fuchs Robert	1991	AZS UMK Toruń
Ablewski Ryszard	1990	Lotto Bydgoscia
Modrzyński Bartosz	1996	BTW Bydgoszcz
Juszczak Piotr	1988	Zawisza Bydgoszcz
Aranowski Krystian	1988	Zawisza Bydgoszcz
Ster. Trojanowski Daniel	1982	Zawisza Bydgoszcz

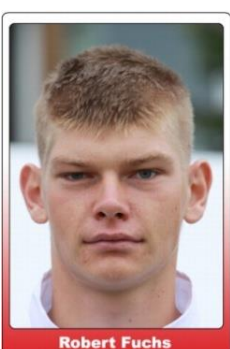
Zbigniew Schodowski

Marcin Brzeziński

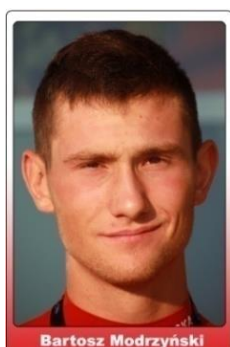
Mateusz Wilangowski

Robert Fuchs

Ryszard Ablewski

Bartosz Modrzyński

Piotr Juszczak

Krystian Aranowski

Daniel Trojanowski

Trenerzy klubowi:

Piotr Basta	– AZS AWF Gorzów Wlkp.
Michał Jeżewski	– WTW Warszawa
Krzysztof Zieliński	– Wisła Grudziądz
Mariusz Szumański	– AZS UMK Toruń
Marian Drażdżewski	– Lotto Bydgoscia
Marcin Badziągowski	– BTW Bydgoszcz
Grzegorz Dudziński	– Zawisza Bydgoszcz

Trenerzy prowadzący w reprezentacji:

Jerzy Broniec	- trener główny
Wojciech Jankowski	- trener asystent

Do startu w tegorocznych Mistrzostwach Świata w Sarasocie zgłoszono dwanaście męskich ósemek. W poprzednim cyklu olimpijskim w kolejnych Mistrzostwach Świata było ich: w 2013 roku – 10 osad, w 2014 – 12 i w 2015 również 12. Zgodnie z systemem kwalifikacyjnym Międzynarodowej Federacji Wioślarskiej FISA w Sarasocie rozegrano dwa przedbiegi, z których tylko zwycięzcy zdobywali bezpośredni awans do finału A. Następnie z dwóch repasaży po dwie pierwsze załogi uzupełniały sześciu-osadową stawkę finału – walczących o medale. Pozostali w finale B rywalizowali o podział miejsc 7-12.

Mistrzami Olimpijskimi w Rio de Janeiro została Wielka Brytania przed Niemcami, Holendrami, Amerykanami, Polską, Nową Zelandią i Włochami. W tegorocznych Mistrzostwach Europy złoty medal zdobyli Niemcy przed Polakami i Holendrami. Dwukrotnie w Pucharach Świata zwycięstwo odnieśli Niemcy (Poznań i Lucerna), a kiedy ósemka niemiecka nie startowała w Belgradzie zwyciężyli Holendrzy. Holendrzy też zawsze, kiedy w tym roku startowali zdobywali jeden z medali.

W Sarasocie wystartowały wszystkie ósemki, które startowały w Igrzyskach Olimpijskich w Rio de Janeiro oraz Australia, Chiny, Rumunia, Rosja i Ukraina. W stosunku do Igrzysk w poszczególnych osadach nastąpiło szereg zmian osobowych. Najwięcej wymienili Amerykanie i Brytyjczycy – po 7 zawodników, Włosi -6 zawodników, Niemcy – 5 zawodników, Nowa Zelandia i Holendrzy – po 3 zawodników, a najmniej zmian nastąpiło w polskiej ósemce – 2.

Na podstawie tegorocznych startów do każdego z dwóch przedbiegów rozstawiono po dwie ósemki. Do pierwszego Holandię i Australię, a do drugiego Niemców i Rumunię.

Polska ósemka przeżywała w całym okresie przygotowawczym i startowym w tym roku poważne kłopoty. Od jesieni trapiły na zmianę zawodników kontuzje. Oprócz tego sami zawodnicy po siedmiu miesiącach współpracy przed igrzyskami mieli ogromne problemy z akceptacją metod postępowania włoskiego trenera, którego w końcu po ich oficjalnych wystąpieniach nastąpiła zmiana w trakcie sezonu po Mistrzostwach Europy. Po Mistrzostwach Europy osadę przejął prowadzący ją poprzednio doświadczony trener Jerzy Broniec pod którego ręką polska ósemka zdobyła jedyny w historii medal Mistrzostw Świata. Cały czas przygotowywanych było dziesięciu zawodników. Niestety osada we wszystkich startach Pucharu Świata była ostatnia. Jednak w Mistrzostwach Europy w Racicach pokazali się z jak najlepszej strony zajmując drugie miejsce za Niemcami. I to właśnie ten wynik był podstawą zakwalifikowania tej osady do startu w Mistrzostwach Świata i nadziei na zakwalifikowanie się do finału A.

Na ostatnim zgrupowaniu przed wyjazdem do Sarasoty w COS – OPO Wałcz najważniejszym zadaniem trenerów było wyłonienie szlakowego osady oraz wyznaczenie rezerwowych zawodników, którzy na Mistrzostwach Świata mieli wystartować w dwójce bez sternika. Wytypowanie zawodników rezerwowych wydawało się stosunkowo łatwe, bo to stoper miał pokazać, w jakim zestawieniu osada pływa najszybciej. Do momentu, kiedy trzeba było zgłosić składy osad sytuacja praktycznie była wyjaśniona. Jednak po tym terminie nagle nastąpiło załamanie i ósemka w składzie, w którym miała wystartować w mistrzostwach prezentowała mierny poziom sportowy. Uzyskiwane czasy w treningach kontrolnych były niezadowalające. Podjęto więc kolejne próby w celu wyłonienia składu ósemki w którym pływa aktualnie najszybciej. Ostateczna decyzja zapadła na tydzień przed odlotem.

W Sarasocie polska ósemka wystartowała trzykrotnie. W przedbiegu, repasażu i finale B, zajmując kolejno szóste, trzecie i czwarte miejsce.

W swoim przedbiegu Polacy trafili przede wszystkim na Niemców, zdecydowanych faworytów tej konkurencji. Nasza osada miała za zadanie nawiązać kontakt z pozostałymi osadami, co zupełnie się nie udało. Nastawienie na asekuracyjną jazdę przez zawodników podczas wyścigu zakończyło się przyptynięciem na ostatnim szóstym miejscu ze stratą 15.28 sek. do osady niemieckiej z jedenastym rezultatem obu przedbiegów. Taka różnica była też wynikiem bardzo ostrej i wyrównanej walki o zwycięstwo w tym wyścigu pomiędzy Niemcami i Amerykanami, czyli późniejszymi złotymi i srebrnymi medalistami tej konkurencji oraz widząc sytuację w torze całkowitym „wypuszczeniem” tego biegu od półmetka przez naszą osadę. Po tak słabym przedbiegu trener Jerzy Broniec dokonał zmiany w osadzie w kolejności na pozycjach. Jednak po treningu zawodnicy zwrócili się z propozycją powrotu do pierwotnego układu sugerując, że w repasażu musi być lepiej. W repasażu ponownie polska ósemka trafiła na Amerykanów oraz Australię (druga ósemka w Pucharze Świata w Lucernie, ale zdecydowanie osłabiona, bo wysiadło z niej czterech zawodników, którzy w Sarasocie zdobyli złoty medal w czwórce bez sternika) i Nową Zelandię (dla odmiany drugą ósemkę Pucharu Świata w Poznaniu). Pierwsze dwie osady kwalifikowały się do finału. Jednak w tym wyścigu Polacy cały tor od startu do mety płynęli na trzecim miejscu za Amerykanami i Nowozelandczykami. Próbowali wprowadzić walczyć, ale przeciwnicy po osiągnięciu bezpiecznej przewagi długości łodzi na półmetku i cały czas ich kontrowali. Wyścig w wykonaniu naszych zawodników był znacznie lepszy szczególnie od półmetka od przedbiegu. Polska ósemka wejście do finału przegrała do drugiej w tym wyścigu Nowej Zelandii o 2.21sek. uzyskując przy tym szósty rezultat obu repasaży. Z analizy obu repasaży wynikało, że w finale B nasza osada miała szansę na zajęcie drugiego miejsca, co w efekcie końcowym dawałoby ósme miejsce i spełnienie prognozy z przed Mistrzostw Świata.

Wyścig w finale B w początkowej fazie przebiegał zgodnie z przewidywaniami. Jeszcze 250 metrów przed metą nasza osada płynęła na 2 pozycji. Niestety na ostatnich metrach zawodnicy zdecydowanie osłabli. Na ostatnich 500 metrach stracili 1.89 sek. do prowadzących Brytyjczyków. Ostatecznie Mistrzostwa Świata w Sarasocie nasza ósemka zakończyła na 10 miejscu i jest to najgorsze miejsce polskiej osady w tej konkurencji na Mistrzostwach Świata od 2002 roku.

Mistrzami Świata zostali V-ce Mistrzowie Olimpijscy – Niemcy przed gospodarzami mistrzostw Amerykanami i niespodziewanie dobrze prezentujący się w tym gorącym klimacie Włochami. Niemiecka ósemka zdecydowanie dominowała w cyklu olimpijskim 2009-2012 nie przegrywając żadnego wyścigu, natomiast w kolejnym cyklu 2013-2016 wszystkie tytuły

Mistrzów Świata i Mistrzów Olimpijskich zdobyli z kolei Brytyjczycy. W tym sezonie na początku kolejnego cyklu olimpijskiego wszystkie swoje starty znowu wygrali Niemcy, a więc czyżby miała następować swoista cykliczność w tej konkurencji.

Nasza ósemka jest prowadzona w regularnym szkoleniu od 1999 roku, czyli od historycznego zdobycia Mistrzostwa Świata Juniorów w Płowdiw. Minęło więc już osiemnaście lat. Jeszcze nie tak dawno mieliśmy średnio najmłodszą osadę w tej konkurencji. Niestety obecnie jest ona jedną z najstarszych (średnia wieku 28 lat, co jest po Rosjanach i Holendrach trzecią wartością). Trudno dzisiaj jednoznacznie odpowiedzieć co może być przyczyną tak słabego startu w Mistrzostwach Świata, ale i całego sezonu, z wyjątkiem oczywiście Mistrzostw Europy. Sami zawodnicy nieustannie narzekali, że są zmęczeni, a więc być może jest to efekt dużych obciążeń w okresie zimowym, wiosłowania tylko na odcinku 2000 metrów, bez nawet krótkiej przerwy od treningu na wodzie w okresie przygotowawczym. Być może niektórzy zawodnicy są już psychicznie zmęczeni wieloletnim wiosłowaniem ciągle tylko w ósemce i powinni próbować sił i realizacji własnych ambicji w mniejszych osadach. Możliwy jest także błąd w ustawieniu na szlaku zawodnika, który w tym sezonie miał długie okresy przerwy ze względu na kontuzje i nie mógł utrzymać prawidłowego rytmu wiosłowania w decydujących momentach bez braku odpowiedniego wsparcia z tyłu osady. Zastanawiać również mogą niewytłumaczalne zmienne wartości przejazdów na odcinkach kontrolnych przy wyłanianiu ostatecznego składu osady przed Mistrzostwami Świata. Bo przecież nie może być mowy o braku odpowiedniego okresu aklimatyzacji na miejscu na Florydzie, gdyż akurat ta osada miała ją najdłuższą (dziewięć dni) z uwagi na najpóźniejszy termin pierwszego startu, a przecież inne polskie załogi prezentowały się w tych mistrzostwach znakomicie.

Z pewnością należy zmienić plan organizacji szkolenia dla grupy wiosł długich. Wrócić do takiego, jaki mają pozostałe grupy szkoleniowe, który co potwierdzają ich wyniki w pełni się sprawdza.

M8+ ÓSEMKA MĘŻCZYZN					
ROK	Średni wiek złotych medalistów	Średni wiek medalistów	Średni wiek finalistów	Średni wiek konkurencji	Średni wiek polskiej osady
2015	27.625	26.875	26.75	26.23	27.5
2017	25.25	25.71	25.65	26.23	28.0

Wśród sześciu ósemek o najwyższej średniej wieku w tegorocznych Mistrzostwach Świata znaleźli się:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	RUS	31.88	XI
2	NED	29.75	IV
3	POL	28.0	X
4	USA	27.625	II
5	GBR	27.38	VII
6	UKR	26.25	IX

Wśród sześciu państw o najniższej średniej wieku znalazły się kolejno ósemki:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	ROU	22.75	V
2	CHN	23.13	XII
3-4	AUS NZL	24.25	VIII VI
5	GER	25.25	I
6	ITA	25.75	III

Najstarszymi zawodnikami startującymi w konkurencji ósemek byli:

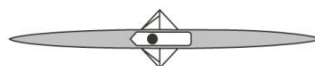
1	Rigogne Yohann	USA	37 lat
2	Morgachev Nikita	RUS	36 lat
3	Podshivalov Alexander	RUS	35 lat
4	Kulesh Alexander	RUS	34 lata
5-7	Brzeziński Marcin Moroz Artem Meylink Boaz	POL UKR NED	33 lata

Natomiast najmłodszymi zawodnikami w tej konkurencji byli:

1-3	Liu Wancheng Sun Jicai Pietra Caprina Leonardo	CHN CHN ITA	20 lat
4-9	Adam Constantin Bejan Sergiu-Vasile Conradie Drikus Modrzyński Bartosz Ni Xulin Radu Constantin	ROU ROU NZL POL CHN ROU	21 lat

Prognoza miejsca: IV-VIII miejsce
Ostateczny wynik: X miejsce

X. JEDYNKA WAGI LEKKIEJ MĘŻCZYZN LM1x

Nazwisko i imię	Rok ur.	Klub
Mikołajczewski Artur	1990	Gopło Kruszwica

Trener klubowy:

Kazimierz Naskręcki – Gopło Kruszwica

Trener prowadzący w reprezentacji:

Piotr Buliński

Do tegorocznych Mistrzostw Świata zgłoszono 26 skifistów. W czterech ostatnich latach poprzedniego cyklu olimpijskiego w tej konkurencji na Mistrzostwach Świata startowało kolejno: w 2013 roku -28 jedynkarzy, w 2014 roku – także 28, w 2015 roku – 32, a w 2016 roku – 25. W Sarasocie najpierw pięć przedbiegów, z których po czterech pierwszych zawodników awansowało bezpośrednio do ćwierćfinałów., a następnie jeden repasaż, z którego także czterech pierwszych uzupełniło dwudziestoczero-osadową stawkę czterech ćwierćfinałów. Dalej rozegrano ćwierćfinały i półfinały A/B i C/D, z których każdorazowo trzech pierwszych skifistów zdobywało awans do następnej fazy eliminacji. Na końcu rozegrano pięć finałów A-B-C-D-E.

Jedynka wagi lekkiej mężczyzn, podobnie jak kobiet jest konkurencją „nieolimpijską”, ale rozgrywaną w Pucharach Świata i Mistrzostwach Europy. W roku olimpijskim rozgrywana jest w ramach Mistrzostw Świata w konkurencjach nieolimpijskich, wspólnie z Mistrzostwami Świata Juniorów, a ostatnio i młodzieżowców. W ubiegłym roku złoty medal w tej konkurencji zdobył Irlandczyk Paul O`Donovan – jeden z braci wicemistrzów olimpijskich w dwójce podwójnej przed Węgrem Peterem Galambosem i Słowakiem Lukaszem Babacem. Trzeba zaznaczyć, że start w jedynce wagi lekkiej i dwójce podwójnej wagi lekkiej jest możliwy tylko w takim układzie rozłożenia imprez głównych w roku, kiedy to Igrzyska i Mistrzostwa Świata są w stosunku do siebie przesunięte w czasie. Mistrz Świata z Irlandii nie pojawił się w tym roku w jedynce, bo startował w swojej koronnej konkurencji – dwójce podwójnej.

Mistrzem Europy w tym roku w czeskich Racicach został Szwajcar Michael Schmid, przed Węgrem Galambosem, Belgiem Nielsem Van Zandweghe (w Sarasocie startował w dwójce podwójnej wagi lekkiej), Norwegiem Kristofferem Brunem i Arturem Mikołajczewskim.

Na podstawie tegorocznych startów do każdego z pięciu przedbiegów rozstawiono po dwóch skifistów. Do pierwszego Polaka i Słowaka, do drugiego Norwega i Nowozelandczyka,

do trzeciego Irlandczyka i Brazylijczyka, do czwartego Węgra i Słoweńca oraz do piątego Niemca i Szwajcara.

Polskę w tym roku reprezentował Artur Mikołajczewski, pływający przez ostatnie pięć lat w reprezentacyjnej dwójce podwójnej wagi lekkiej, która zajęła w Igrzyskach Olimpijskich w Rio de Janeiro szóste miejsce. Ze względów osobistych nie mógł uczestniczyć we wszystkich zgrupowaniach dwójki przez co przegrał wewnętrzne kwalifikacje i jest obecnie zawodnikiem pozostającym w rezerwie do dwójki.

Wyniki Artura Mikołajczewskiego w jedynce wagi lekkiej w 2017 roku

- 5-7.05 Puchar Świata - Belgrad IV miejsce
- 26-28.05 Mistrzostwa Europy - Racice V miejsce
- 16-18.06 Puchar Świata - Poznań I miejsce
- 7-9.07 Puchar Świata - Lucerna I miejsce

Czołówkę tej konkurencji po startach w Pucharach Świata i Mistrzostwach Europy stanowili ubiegłoroczny wicemistrz świata – Węgier Peter Galambos (I m w Belgradzie, II m w Racicach, II m w Poznaniu i III m w Lucernie), Szwajcar Michael Schmid (II m w Belgradzie, I m w Racicach i II m w Lucernie), Artur Mikołajczewski, Słowak Lucas Babac (V m w Belgradzie, VIII m w Racicach, III m w Poznaniu i XI m w Lucernie) oraz Norweg Kristoffer Brun (brązowy medalista olimpijski z Rio de Janeiro w dwójce podwójnej). Ale to Artur Mikołajczewski w drugiej części startów kontrolnych (Poznań i Lucerna) okazał się najlepszy. Wyniki sezonu wskazywały na Artura jako jednego z pretendentów do medali w Mistrzostwach Świata.

Artur Mikołajczewski jest bardzo silny fizycznie, co pokazał wygrywając w końcu lipca ergometr na World Games we Wrocławiu. Widać było, że Arturowi starty na jedynce dostarczały dużo radości. Z powodów rodzinnych na własne życzenie zdecydował się na indywidualne przygotowania poza reprezentacją w Warszawie. Najważniejszym problemem było utrzymanie do końca września poziomu z końca okresu startowego. Jest zawodnikiem doświadczonym, ale wyjątkowo źle znosi wysoką temperaturę w połączeniu z dużą wilgotnością powietrza i na pewno potrzebował dłuższego okresu aklimatyzacji, który był niepełny z powodu przesunięcia wyjazdu na Florydę ze względu na wiejący huragan.

Polak wystartował w Sarasocie trzy razy. W przedbiegu, ćwierćfinale i półfinale, zajmując pierwsze, trzecie i czwarte miejsce.

W przedbiegu nasz zawodnik trafił na utytułowanych już zawodników: tegorocznego Młodzieżowego V-ce Mistrza Świata z Meksyku, Słowaka – ubiegłorocznego Mistrza Europy i brązowego medalisty Mistrzostw Świata Seniorów, oraz brązowego medalisty Młodzieżowych Mistrzostw Świata z 2015 roku. Pierwsze cztery osady kwalifikowały się do ćwierćfinałów. Artur rozegrał wyścig w swoim stylu. Zaatakował po minięciu półmetka, objął pewnie prowadzenie i zdecydowanie wygrał swój pierwszy wyścig w mistrzostwach. Uzyskał przy tym czwarty rezultat wszystkich pięciu przedbiegów. Potwierdził tym samym, że będzie należał do grona faworytów.

W ćwierćfinale, w którym startował nasz skifista spotkali się między innymi: pierwszy, drugi i czwarty zawodnik z finałowego Pucharu Świata w Lucernie (czyli Polak, Szwajcar i Norweg) oraz Włoch – brązowy medalista tegorocznych Młodzieżowych Mistrzostw Świata w tej konkurencji, a tylko pierwszych trzech zawodników zdobywało awans do półfinału.

Niestety wyścig nie poszedł po myśli Artura. Po starcie nasz zawodnik popełnił błąd techniczny i wypuścił wiośło z ręki, co groziło nawet wywróceniem łodzi. Strata po tym zdarzeniu była na tyle duża, że nawet wśród obserwatorów wkrađło się z wątpienie czy nasz zawodnik da radę odrobić dystans i wpłynąć na metę na miejscu premiowanym awansem. Na szczęście Artur Mikołajczewski wykazał ogromną siłę woli i siłę fizyczną. Jeszcze przed półmetkiem odrobił straty i płynął już na trzecim- premiowanym awansem do półfinału miejscu. Ostatecznie zajął trzecie miejsce za Szwajcarem i Norwegiem, ale odbyło się to bardzo dużym kosztem, a następny wyścig zgodnie z programem zawodów miał się odbyć następnego dnia. Rezultat końcowy na mecie naszego zawodnika ze zrozumiałych względów był dopiero piętnastym czasem wszystkich czterech ćwierćfinałów.

Niestety w półfinale znowu spotkały się trzy pierwsze osady z Pucharu Świata w Lucernie, czyli Polak - Mikołajczewski, Szwajcar - Schmid i Węgier – Galambos, oraz Mistrz Świata w tej konkurencji z 2016 roku i srebrny medalista olimpijski z Rio de Janeiro w dwójce podwójnej wagi lekkiej, Irlandczyk – Paul O Donovan, a także tegoroczny Młodzieżowy Mistrz Świata – Brazylijczyk Batista. Dodatkowym problemem dla naszego zawodnika tego dnia był układ torów i panujące warunki wietrzne. Artur Mikołajczewski z uwagi na dopiero trzecie miejsce w ćwierćfinale musiał dostać skrajny tor. Niestety był to tor pierwszy – najbardziej narażony na boczny przeciwny wiatr. Mimo wszystko wyścig do ostatnich 500 metrów toczył się zgodnie z przewidywaniami. Artur zajmował 2 – 3 miejsce , premiowane awansem. Lecz niebezpiecznie blisko był skifista brazylijski. Z góry wiadomo było, że jak schowa się od wiatru za wysokie trybuny będzie bardzo groźny. Tym bardziej, że panująca cały czas w Sarasocie bardzo wysoka temperatura i wilgotność są dla Brazylijczyków naturalnymi na co dzień. Nasz reprezentant bronił się przed szalonymi atakami Brazylijczyka na finiszu. Niestety nie dał rady. Dodatkowo tak dużo kosztował go ten wyścig, że tuż po minięciu linii mety naszemu zawodnikowi udzielana była niemal godzinna pomoc medyczna.

Wieczorem okazało się, że Artur doznał udaru cieplnego i lekarz naszej reprezentacji zdecydował o wycofaniu naszego zawodnika z dalszej rywalizacji.

Była to ogromna tragedia dla samego zawodnika bo przecież jechał na te Mistrzostwa Świata jako jeden z kandydatów do medalu, a były to bardzo ciężkie i nieszczęśliwe zawody dla naszego skifisty. Niestety, wszystko jakby na tych mistrzostwach było przeciwko Polakowi.

LM1x JEDYNKA WAGI LEKKIEJ MĘŻCZYZN					
ROK	Wiek złotego medalisty	Średni wiek medalistów	Średni wiek finalistów	Średni wiek konkurencji	Wiek polskiego skifisty
2015	24.0	28.0	26.5	25.282	27.0
2017	23.0	25.0	26.0	24.7	27.0

Najstarszymi zawodnikami w tej konkurencji byli:

1	Babac Lukas	SVK	32 lata	VIII miejsce
2-4	Galambos Peter	HUN	31 lat	XI
	Hrvat Rajko	SLO		XIII
	Wichert Lars	GER		V
5-6	Brun Kristoffer	NOR	29 lat	III
	Schmid Michael	SUI		IV

Natomiast najmłodszymi zawodnikami w tej konkurencji byli:

1	Cincibuch Jan	CZE	19 lat	XVI miejsce
2-3	Lopez Garcia Alexis	MEX	20 lat	VII
	Paniotei Stephen	NGR		XXVI
4-7	Batista Uncas	BRA	21 lat	VI
	Kholmurzaev Shakhboz	UZB		XVII
	Saensuk Jaruwat	THA		XXII
	Taieb Mohamed	TUN		

Prognoza miejsca: I-III miejsce

Ostateczny wynik: XII miejsce (nie wystartował w finale B)

VI. UWAGI I WNIOSKI

- Wioślarstwo jest dyscypliną olimpijską w Polsce, która od Igrzysk Olimpijskich 2000 roku w Sydney zawsze zdobywało medal olimpijski.
- Start reprezentacji wioślarskiej w tegorocznych Mistrzostwach Świata w Sarasocie na progu kolejnego cyklu olimpijskiego był dobrym początkiem do kolejnych medalowych Igrzysk w 2020 roku w Tokio.
- Mistrzostwa Świata Seniorów w Sarasocie były drugimi w historii mistrzostwami pod względem ilości zdobytych medali, ich wartości, ilości zdobytych punktów w punktacji olimpijskiej jak i zajętej pozycji i to pomimo rezygnacji ze szkolenia w tym sezonie trzech z sześciu (w tym obu złotych) medalistek olimpijskich z Rio de Janeiro i odejściu do pracy w innej reprezentacji trenera medalistek.
- Reprezentacja wykazała drugą z najwyższych w historii swoich startów skuteczność finałową i medalową.
- Obecna reprezentacja narodowa w wioślarstwie jest typową „mieszkanką” rutyny z młodością, a w osadach medalowych większość stanowią zawodniczki i zawodnicy młodego pokolenia.
- Średnia wieku całej reprezentacji jest obecnie na poziomie średnich wieku wszystkich medalistów, finalistów oraz wszystkich startujących w mistrzostwach.
- Obecna reprezentacja po raz pierwszy posiada tak wyrównany i szeroki poziom sportowy. Jest wiele osad mogących walczyć o medale w imprezach głównych.
- Ogromną zaletą jest również stała, bardzo doświadczona kadra trenerska wpływająca na jakość rywalizacji i szkolenia.
- Dopracowano się specyficznego, nietypowego schematu organizacji szkolenia przynoszącego medalowe efekty.
- Reprezentacja obecnie jest w pełni zabezpieczona w specjalistyczny sprzęt startowy najwyższej jakości i w odpowiedniej ilości.
- Ośmiu zawodników pierwszej reprezentacji z osad zajmujących miejsca w pierwszej ósemce ma obecnie również wsparcie z programu **TEAM 100**.
- Podstawowym problemem dla pierwszej reprezentacji obecnie jest brak szerszej rezerwy na wysokim poziomie w męskich wioślach długich.